LLUÍS MAS I SANGÉS
JOAN BRUNET I MAURI

IMATGES I PARAULES

DE 100 DIES DE CONFINAMENT

SABADELL, 14 DE MARÇ - 22 DE JUNY DE 2020

© Lluís Mas i Sangés (obra gràfica)
© Joan Brunet i Mauri (textos, llevat de l'epíleg)
© Joan Marcet i Morera (epíleg)

Edició: Joan Brunet i Mauri
Revisió dels textos: Marta Herrero Ocón

Agost de 2020

Queda expressament prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, present o futur, sense l'autorització expressa i per escrit dels seus autors.

MENTRE L'ESTAT D'ALARMA HA ESTAT EN VIGOR,
EN LLUÍS I JO HI HEM VOLGUT DIR LA NOSTRA.
ELL, AMB DIBUIXOS, PINTURES I OBRES DE TÈCNICA MIXTA.
JO, AMB LLETRA ESCRITA

*En **Lluís Mas i Sangés** (1951) és un sabadellenc polifacètic, actiu i motivat, que es val del dibuix, de l'aquarel·la i de la tècnica mixta per expressar la seva manera de percebre l'entorn.*

*En **Joan Brunet i Mauri** (1948) és un periodista sabadellenc que es val de les paraules per expressar els seus sentiments, percepcions i reflexions. Ho fa habitualment a través dels articles que escriu i que publica en mitjans de comunicació i que recull en el seu blog.*

Índex

6 Gènesi
8 *Gargotejadament*
9 *Procedimentalment*
10 El començament
12 Primera setmana
17 Segona setmana
22 Tercera setmana
28 Quarta setmana
33 Cinquena setmana
39 Sisena setmana
45 Setena setmana
51 Vuitena setmana
56 Novena setmana
62 Desena setmana
67 Onzena setmana
73 Dotzena setmana
79 Tretzena setmana
86 Catorzena setmana
92 Punt i seguit...
94 Epíleg, per Joan Marcet i Morera
100 Qui és qui
106 Fonts documentals

Gènesi[1]

Mai no hauria imaginat que allò que, en tornar d'uns dies de sojorn, passats a Benalmádena, començà essent un simple exercici de recollir algun dels apunts que anava anotant en el meu bloc de notes i plasmar-lo en un diari dels dies de confinament, acabés prenent prou entitat com per acabar estructurant la publicació que ara teniu a les vostres mans o pantalles. I és que tampoc mai no hauria imaginat que havien de passar 100 dies abans de poder tancar les pàgines que arrencaren just l'endemà de promulgar-se el Decret Llei de 14 de març de 2020, pel qual es decretava l'estat d'alarma a tot l'Estat com a primera i urgent mesura destinada a fer front a l'expansió exponencial de la Covid-19 a la qual, entre astorats i atemorits, assistíem.

En prendre consciència que l'estat d'alarma anava per llarg i que la sortida del túnel s'intuïa cada vegada més llunyana, vaig pensar que a les notes del meu diari de confinament calia incorporar-hi imatges que en fessin menys feixuga la lectura. Primer vaig pensar en la possibilitat de recuperar les fotografies que jo mateix havia fet coincidint amb el temps en les meves passejades matineres de feia un, dos o tres anys. Però ben aviat vaig descartar aquesta opció pel fet que les imatges s'anirien repetint per mor que els camins que freso diàriament des de fa sis anys varien ben poc d'un dia per l'altre. Em calia, doncs, buscar una altra possibilitat. Després de donar-hi voltes, va ser precisament, en tornar d'una de les meves sortides, que se'm va acudir la idea de contactar amb algun dels meus amics amb vel·leïtats artístiques i demanar-los que em cedissin imatges d'algunes de les seves creacions i produccions per incorporar-les al diari i il·lustrar-lo.

Va ser així que vaig elaborar una llista urgent de noms possibles als quals recórrer i que estava encapçalada pel Lluís Mas i Sangés, amb qui havia compartit coral i amb qui compartia encara sortides com a membres que som de la colla de Muntanyes Planes, que lidera l'Àngel Colomer. Del Lluís, en coneixia ja alguns dels seus treballs desplegats precisament a partir de les sortides de Muntanyes Planes. Així que, quan portàvem uns dies de confinament, vaig enviar-li un whatsapp en el qual li plantejava succintament l'interès que tenia de parlar amb ell de cara a establir una possible col·laboració quant al meu diari de confinament.

Creieu-me si us dic que no confiava massa que el Lluís prengués en consideració la meva proposta de col·laboració. Però anava errat, ja que només mitjà hora després que jo li hagués enviat el whatsapp, ell, pel mateix canal de comunicació, em feia saber que estava disposat a parlar-ne. Així que, sense més dilació, li vaig trucar. En el decurs de la conversa —que va durar mitja hora— vaig concretar-li la meva idea del que d'ell n'esperava. Es tractava que, de la mateixa manera que jo expressava amb paraules el que cada dia del confinament sentia, ell ho fes amb els seus dibuixos, aquarel·les o materials de tècnica mixta, en la periodicitat que estimés oportuna. Li posava dues úniques condicions: que havia de ser ell qui decidís els materials que s'havien de publicar i que l'obra objecte de cessió fos produïda durant els dies de confinament. La conversa acabà expressant-me alguns dubtes i demanant-me uns dies per acabar-ho de pensar i que, en funció d'allò que decidís, ja em diria alguna cosa.

[1] "Procés o manera com s'ha originat o ha pres naixença una cosa", segons el *Diccionari general de la llengua catalana.*

Els dies anaven passant sense que del Lluís en tingués cap més notícia. Així que, abans d'obrir converses amb algun altre dels noms de la meva llista per embolicar-lo en el projecte, vaig enviar-li un altre whatsapp en el qual li feia avinent que si no veia clara la col·laboració que li proposava pel motiu que fos, que no ho dubtés ni un instant a fer-m'ho saber i que jo entendria perfectament la seva decisió. També en aquest cas, la resposta del Lluís va ser ràpida i m'arribà amb un missatge via correu electrònic en el que m'adjuntava uns primers catorze treballs que s'ajustaven perfectament al que jo n'esperava. Era evident que durant els dies de silenci hi havia estat pensant! Al correu, hi afegia una nota en què m'insistia que si no m'agradaven els materials enviats que li ho comuniqués. El meu correu de resposta, que precedí un nou canvi d'impressions via telefònica, va ser per fer-li avinent que a mesura que disposés de nous materials me'ls fes arribar, i que en el mateix ordre que ho fes serien publicats.

Ara, quan l'estat d'alarma ha estat aixecat i el diari d'un confinament tancat, observo el resultat de la *joint-venture* amb el Lluís i em refermo en l'encert de l'elecció feta, atès que, gràcies a ell, el treball que es recull en les pàgines que segueixen disposa d'una qualitat notablement major a la que hauria tingut sense les seves aportacions.

Per arrodonir la composició final del diari, vaig pensar que als dibuixos i a l'obra diversa del Lluís calia afegir-hi algun element més que contribuís a contextualitzar-ne les entrades. Després de donar-hi voltes de com fer-ho, vaig pensar que seria interessant que abans de cada entrada del diari hi incorporés els titulars de la jornada que obrien les pàgines de sis mitjans de comunicació editats sobre paper i amb perfils ideològics i professionals diferenciats. Opinava que, d'aquesta manera, establiria un tercer nivell de diàleg amb el lector que es complementaria perfectament amb la part artística i la periodística del diari. Els mitjans elegits van ser *El Periódico de Catalunya*, *La Vanguardia*, *El País*, *El Punt Avui*, *Ara* i *Diari de Sabadell*.

Des del meu punt de vista, el projecte quedava completat. Això no obstant, havia de prendre encara un parell o tres de decisions més. La primera: mantenir els textos tal com van ser escrits, sense modificar-ne res més que allò que la lingüista i correctora Marta Herrero m'indiqués i aconsellés. Es tractava que, amb les entrades diàries, el lector pogués percebre l'estat d'ànim amb el qual jo acarava cada dia de confinament i, per damunt de tot, les anades i les vingudes científiques i polítiques que, a causa de la Covid-19, s'anaven fent dia rere dia. La segona: a modus d'epíleg i balanç del temps de confinament, incorporar l'anàlisi dels dies de confinament del que n'és autor el professor de Dret Constitucional, Joan Marcet i Morera. La tercera: bastir un índex de les persones referenciades en el diari amb una breu descripció de cadascuna d'elles per situar-les millor en el context dels dies viscuts.

El resultat de tot plegat, el trobareu recollit en les pàgines que segueixen.

Joan Brunet i Mauri

Gargotejadament[2]

Gargotejar, amb sentit o sense, sempre m'ha agradat, i aquests dies de desconcert confinat m'han sortit unes taques i dibuixos que a mi em serveixen, no sé exactament per a què; però em serveixen.

No pretenen ser significatius; simplement sense adonar-te passes a paper uns pensaments o estats d'ànim que, quan el Joan em va parlar del diari que havia començat i si hi volia col·laborar, vaig acceptar de bon grat.

Poc esperàvem veure una situació tan complexa i que encara ens portarà viure moments complicats i difícils. Se'ns ha trencat el concepte de normalitat quotidiana que teníem establerta i ens costarà agafar un nou ritme.

De tot plegat ens en sortirem, és clar que sí. El temps només té una direcció, i això passarà. Però, com les arrugues al paper, per més que les planxem deixen marca. Esperem que la marca ens recordi els errors comesos i que ens permeti continuar amb bons resultats. Si hem de passar full, fem-ho; però mirem de treballar conjuntament per no arrugar-lo de nou, i tinguem en compte que si continuem fent el mateix se'ns tornarà a arrugar. I, compte, que també es pot ESTRIPAR!

Lluís Mas i Sangés

[2] En el procés creatiu que els porta a plasmar les seves idees, els artistes imaginen i inventen situacions, imatges i fins i tot mots com aquest, que significa fer gargots volgudament.

Procedimentalment[3]

Pensar
Copsar intel·lectualment, conscientment; exercir l'home la facultat de jutjar, d'abstreure, de fer inferències, etc. Concebre, judicar, alguna cosa; tenir el propòsit de fer alguna cosa.

Reflexionar
Tornar (sobre una cosa pensada), considerant-la detingudament, aprofundint-la.

Argumentar
Presentar, formular, arguments (mitjançant una raó adduïda en prova d'una proposició, per convèncer algú d'alguna cosa).

Escriure
Comunicar alguna cosa a algú per mitjà de lletres.

Això és, per aquest mateix ordre, el procediment que he seguit a l'hora d'escriure les entrades d'un diari que ens parla de 98 dies de confinament i dels dos primers de desconfinament. Deixo a les vostres mans jutjar-ne el resultat.

Joan Brunet i Mauri

[3] Les definicions dels mots escrits en lletra **negreta** i *cursiva* s'han basat en *el Diccionari general de la Llengua Catalana*.

El començament

Expansió vírica. Ombres al país del sol naixent.

- *Diumenge 15 de març de 2020*

  Els titulars de la jornada:
  "Confinats" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Estat d'alarma" (*La Vanguardia*)
  "El Govern concentra en Sanitat plens poders" (*El País*)
  "Desgavell" (*El Punt Avui*)
  "Recentralització" (*Ara*)
  "Tothom a casa" (*Diari de Sabadell*)[4]

No patiu. Sóc disciplinat i avui no he sortit a caminar com ho faig cada dia. Em temo que trigaré a poder-ho tornar a fer. A mi, com a tothom, se'ns demana que ens quedem a casa... D'aquí que he decidit que durant els dies que duri el confinament aniré publicant comentaris als quals incorporaré fotografies contingudes en el meu arxiu personal de matinades viscudes[5]: fotografies que tindran com a característica que hauran estat obtingudes en la mateixa data d'avui, però de fa un o dos anys. La d'avui és de fa just un any... He de dir que el meu confinament ha començat aquesta matinada a les 6, en arribar a casa després de l'odissea que ha significat tornar des de Benalmádena, on hem passat els darrers set dies, i d'haver superat una situació que ens podia haver deixat a terres malaguenyes a la cerca d'un transport que ens permetés tornar abans que tot quedés confinat. Però ara això ja és passat, i de nou som a casa, disposats a fer el que se'ns demana. Per cert, que en el trajecte aeroport del Prat - Sabadell (que hem fet a 2/4 de 5 de la matinada), solament hem trobat cinc cotxes que circulessin en la nostra mateixa direcció. Des de l'entrada de Sabadell a casa (uns 5 km), un sol cotxe i cap vianant. Pel bé de tots, hem de fer cas al que se'ns demana... Quedem-nos a casa... Bon dia a tothom...

[4] Cal tenir en compte que el *Diari de Sabadell* apareix solament tres dies per setmana: els dimarts, els dijous i els dissabtes. D'aquí que només es recolliran els titulars d'aquests dies.

[5] La versió d'aquest diari que durant el període de confinament ha estat publicada diàriament al compte del Joan al facebook inclou, en efecte, les fotografies a les quals aquí es fa referència. En la versió digital que ara esteu consultant, les fotografies han estat substituïdes pels dibuixos, les aquarel·les i les obres de tècnica mixta del Lluís.

Primera setmana

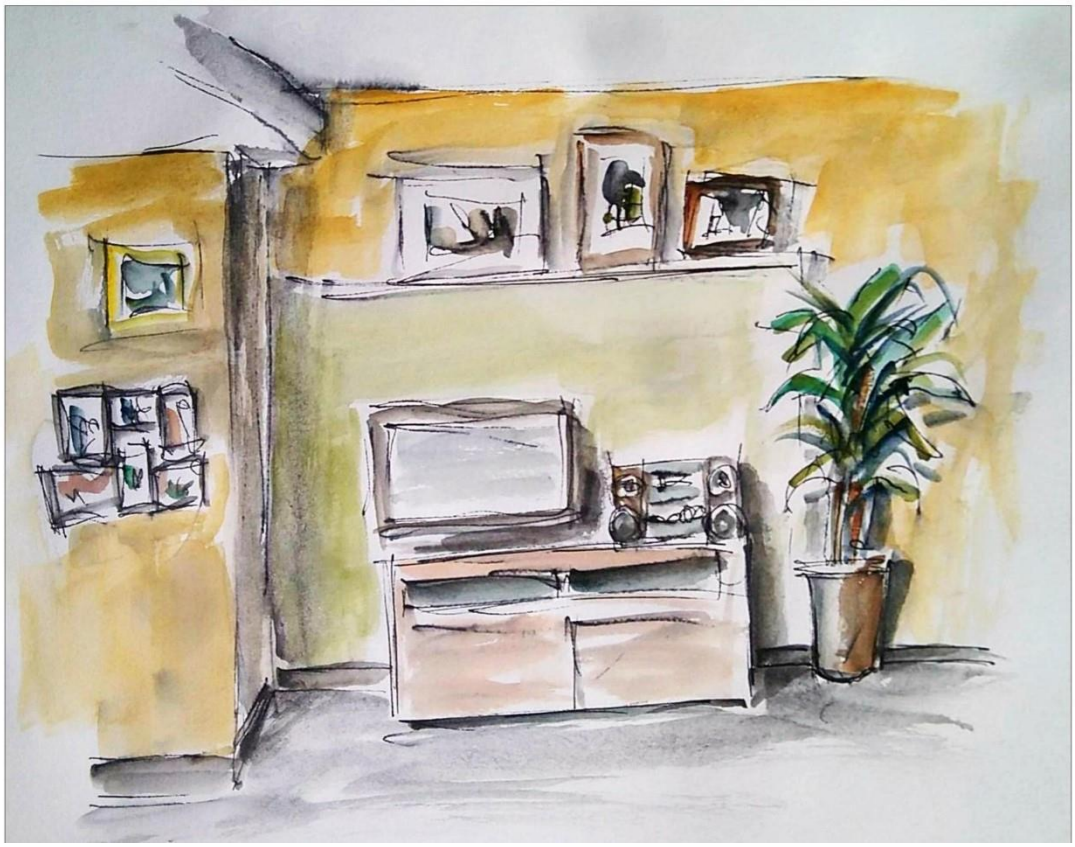

#JoTancolaTele.
#joemquedoacasa. Excés d'informació, desinformació total.

- *Dilluns 16 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Tots a casa" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El Rei renuncia a l'herència del seu pare i li retira l'assignació" (*La Vanguardia*)
  "Els presidents autonòmics tanquen files amb el Govern" (*El País*)
  "Sense aturador" (*El Punt Avui*)
  "La sanitat privada, mobilitzada, i l'exèrcit, al carrer" (*Ara*)

Segon dia de confinament i, si m'ho permeteu, d'astorament en veure com s'utilitza d'una manera impúdica la greu crisi sanitària per la qual passem. Escric això perquè, quan s'afirma que l'estat d'alarma és un instrument de l'Estat al servei de la recentralització de competències —que no per això frenarà el contagi de la Covid-19—, em sembla fer ús d'un exercici de demagògia, d'oportunisme, de populisme i d'irresponsabilitat, lluny de qualsevol justificació mesurada. A més, com ho ha fet el president **Quim Torra**, negant-se a avalar les mesures adoptades pel govern espanyol, a diferència de les presidències de la resta de governs autonòmics —Euskadi inclosa—, és un gest inútil i una mostra d'insolidaritat més pròpia d'un activista que no pas d'un estadista. Les coses són suficientment complicades i l'enemic a batre tan potent que, entretenir-se a discernir qui és millor i qui és pitjor i qui ho fa millor o qui ho fa pitjor, no acondueix a res més enllà de sembrar dubtes entre la ciutadania. I si això va acompanyat de declaracions i de piulades com les de **Clara Ponsatí**, és evident que —també en aquest cas— hi ha qui prefereix embolicar la troca més que no pas contribuir a descabdellar-la.

- *Dimarts 17 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Més de 60 mil acomiadaments temporals a Espanya" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Europa es disposa a tancar les fronteres durant 30 dies" (*La Vanguardia*)
  "L'oposició tanca files amb Sánchez per superar la crisi" (*El País*)
  "Sense aturador" (*El Punt Avui*)
  "Tancament de fronteres" (*Ara*)
  "Confinats" (*Diari de Sabadell*)

Confesso que des de la matinada de diumenge, quan vaig tornar a casa després d'uns dies de sojorn presidits per la descoberta d'altres indrets, em sento superat pel devessall d'informacions i de notícies que, en general, penso que eleven el grau d'ansietat generat pels efectes presents i futurs que la pandèmia de la Covid-19 pot tenir sobre nosaltres, més que no pas asserenen els ànims necessaris per fer-hi front. Sobre això reflexionava aquest matí mentre planificava el dia i escoltava les notícies. També sobre com, en només dos mesos, ens haurà canviat la percepció de la vida, en constatar que, contràriament al que volíem imaginar, ni els humans som els amos del món (com a molt en som uns maldestres administradors), ni tampoc ho tenim tot controlat. Fa només unes setmanes, el sistema tempestuós Glòria ens recordava que, aquí, qui mana és la Terra i que si continuem anant a la seva contra hi tenim molt a perdre. I ara és la Covid-19 l'encarregada de mostrar-nos i de demostrar-nos la nostra feblesa genètica. Farem cas en aquests avisos?

- *Dimecres 18 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "200.000 milions per a pal·liar la crisi del virus" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez injecta 117 mil milions de diners públics" (*La Vanguardia*)

"Sánchez mobilitza 200 mil milions contra la crisi del coronavirus" (*El País*)
"Emergència laboral" (*El Punt Avui*)
"Pla de xoc per salvar l'economia" (*Ara*)

El jorn s'enceta amb un sol que sembla disposat a esvair les boires que els darrers dies dominen el cel, just quan fa poques hores que hem sabut que científics xinesos han aconseguit desenvolupar una vacuna susceptible de contribuir a frenar la Covid-19. No sé si el sol aconseguirà el que es proposa ni tampoc si la vacuna es veurà coronada per l'èxit que, pel bé de tothom, anhelem. En qualsevol cas, a l'espera de resultats encoratjadors, s'imposa que, per enèsima vegada, reconeguem la dedicació i el sacrifici personal, familiar i social dels professionals que tenen cura de la nostra salut, que lluiten contra els efectes de la pandèmia i que ho fan en unes condicions i en un entorn on —amb escreix— es deixen notar els efectes de les retallades operades en atenció sanitària en els pressupostos públics de l'Estat i de la Generalitat de Catalunya, els darrers anys.

- *Dijous 19 de març*

Els titulars de la jornada:
"Treva política contra el virus" (*El Periódico de Catalunya*)
"Els hospitals es preparen per al pitjor amb les UCI ja al límit" (*La Vanguardia*)
"Felip VI: Som una societat dempeus davant l'adversitat" (*El País*)
"Cursa per la vacuna" (*El Punt Avui*)
"Alarma per la falta de material sanitari protector" (*Ara*)
"Amb la família i sense sortir de casa" (*Diari de Sabadell*)

Em llevo més tard que no pas el que en mi és habitual. Avui és Sant Josep que, fa uns anys, era dia de festa gran. El sol s'ha llevat abans que jo i ja llueix amb tota l'esplendor. Feia dies que això no passava. Engego la ràdio. La pandèmia continua fent estralls enmig d'una guerra de retrets creuats, en la qual cada bàndol políticament combatent té quelcom per amagar i algunes que altres responsabilitats per assumir. Res no fa suposar, ara com ara, que la part alta de la corba de la pandèmia sigui a prop i que les incerteses es multipliquin, també exponencialment, cada dia que passa. Paradoxalment, el coronavirus serveix per apaivagar —que no pas per destruir— els efectes d'un altre virus que, en aquest cas, està infectant la corona espanyola; virus que de ben segur prendrà tota la seva dimensió a partir de quan comencin a afeblir-se les afectacions sanitàries (que no pas les econòmiques i socials) que, amb tota certesa, es derivaran de la Covid-19.

- *Divendres 20 de març*

Els titulars de la jornada:
"El sistema sanitari a les portes del col·lapse" (*El Periódico de Catalunya*)
"El confinament s'allargarà unes quantes setmanes" (*La Vanguardia*)
"La meitat dels espanyols tem perdre la feina per la crisi" (*El País*)
"Sine die" (*El Punt Avui*)
"Crida a evitar el col·lapse sanitari" (*Ara*)

Primera setmana de confinament a la qual, previsiblement, n'hauran de seguir algunes més. D'aquí que el que preocupa a gran part de la ciutadania són els desacords i les manques d'unitat i de lleialtat institucional entre els qui tenen la responsabilitat de prendre decisions —certament complexes— i de transmetre confiança a una ciutadania que, amb perplexitat, assisteix a declaracions, contingut de cartes i de compareixences més pròpies d'activistes

que no pas de governants. Ningú no sembla voler-se adonar que l'efecte pitjor que pot derivar-se de la crisi —que avui és sanitària, però que demà serà social i econòmica— és la consolidació de la radicalització i de l'escletxa entre polítics i ciutadans que s'engrandeix cada dia que passa. Així és que quan algú s'espolsa responsabilitats sense que ni tan sols n'assumeixi les que li són pròpies, sigui oportú preguntar-se qui va implementar les retallades en matèria de salut pública a Catalunya; retallades que tant pesen ara sobre els i les professionals de l'àmbit sanitari que, no obstant això, fan allò que els correspon i molt més per suplir les mancances amb les quals es troben. De sobres és sabut —que no pas aplicat— que sempre és millor prevenir que no pas curar i que si l'àmbit de la salut pública a Catalunya, i per extensió de l'educació i de la recerca, encara aguanten, és gràcies a la dedicació i a la solvència dels seus professionals.

- *Dissabte 21de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Espanya entra en la pitjor fase, amb les UCI al límit" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Mà dura policial perquè no es relaxi el confinament" (*La Vanguardia*)
  "Espanya supera els 1.000 morts, amb les UCI de Madrid desbordades" (*El País*)
  "Fa pujada" (*El Punt Avui*)
  "Espanya supera els 1.000 morts i Catalunya arriba als 122" (*Ara*)
  "Primeres morts al Taulí" (*Diari de Sabadell*)

Comença la primavera, i ho fa amb un cap de setmana diferent, molt diferent als viscuts fins ara. Les previsions apunten que el confinament obligat per evitar la propagació exponencial del coronavirus s'allargarà algunes setmanes més. Així que el millor que podem fer és preparar-nos per acarar la situació de la millor manera possible. Tanmateix, serà bo dotar-nos d'unes rutines diferents a les que abans teníem per sostreure'ns als possibles moments d'ansietat o de desànim pels quals puguem passar. Però amb això no n'hi haurà prou. Hem de dipositar la nostra confiança en els professionals sanitaris i, si més no, per responsabilitat i solidaritat amb ells, seguir els consells de no moure'ns de casa. En la lluita contra el coronavirus no hi ha receptes màgiques. Si n'hi haguessin, haurien estat ja aplicades. D'aquí que sovint m'envaeixi la sensació que el debat polític, centrat en qui i en què fa i si ho fa o no més o menys bé, està fora de lloc i que a hores d'ara ja ha superat els límits que serien desitjables.

- *Diumenge 22 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Resistirem!" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez demana unitat per afrontar l'onada més dura i nociva del virus" (*La Vanguardia*)
  "Els metges es baten a les UCI, 'és la guerra de la nostra generació'" (*El País*)
  "210.232 treballadors sense feina pel virus" (*El Punt Avui*)
  "Com ens en sortirem" (*Ara*)

El doctor **Antoni Trilla**, cap d'epidemiologia de l'Hospital Clínic de Barcelona i membre del comitè científic que assessora el govern espanyol en la pandèmia del coronavirus, tancava aquest matí la seva intervenció a *Rac1* apel·lant al seny. És a dir, a aplicar una "sana capacitat mental que és penyora d'una justa percepció, apreciació, captinença, actuació", segons que es defineix el seny en el *Diccionari general de la llengua catalana*. En d'altres paraules, reclamava el just equilibri entre les mesures que s'han d'adoptar i les seves possibles conseqüències en l'àmbit sanitari; però també en el social i l'econòmic. I assolir aquest equilibri no és fàcil pel desconeixement i l'evolució que del virus se'n té, atès que

presenta comportaments diferenciats, fins i tot dins d'un mateix territori, tal com passa a casa nostra, on l'evolució de la pandèmia a Girona o a les Terres de l'Ebre poc té a veure amb la que es viu a la conca d'Òdena. Possiblement m'erri en la meva percepció, però allò que el doctor **Trilla** volia traslladar a la ciutadania amb la seva intervenció és que, sense amagar la gravetat de la crisi, les mesures cal anar-les adoptant d'acord amb l'evolució de la pandèmia observada en el seu conjunt.

Segona setmana

Confinament inesperat.

- *Dilluns 23 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Espanya allarga l'alarma, almenys fins a l'11 d'abril" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El confinament s'allargarà 15 dies, però sense endurir les mesures" (*La Vanguardia*)
  "El govern demana prolongar l'estat d'alarma 15 dies" (*El País*)
  "Obert per pandèmia" (*El Punt Avui*)
  "Pressió a Sánchez perquè endureixi el confinament" (*Ara*)

La setmana es presenta grisa i plujosa. Diuen que aquesta serà la tònica del temps que s'espera per als propers dies. Però també diuen que el pròxim cap de setmana, el sol tornarà a brillar amb força. Tant de bo que el comportament previst per a la meteorologia sigui alhora metàfora del que ens espera en el decurs dels dies que vénen en què, diuen, podria produir-se el pic en l'evolució crítica de la pandèmia i, també diuen, que podríem entrar en una fase menys estressant per als serveis sanitaris, que es troben a punt del col·lapse. El científic en cap del Laboratori del Coronavirus del CSIC, el viròleg **Luis Enjuanes**, opinava aquest matí en el programa *Aquí amb* ***Josep Cuní*** que el grau de confinament al qual estem sotmesos és al seu entendre l'adequat. Només cal —afegia— que tothom faci cas de les disposicions i les recomanacions, i que no es mogui de casa. I deu tenir raó si tenim en compte que aquest cap de setmana els Mossos d'Esquadra han formulat més de 10 mil denúncies de ciutadans incívics, prestos per anar a les seves residències de cap de setmana. Certament, el debat de si el grau de confinament és o no el que pertoca és obert i opinable, i també en el món de la ciència té els seus avaladors i detractors, com constantment ens és donat poder comprovar. Allò que costa més d'entendre és que des de la política s'estigui més per furgar en hipotètiques responsabilitats que no pas per afrontar la pandèmia i aprendre'n de cara a un futur immediat en el qual caldrà refer la sanitat pública dels fogots privatitzadors i de les retallades a què se la va sotmetre a partir del 2009. A Espanya...; però també a Catalunya. Que ningú no ho oblidi!

- *Dimarts 24 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "El Govern es referma en evitar el tancament total" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'FMI pronostica que la crisi pel virus serà tan greu com la del 2008" (*La Vanguardia*)
  "Calviño prepara noves mesures de suport a la població més vulnerable" (*El País*)
  "Fil a l'agulla" (*El Punt Avui*)
  "94 morts i quasi 2.000 contagiats en un dia" (*Ara*)
  "Aire net" (*Diari de Sabadell*)

L'augment exponencial de persones emmalaltides per mor de la pandèmia i el nombre de víctimes mortals que se'n deriva contribueix al creixement dels nivells de preocupació personal i col·lectiva que, d'altra banda, són lògics en situacions com la que estem vivint. El to polític utilitzat en el debat, ara a l'entorn de si les mesures de confinament són o no suficients, no ajuda a asserenar l'estat d'ànim de la ciutadania. Fàcil és proposar mesures més restrictives a les dictades sense explicitar-ne en cap cas quins n'han de ser els límits i, sobretot, quines les conseqüències que se'n poden derivar per a la ciutadania i els seus drets. Això, a banda del fet que una aposta desmesurada pel confinament total i/o de determinats sectors productius aparentment deslligats d'un sector considerat essencial, pot acabar generant una tempesta perfecta en la qual els efectes del remei siguin pitjors que no pas els de la malaltia. Un exemple que res no té a veure amb l'àmbit de l'alimentació, i que, lògicament, és essencial: si no hi ha cap altre contratemps, avui començarà la fabricació dels respiradors de campanya, resultat d'un projecte conjunt desenvolupat pel Consorci de la

Zona Franca de Barcelona, el Leitat i els consorcis sanitaris de Terrassa i de Sabadell, que n'han certificat la idoneïtat assistencial. Doncs bé, en el marc d'un confinament que englobés a totes les empreses, no hi hauria cap possibilitat de fabricar els respiradors a casa nostra. I mentre busquéssim a fora qui els pogués fabricar, sabem quantes persones moririen per no poder ser ateses de manera convenient?

- *Dimecres 25 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Indústria de guerra contra el coronavirus" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El Govern central desatén les empreses i descarta l'exempció d'impostos" (*La Vanguardia*)
  "Acabem de tancar la compra de material sanitari que necessita la UE" (*El País*)
  "Una UCI de 1.800 llits" (*El Punt Avui*)
  "Confinament global" (*Ara*)

"Aquesta crisi sanitària mundial canvia a cada moment i això significa que la Unió Europea (UE) ha d'estar preparada per actuar sense avís previ". Són paraules del president del Consell Europeu, **Charles Michel**, extretes d'un seu article publicat avui a *El País*. Quan les llegia, feia poques hores que a Brussel·les els ministres d'Economia i Finances de la zona euro s'havien demostrat incapaços d'arribar ni tan sols a un principi d'acord de com reaccionar, amb quins instruments, amb quina quantia i amb quines condicions, per fer front a la crítica situació econòmica a la qual la pandèmia està abocant alguns països de la Unió. Els socis europeus, a despit dels dies difícils que vivim, es mantenen dividits en blocs (nord-sud), amb actituds, idees i propostes que ara com ara són irreconciliables. Caldrà veure demà què passa a la reunió del Consell Europeu (reunió de caps d'Estat i/o de govern dels països membres de la UE) i si des d'aquesta instància suprema es desencallarà la situació. Que això sigui així, ens hi va molt. Ens hi va mantenir la confiança de la ciutadania en les institucions comunitàries, últimament tan devaluades. Sovint es diu que, en temps de dificultats, és quan més calen respostes conjuntes que, per assolir-les, exigeixen sacrificis comuns. Però també sovint constatem com les bones paraules no s'acaben gairebé mai concretant-se en fets. L'article del president **Michel** acaba així: "Si ens mantenim junts i tenim cura els uns dels altres, tots sortirem d'aquesta situació més forts i més units que mai". Cal afegir-hi res més?

- *Dijous 26 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "El coronavirus s'embala" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Torra esgrimeix un informe demolidor per insistir en més confinament" (*La Vanguardia*)
  "Un terç de la humanitat viu ja confinada pel virus" (*El País*)
  "Fins al juny" (*El Punt Avui*)
  "Anunci de compra massiva després de 12 dies de caos" (*Ara*)
  "Objectiu: evitar el col·lapse" (*Diari de Sabadell*)

Em llevo d'hora. És una de les rutines que mantinc, també en temps de pandèmia. Com que no puc sortir a caminar, he substituït la meva habitual passejada matinera per la bicicleta estàtica; una activitat física que res no té a veure amb el plaer que em proporcionaven les sortides a trenc d'alba que des de fa sis anys i ininterrompudament feia cada dia fins que el coronavirus arribà, tot fressant els camins dels rodals que ara tant i tant enyoro. Però les coses són com són i no pas com voldríem que fossin. Mentre m'exercito en la bicicleta estàtica, escolto les informacions del dia en espera de la notícia que tothom

voldria escoltar: que la reclusió a casa a causa de la Covid-19 té els dies comptats. Però, no. Avui tampoc no ha estat precisament aquesta la notícia. Ho continuen essent els efectes sanitaris, econòmics i socials de la pandèmia, tapats pel soroll de la incessant picabaralla política. **Santiago Rusiñol** posava en boca d'un dels seus personatges teatrals aquesta sentència: "Si tens raó, defensa-la i si cal crida; però si no la tens, crida més encara!". I en aquest estadi estem. Sempre és i serà més fàcil desqualificar el contrari polític portant l'argument fins a l'absurd. I és que en una interpretació lliure d'una de les dites de la meva sàvia àvia: "Receptes tinc per on jo no les he d'aplicar".

- *Divendres 27 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Europa encalla davant la pandèmia" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Primer indici d'alentiment en el ritme de nous contagis" (*La Vanguardia*)
  "Alemanya i els Països Baixos frenen el pla anticrisi de la UE" (*El País*)
  "Amb comptagotes" (*El Punt Avui*)
  "Barcelona habilita pavellons i hotels per atendre pacients i acollir sanitaris" (*Ara*)

Segona setmana de confinament. El balanç dels dies que portem reclosos és divers. D'una banda, mereixen matrícula d'honor els professionals de la salut, que es desviuen per multiplicar-se i per atendre les persones infectades que els arriben als hospitals. També els ciutadans i les ciutadanes que, en general, compleixen amb estoïcisme el requeriment que se'ls ha fet de no moure's de casa, i els governs locals, que fan tot el que poden per intentar resoldre els problemes més candents. De l'altra, en un pol diametralment oposat, cal situar les instàncies governamentals (estatal i nacional), a les quals els correspon la responsabilitat primera de transmetre confiança a la ciutadania, però que amb la seva actitud i comportament aconsegueixen tot el contrari. Ningú està net de culpa. Tothom ha comès, segur, errors en la gestió de la crisi sanitària del coronavirus; i tothom té, segur, quelcom a amagar. D'aquí que usar la gestió política de la crisi com a artefacte llancívol contra qui té més responsabilitats en un intent desesperat d'amagar les pròpies (en residències de gent gran, per exemple), és una opció poc recomanable que, tanmateix, contribueix a alimentar els populismes que fonamenten el seu discurs en el missatge fàcil que són només ells els qui entenen la ciutadania, i que són només ells els qui poden salvar-la del desastre. En joc, la democràcia i les llibertats. Per acabar-ho d'adobar, els caps d'Estat i de govern dels països de la UE, reunits anit en el Consell Europeu, no assoliren ni tan sols un acord de mínims per a quan passi la crisi sanitària i haguem d'acarar la social i econòmica. La insolidaritat dels països del nord —encapçalada pels Països Baixos, amb Alemanya al darrere— envers els països del sud —amb Espanya, Itàlia i Portugal al capdavant— ha estat la causa del fracàs de la cimera i ha afegit un element més de desunió entre els 27, precisament quan més convé mostrar la fortalesa de la Unió davant l'adversitat.

- *Dissabte 28 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Prohibit acomiadar" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'Executiu prohibeix acomiadar treballadors mentre duri la crisi" (*La Vanguardia*)
  "Michel: Tenim acord Pedro? Sánchez: No. Així és inacceptable" (*El País*)
  "Encara no sabem si passar la malaltia ens immunitza" (*El Punt Avui*)
  "El fiasco de 640.000 tests ràpids impedeix fer proves massives" (*Ara*)
  "No sabem on està el pic" (*Diari de Sabadell*)

La crisi del coronavirus ens col·loca davant situacions canviants dia rere dia. Normal en una situació com aquesta, en una pandèmia que res no té a veure amb les viscudes fins ara per la humanitat. Cert és que en un exercici de confiança envers els coneixements dels quals disposem, en la indubtable qualitat del nostre personal sanitari i en els molts avenços experimentats en medicina, pràcticament ningú va ser capaç de donar importància al virus i a la seva possible propagació quan se'n va reconèixer l'existència a Wuhan (Xina) el desembre de 2019. Només cal anar, sinó, a les fonoteques i a les hemeroteques. Així que tampoc a casa nostra es varen prendre mesures preventives, encara que fos per si de cas. Qui més qui menys coincidia que si el virus s'estenia i ens arribava, en cap cas ho faria amb més virulència que un episodi gripal qualsevol. Però, malauradament, res no ha estat com es pensava; de la mateixa manera que tampoc ara, les previsions i les projeccions que diàriament es fan quant a l'evolució de la pandèmia s'ajusten a cap dels paràmetres previsibles. En aquest context, qualsevol oportunitat de sumar esforços per reduir la propagació de la Covid-19 hauria de ser ben rebuda. D'aquí que sorprengués la contundència de les paraules del conseller de l'interior **Miquel Buch** fa un parell de dies, en assegurar que "a Catalunya no els necessitem", referint-se a la UME de l'exèrcit espanyol. Paraules que immediatament foren aplaudides des de les xarxes socials pels qui són reactius a tot allò que soni a espanyol. Un parell de dies després, des de la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència (DGAIA) de la Generalitat de Catalunya, no tenien altra solució que sol·licitar la intervenció de la UME per desinfectar un dels seus centres a Badalona. Un dia abans, la UME havia desinfectat a Sabadell una residència de gent gran a Castellarnau, a petició de l'alcaldessa de la ciutat, la **Marta Farrés**. No es pot dir mai que "d'aquesta aigua no en beuré". A més, és d'una gran irresponsabilitat proclamar-ho en situacions tan crítiques com les que estem transitant, en les quals, si quelcom no ens sobra, són mans.

- *Diumenge 29 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Confinament més dur contra el col·lapse sanitari" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El confinament s'amplia amb l'aturada de tota activitat no essencial" (*La Vanguardia*)
  "El món en quarantena busca sortides a la crisi" (*El País*)
  "Confinament total" (*El Punt Avui)*
  "Gràcies!" (*Ara*)

Em llevo més tard. No pas perquè m'hagi adormit, sinó per l'avançament d'una hora aquesta darrera nit, quan hem passat de l'horari d'hivern al d'estiu. Començo el dia amb la rutina habitual des que va començar el confinament: una estona de bicicleta estàtica, que aprofito per escoltar les darreres notícies. Acabo l'exercici, i intento posar en ordre algunes idees. No m'és fàcil. I és que hi ha tantes preguntes per a les quals no obtinc resposta! Per exemple, em pregunto ingènuament com pot ser que davant la commoció sanitària, social, econòmica i política que genera la pandèmia que col·loca a Europa —i a la resta de la humanitat— sota una mateixa i greu amenaça, ens divideixin tant les respostes a donar, si més no, per intentar evitar danys majors als ja causats? Ahir, **Jacques Delors**, el que fou president de la Comissió Europea entre els anys 1985 i 1995, avisava: "El clima que sembla regnar entre els caps d'Estat i de govern i la manca de solidaritat europea pot acabar ocasionant un dany mortal a la UE". Els populismes estan a l'aguait.

Tercera setmana

(i l'inici del període d'hivernació de l'economia)

Taca sense control.

- *Dilluns 30 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Sánchez atorga la moratòria d'un dia a l'aturada general" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'Executiu carrega a les empreses els costos del confinament reforçat" (*La Vanguardia*)
  "El problema no és sortir de la crisi, sinó fer-ho al més aviat millor" (*El País*)
  "Mig món confinat" (*El Punt Avui*)
  "Espanya fa hibernar l'economia per salvar el sistema sanitari" (*Ara*)

Tercera setmana de confinament i primera d'enduriment de mesures que, a efectes pràctics, consisteixen a reduir els sectors professionals que poden treballar presencialment, amb efectes sobre l'obra pública i privada, i les indústries sense vinculació als sectors estratègics de la salut i l'alimentació. Tan bon punt es va conèixer la decisió del Consell de Ministres, una renovada tanda de crítiques començà a caure sobre el govern espanyol. També, per què no dir-ho, alguna mostra de suport...; però amb condicions. Tinc la sensació que estem envoltats de polítics que anteposen el càlcul del nombre de vots a guanyar o perdre en cada compareixença o declaració, a l'interès general de transmetre serenitat a la ciutadania. Dirigents polítics als quals no els abelleix precisament el sentit de l'oportunitat, de la responsabilitat, de la mesura; disposats a aplicar sempre i en tot moment el principi dubtós però fàcil del "si fas, per què ho fas, i si no ho fas, per què no ho fas". El repte primer al qual fer front és el de com sortir de la crisi sanitària i fer-ho amb els menys danys possibles. Però al costat d'aquest repte n'hi ha un altre de no gens menys important: avançar cap a un pla de mesures socials i econòmiques per acarar la crisi que tenim a tocar i fer-ho també amb els menys danys possibles. I en això, malauradament, creieu-me si us dic que són ben pocs els qui de veritat, de veritat, hi dediquen esforç i temps.

- *Dimarts 31 de març*

  Els titulars de la jornada:
  "Moratòria de lloguers i frenada als desnonaments" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Les indecisions del Govern central marquen l'aturada de l'economia" (*La Vanguardia*)
  "El decret que para l'economia genera confusió i malestar" (*El País*)
  "Alta tensió" (*El Punt Avui*)
  "Catalunya registra la xifra més alta de morts i contagis" (*Ara*)
  "Segona ciutat de Catalunya en coronavirus" (*Diari de Sabadell*)

Avui m'han aturat els Mossos. Ha estat aquest matí, quan em dirigia al quiosc de prop de casa per complir una de les meves rutines diàries, que consisteix a recollir els diaris —jo sóc encara de la cultura del paper— als quals estic subscrit. Com que portava les targetes de subscriptor, els les he mostrades a manera de salconduit que m'autoritzava a transitar. En tornar del quiosc, la patrulla s'havia aturat a un centenar de metres més avall de l'estret carrer on jo visc per parar els vianants —pocs— i els cotxes —també pocs— que hi circulaven. En llegir un dels titulars del diari que afirmava que Sabadell és la "segona ciutat en coronavirus de Catalunya", dos han estat els pensaments que, en positiu, m'han assaltat. D'una banda, el de fer memòria de la feina que recau sobre l'equip sanitari del Parc Taulí que, a més, d'aquí uns dies, s'haurà de desdoblar per atendre les persones infectades que seran allotjades a l'hospital de campanya que s'està aixecant a la pista coberta d'atletisme. Mai no agrairem prou la dedicació d'aquestes persones a les quals guia l'objectiu de cuidar-nos i de salvar-nos, a despit dels molts entrebancs que diàriament han de superar. De l'altra, la resiliència —capacitat de resistència i d'adaptació— que, en general, està mostrant la ciutadania després de més de quinze dies de confinament, no sempre en unes condicions de mínima dignitat. Una actitud, aquesta de la ciutadania, que cal reconèixer, és clau per vèncer

i controlar el virus i que, de ben segur, hauria estat inimaginable que pogués aconseguir-se només uns dies abans que es declarés l'estat d'alarma. I mentrestant, en l'àmbit de la política continuen els retrets dels uns contra els altres sense adonar-se —o sense voler-se adonar— que ningú no és perfecte i que si la solució a tot plegat fos tan senzilla no estaríem parlant a hores d'ara d'una crisi de dimensions inimaginables. Continuem!

- *Dimecres 1 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Xarxa de seguretat per a les víctimes de la crisi" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El Govern central amplia els ajuts i ajorna quotes a autònoms i empreses" (*La Vanguardia*)
  "El Govern llança un pla per protegir els sectors més vulnerables" (*El País*)
  "Amb l'aigua al coll" (*El Punt Avui*)
  "Pla de rescat per a autònoms, empreses i famílies vulnerables" (*Ara*)

El període de confinament, amb més o amb menys relaxament de mesures, serà llarg. Molt llarg. Més val, doncs, que comencem a fer-nos-en la idea. No obstant això, tampoc cal ser més alarmista del que, amb sensatesa i prudència, pertoca. El caràcter mundial de la pandèmia de la Covid-19 i la seva durada obligarà —encara que sigui per allò d'un si-us-plau-per-força— a adoptar mesures, també globals, en un intent de superar les conseqüències econòmiques i socials que se'n derivaran. També a la Unió Europea (UE), que no acaba de trobar el camí que s'ha de seguir i que, tanmateix, s'hi juga molt en funció de les decisions que s'adoptin d'ara en endavant. **Rob Jetten** —el portaveu liberal de l'esquerra holandesa—, després de reconèixer ahir que "els Països Baixos s'havien enriquit gràcies a la UE", afegia que per això ara no es podia deixar que "els seus amics" (en referència als països socis europeus del sud) "s'ofeguessin". I sentenciava que "només sortirem d'això [de la crisi de la pandèmia i dels seus efectes] junts". Unes hores abans, el ministre holandès de finances, **Wopke Hoekstra**, reconeixia que els havia mancat empatia en defensar la seva dura posició en la reunió del Consell Europeu de dijous de la setmana passada, contrària als *coronabonus* i a l'accés generalitzat als fons del Mecanisme Europeu d'Estabilització (MEDE), obrint la porta a un possible **Pla Marshall**, en la línia reclamada pel president del govern espanyol, **Pedro Sánchez**. És clar, que en aquesta vida tot té una explicació. Tot això passava ahir quan als Països Baixos, on malgrat la confiança governamental dipositada en el "confinament intel·ligent" de la ciutadania per combatre el coronavirus, les víctimes mortals per la malaltia començaven a créixer i amb elles les possibilitats d'una major infecció en un sistema sanitari no massa preparat i molt privatitzat. **Robert Schuman**, cinc anys després de la finalització de la II Guerra Mundial, quan les nacions europees lluitaven per superar-ne les seqüeles —en la declaració de 9 de maig de 1950 que porta el seu nom i en la qual proposava la creació de la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer— va deixar escrit que l'Europa que volia no es feia de "cop i volta [...], sinó a partir de realitzacions concretes, que, en primer lloc, creïn una solidaritat [entre països] de fet".

- *Dijous 2 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Els sanitaris exigeixen protecció" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Espanya és el segon país del món amb més recuperats de Covid-19" (*La Vanguardia*)
  "El mercat de treball va patir el mes de març una patacada sense precedents" (*El País*)
  "Al límit" (*El Punt Avui*)

"Situació crítica a les residències" (*Ara*)
"Residències desbordades" (*Diari de Sabadell*)

No recordo la darrera vegada que em va succeir, però, en qualsevol cas, feia molt de temps que no em passava. I és que avui m'he adormit i m'he llevat molt més tard d'allò que en mi és habitual. Així que he hagut de saltar-me alguna de les rutines de cada dia per readaptar l'horari que des de l'inici del confinament em tinc fixat. A causa d'això, quan he posat la ràdio per assabentar-me de les darreres notícies, m'he trobat amb una entrevista al president **Torra** que li feia **Josep Cuní** a la RAC1. Ha estat una entrevista llarga, intimista, reiterativa en molts aspectes, plena dels tòpics i recursos sobradament coneguts, sobretot quant a les responsabilitats polítiques que, de la gestió de la crisi, se'n derivaven per parts dels governs. Però allò que m'ha deixat més preocupat ha estat que, durant l'entrevista, he percebut un president desbordat pels esdeveniments. És evident que la pandèmia ens ha superat a tots. Als governs i a nosaltres, també. Però, tanmateix, és també evident que, en situacions crítiques, correspon als governants fer tot el que calgui per acarar la situació i per transmetre confiança i seguretat a la ciutadania amb les decisions que, en cada moment, es van adoptant. Si més no, perquè ningú amb dos dits de front no pot dubtar que les que en cada moment es van prenent són les decisions que correspon prendre. I això sí, sempre a partir d'assumir les pròpies responsabilitats que, en cap cas, es poden delegar a ningú més. Les entitats del tercer sector, per exemple, estem vivint moments molt complicats, absolutament desconeguts per la major part de la ciutadania; moments que resolem com millor sabem i podem mentre esperem del govern —en aquest cas el de la Generalitat de Catalunya, que és qui en té les competències— quelcom més que ànims.

- *Divendres 3 d'abril*

Els titulars de la jornada:
"Atur desfermat" (*El Periódico de Catalunya*)
"El virus arrasa 900.000 llocs de treball en dues setmanes negres"(*La Vanguardia*)
"La patacada de la crisi: 900.000 llocs de treball destruïts en 14 dies" (*El País*)
"Escalada" (*El Punt Avui*)
"Protecció civil recomana l'ús de mascaretes" (*Ara*)

El dia arrenca amb un sol esplendorós, que és d'agrair. Més, després dels dies rúfols i plujosos que acabem de passar. Malauradament, però, el devessall de notícies que m'arriben no segueix, com passa amb la meteorologia, la mateixa tendència cap a la millora. Només cal, com a exemple, parar atenció en les preocupants xifres d'atur que ahir mateix es donaren a conèixer. Això no obstant, per allò d'intentar veure una mica de llum al final del túnel, també ahir coneixíem que els ministres d'economia de la zona euro semblaven disposats a desplegar una primera línia de defensa davant la crisi econòmica que la pandèmia ha desencadenat; crisi que, a hores d'ara, s'albira serà d'una major virulència per als països del sud. Caldrà esperar a la reunió dels ministres d'economia de la zona euro prevista per al proper dimarts i a la del Consell Europeu que tindrà lloc dijous, per conèixer amb precisió l'abast i la dimensió d'aquesta línia de defensa que, segons els observadors, serà tan oportuna com insuficient. És clar que les conseqüències que la UE no es posi les piles, les deixava diàfanament clares l'economista belga **Paul de Grauwe** (de la London School of Economics) en declaracions a *El Periódico*, en afirmar que si des de la UE no s'era capaç de donar suport financer al govern espanyol en el seu intent d'evitar que la situació que pateix implosioni, podria desencadenar un corrent de pessimisme sobre el futur de la UE que "podria despertar forces polítiques antieuropees a Espanya i també a Itàlia". Els populismes assetgen. Ah! I per si no ens n'havíem adonat, demà passat és Diumenge de Rams, dia en què, quan ens pensàvem que vivíem en una normalitat que mai no es veuria

alterada, marcava l'inici de la Setmana Santa i de fugida de les grans ciutats, avui tan buides i confinades.

- *Dissabte 4 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "El tancament s'allargarà fins a final d'abril". (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez busca suport polític per prorrogar l'estat d'alarma" (*La Vanguardia*)
  "Sánchez es disposa a allargar el confinament després de consultar els experts" (*El País*)
  "Pròrroga" (*El Punt Avui*)
  "La sortida del confinament serà lenta i progressiva" (*Ara*)
  "El dia després de la Covid-19" (*Diari de Sabadell*)

Una fotografia publicada a la portada, i dues més a les pàgines interiors en l'edició d'avui del *Diari de Sabadell*, en les quals s'hi poden veure membres de l'exèrcit col·laborant en el muntatge de l'hospital de campanya que s'està bastint a la Pista Coberta d'Atletisme de Sabadell, m'ha impactat. Per què? Simplement, pel contrast entre els fets i el que s'ha dit i escrit valorant l'oportunitat de la presència de la UME a la ciutat. D'aquí que en deixi constància en aquest diari de confinament, en el benentès que temps hi haurà per analitzar comportaments i per discernir entorn les mesures aplicades a l'hora de frenar els efectes d'una pandèmia que, dit sigui de passada, a Sabadell presenta uns indicadors més preocupants que no pas en d'altres indrets propers. Sort en tenim de comptar amb l'equip de professionals del Parc Taulí, que es desfà per atendre malalts i per trobar les millors solucions per fer-ho de la manera més eficient possible. Convé prendre'n nota per tal que una vegada superada aquesta dura prova, ningú no estigui en disposició de discutir sobre la idoneïtat de millorar la despesa pública en salut i en recerca associada, de la qual el Parc Taulí n'és capdavantera. Per als desmemoriats, bo ha de ser recordar que abans de la crisi del coronavirus, Catalunya estava a la cua de l'Estat quant a despesa sanitària pública per habitant, amb una minva d'inversió relativa des de 2009, d'un 27,5% i absoluta de 3.328 milions d'euros. Minva que també s'ha deixat notar en recerca científica que, en més d'un 70%, es desenvolupa en centres de les universitats públiques catalanes.

- *Diumenge 5 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Curats" (*El Periódico de Catalunya*)
  "#gràcies" (*La Vanguardia*)
  "El confinament s'allargarà almenys fins al mes de maig" (*El País*)
  "Com ens en sortirem" (*El Punt Avui*)
  "El món que ve" (*Ara*)

Diumenge de Rams. Fa vint-i-quatre hores que **Pedro Sánchez** anunciava el perllongament de l'estat d'alarma, que s'estendrà fins al 26 d'abril com a mínim. Una mesura que, qui més qui menys, esperava i que com en anteriors ocasions va ser comunicada en el decurs d'una llarga intervenció presidencial que ben poques novetats va aportar. Potser, pel fet que dimarts i dijous tindran lloc sengles reunions dels ministres de finances de la zona euro, d'una banda, i, de l'altra, dels caps d'Estat i de govern de la zona euro. Cal destacar, però, la insistència del president espanyol a assenyalar que Europa —la UE— ha de mostrar la seva cara més solidària a l'hora de pensar i establir línies d'ajuts econòmics per als països més delmats per la crisi sanitària. I té raó. La UE s'hi juga molt en aquesta crisi i no hauria de repetir els errors d'absència comesos en la crisi financera del

2008. Però que el llegir no ens faci perdre l'escriure. D'aquí que en aquesta crisi, la UE s'hi juga molt; també des del punt de vista polític en defensa de la democràcia i de les llibertats. I és que en el si de la UE comencen a aflorar tics que, prenent el coronavirus com a excusa, s'atreveixen a mutar a conveniència normes de convivència que posen en perill valors inherents a l'Estat social i democràtic de dret. Compte, doncs, amb el que està passant a Hongria, on el seu primer ministre, **Viktor Orbán**, ha decretat la *congelació* de les institucions democràtiques del país amb el pretext de fer front a la pandèmia d'una manera més eficaç. Prenem-ne bona nota. De la UE, cal esperar-ne —en aquest cas— que sigui activa i que mogui fitxa en defensa dels valors democràtics, de les llibertats i dels drets dels ciutadans.

Quarta setmana

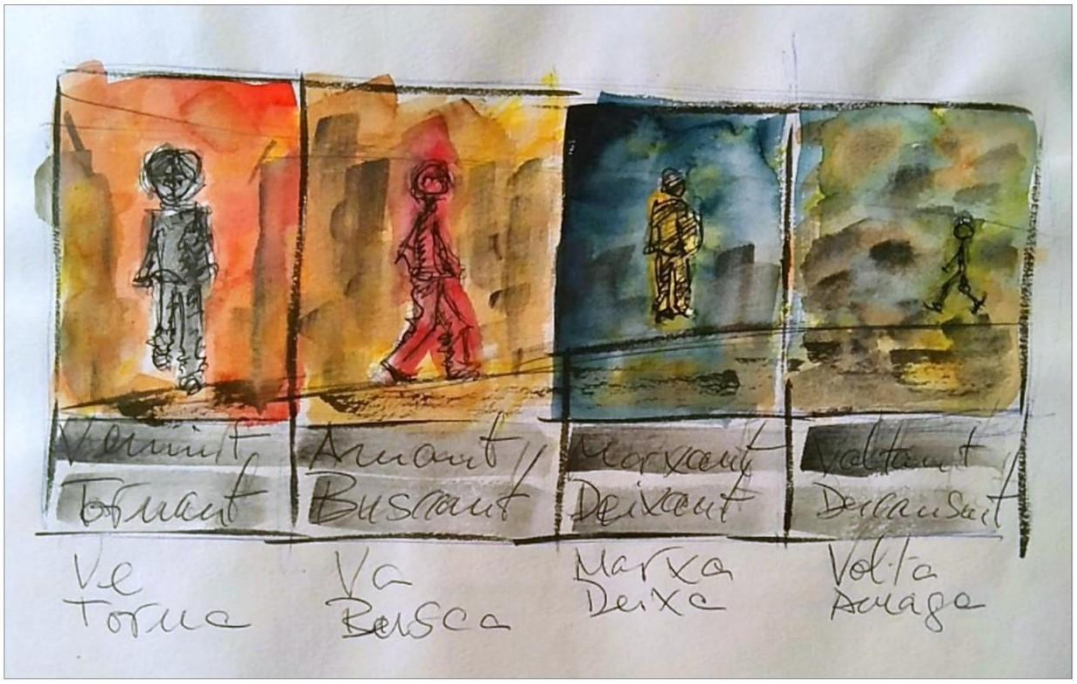

Sabem on va?

- *Dilluns 6 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Els espanyols accepten la necessitat del tancament" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez obté suport autonòmic per aïllar encomanats en hotels" (*La Vanguardia*)
  "El Govern estudia l'aïllament de positius asimptomàtics" (*El País*)
  "Xoc i retrets" (*El Punt Avui*)
  "El Govern espanyol prepara un pla per aïllar els casos lleus" (*Ara*)

Dilluns Sant. Si tot hagués estat com abans, avui estaríem analitzant els resultats de les eleccions gallegues i basques, que haurien tingut lloc ahir diumenge. També estaríem parlant de ciutats buides, però no pas pels efectes del confinament. En això pensava aquest matí quan m'he adonat d'una fotografia publicada a primera plana d'*El País* que reforçava el conegut principi atribuït a l'escriptor i pioner en relacions públiques **Arthur Brisbane**, segons el qual una imatge val més que mil paraules. En la fotografia en qüestió, s'hi pot veure una parella de 88 anys saludant des de la finestra de casa seva, després d'haver superat la infecció de la Covid-19. I és que, com molt bé saben els metges, una cosa és la malaltia provocada per una infecció i l'altra, la variable que es deriva del comportament de cada malalt davant una mateixa infecció. Val la pena tenir-ho present perquè, si mai res no és ni d'un negre tenebrós ni d'un blanc absolut, menys en el cas de la pandèmia, de la qual tan poques coses en sabem. Des d'aquest punt de vista, crec que la tendència instintiva dels dirigents polítics d'emparar les decisions que adopten (sempre difícils de prendre) en l'opinió dels experts ratlla l'absurd i afegeix factors que contribueixen a fer créixer la desorientació de la ciutadania que, indefensa i espantada, compleix amb escreix allò que se li ha demanat de no sortir de casa. Diu la periodista i historiadora francoalemanya **Géraldine Schwarz**, en reflexionar sobre llibertats i democràcia, que allò que a ella li preocupa és "el perill que nia en l'espiral de pànic en la qual vivim", per afegir que "aquest coronavirus és un examen per als valors europeus, basats en la democràcia i la llibertat".

- *Dimarts 7 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "El virus desaccelera" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Els nous contagis baixen en tres setmanes del 22% al 3%" (*La Vanguardia*)
  "La pressió sobre les UCI comença a davallar després de setmanes de desbordament" (*El País*)
  "On són els tests?" (*El Punt Avui*)
  "Generalitat i Estat compren tests ràpids diferents" (*Ara*)
  "Lliçó de vida" (*Diari de Sabadell*)

Dimarts Sant. Dia en el qual els ministres de finances de la zona euro es reuniran de bell nou per tractar de posar-se d'acord amb les mesures d'ajut als països de la UE que més estan patint els efectes de la pandèmia, tant des d'un punt de vista sanitari com econòmic i social. Cert que en els darrers dies s'han produït petits canvis en l'actitud encapçalada pels Països Baixos i Alemanya, contrària a obrir línies d'ajuts i a dissenyar plans especials de rescat que comportin la mutualització del deute. D'aquí que les previsions apuntin cap a un difícil joc d'equilibris que reclama un temps del qual potser no es disposa. Sigui com sigui, de la reunió d'avui n'hauria de sortir el compromís d'usar una línia d'ajuts preexistent mai utilitzada dotant-la d'un fons de 240.000 milions d'euros destinats a préstecs, a manera de tallafoc urgent. Línia que s'hauria de complementar amb 200.000 milions d'euros en forma de crèdits del Banc Europeu d'Inversions (BEI) i en 100.000 milions més per garantir el finançament dels mecanismes de suspensió temporal de llocs de treball aplicats pels

sistemes nacionals d'ocupació (en el cas d'Espanya, els ERTO). A canvi d'aquestes mesures, Països Baixos i Alemanya aconseguirien que no es parlés ni de *coronabonus* ni d'un possible **Pla Marshall** de rescat, tal com reclamen Itàlia i Espanya. Europa i els seus valors estan en joc, i el temps i les circumstàncies no hi juguen precisament a favor.

- *Dimecres 8 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "No abaixar la guàrdia" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El confinament s'allargarà amb excepcions fins a mitjans de maig" (*La Vanguardia*)
  "Líders mundials insten el G20 a donar una resposta global" (*El País*)
  "No som al 77" (*El Punt Avui*)
  "Preocupació per com es farà el desconfinament" (*Ara*)

Dimecres Sant o de passió que —qui sap si per estar a l'altura del seu nom— l'hem encetat amb un nou fracàs de la UE, la qual, a través dels seus ministres de finances, s'ha mostrat incapaç d'assolir un acord quant als tipus de línies d'ajuts econòmics i condicions a establir, en nom d'ajudar els països de la zona euro que —a causa de la pandèmia— es troben amb més dificultats. En el rerefons del desacord, la mutualització del deute. És a dir, el principi inalienable de solidaritat entre països de la zona euro, una de les raons fonamentals d'existir de la UE. Demà hi haurà una nova oportunitat per revertir la situació. Potser la darrera. Val a dir, però, que, en general, preocupa i causa desconcert a la ciutadania que, davant la magnitud de la crisi sanitària —i de les perspectives econòmiques i socials que en seguiran—, des de totes les instàncies governamentals (europea, estatal i nacional) sigui tan dificultós teixir acords entre governs i actors polítics i socials per remar en una mateixa i doble direcció: sortir de la crisi sanitària i sortir-ne al més bé possible. L'excés de tacticisme dominant en el món de la política n'és la causa principal. I això és nefast per a la democràcia, però beneficiós per als populismes. Sortosament, d'aquesta tendència se n'escapen els ajuntaments (sense cap distinció de colors), que sense competències ni recursos, fan política efectiva amb el poc que tenen gestionant amb eficàcia situacions complexes que posen per davant els interessos de la ciutadania.

- *Dijous 9 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "El virus posa Europa davant la seva debilitat" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La corba de morts es frena abans que a la Xina o Itàlia" (*La Vanguardia*)
  "El bloqueig en la UE per aconseguir un pacte amenaça l'economia" (*El País*)
  "El Govern vol que a Catalunya es mantingui el confinament total" (*El Punt Avui*)
  "Salut agafa el control de les residències" (*Ara*)
  "Un confinament més dolç" (*Diari de Sabadell*)

Per una curiosa associació d'experiències viscudes, mentre anava avui a recollir els diaris al meu quiosc habitual, m'he dedicat a observar el meu entorn i no m'he pogut estar d'evocar els dies més sants (dijous, divendres i dissabtes) de les setmanes santes de la meva infantesa, en els quals els vials de la ciutat quedaven muts i deserts, atès el confinament al qual, per raons estrictament d'ordre religiós (eren temps del nacional-catolicisme), quedàvem sotmesos i que, excepcionalment, trencàvem per assistir als oficis i ritus litúrgics propis dels dies sants. De retorn a casa he posat la ràdio i, a diferència del que passava llavors, en què les emissores radiofòniques solament emetien música sacra i/o abrandats sermons patrioticoreligiosos, avui he pogut escoltar música de tots els estils, informacions diverses, entrevistes variades, comentaris i tertúlies sovint esbiaixades sobre el moment polític que

viu el país (el d'aquí i el d'allà). De les notícies que he pogut escoltar, m'ha causat espant l'elevat nombre de persones grans que han trobat la mort en les residències, lluny de les seves persones més estimades; nombre de persones que, en xifres relatives, representen el 35% de les víctimes oficials que la pandèmia ha fet fins ara a Catalunya. Fart d'escoltar els mateixos discursos i retrets de sempre, he tancat la ràdio amb la sensació que tothom diu tenir els millors remeis i solucions per fer front casualment a qüestions per les quals no se'n té competències. Remeis i solucions que alhora es troba a faltar que s'apliquin a les qüestions sobre les quals se'n té la competència com és el cas, a Catalunya, de les residències de persones grans.

- *Divendres 10 d'abril*

  No hi ha diaris perquè és Divendres Sant

El dia s'ha despertat net i clar després que, com aquell qui diu en temps de descompte, els ministres d'economia i finances de la zona euro assolissin un principi d'acord per desencallar l'alliberament d'un primer paquet de mesures d'emergència amb les quals fer front a l'impacte sanitari i econòmic del coronavirus. De l'acord es desprèn que, a través de diverses línies d'ajuts i crèdits propis i aliens, la UE posarà a disposició dels governs que ho precisin fins a 500.000 milions d'euros. Fins aquí la lletra grossa que va requerir d'un pacte previ entre Països Baixos, Alemanya, França, Espanya, Itàlia i Portugal. A partir d'aquí caldrà estar atents a la lletra menuda quant a la creació d'un fons per a la recuperació econòmica de la zona euro, del qual hauran de tractar els caps d'Estat i primers ministres en la propera reunió del Consell Europeu. Sigui com sigui, per a la història quedarà escrit que els ministres de finances de la zona euro han aconseguit *in extremis* salvar els mobles de quelcom més que un desacord del qual se n'haurien derivat conseqüències nefastes per al futur de la UE. En qualsevol cas, no deixa de ser un primer pas al qual caldrà que en segueixin més. I això en un Divendres Sant en què, a despit que la brega política no sembla tenir aturador, les xifres de la pandèmia comencen a mostrar-se una mica menys calamitoses, amb signes de desestressament esperançadors.

- *Dissabte 11 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "El virus posa a Europa davant la seva debilitat" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La UE arriba a un pacte per desbloquejar ajuts per 500.000 milions" (*La Vanguardia*)
  "La UE pacta desbloquejar mig bilió d'euros contra la crisi" (*El País*)
  "La repressió s'estén" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez descarta allargar més dies el confinament dur" (*Ara*)
  "Gràcies, herois!" (*Diari de Sabadell*)

28è. dia des que vàrem iniciar el confinament. Temps suficient perquè les rutines s'hagin imposat i que gràcies a elles puguem suportar millor els dies que vivim i dels quals se'n derivaran situacions socioeconòmiques excepcionals. Són moltes les incerteses que continuen planant sobre el perquè de tot plegat i de com controlar l'expansió de la pandèmia per mitigar els seus efectes econòmics i socials. D'aquí que els debats que es susciten dia rere dia van prenent direccions diferents en funció del vent dels interessos polítics curterministes que sigui dominant en cada moment. Així, avui, tertulians i opinadors s'ocupaven de discernir en relació amb la decisió del govern espanyol de retornar a la fase de nivell de desconfinament prèvia a la d'hibernació de l'economia. Em preocupa

la instrumentalització constant que tant des de la política com des dels mitjans de comunicació es fa dels criteris científics (que tampoc no són unànimes) quant al desescalament del confinament. Així és que, per a la reflexió, prefereixo quedar-me amb l'opinió de la doctora **Magda Campins** (especialista en Medicina Preventiva i Salut Pública i cap del Servei de Medicina Preventiva i Epidemiologia de la Vall d'Hebron) a la *Via lliure* de RAC1, que ens feia notar que, en matèria de salut pública, no només compta el que està passant, sinó també les conseqüències, i citava expressament les malalties associades a la pobresa que, amb la crisi econòmica, afloraran.

- *Diumenge 12 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Els espanyols encara estem confinats" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La situació econòmica és la més greu des de la Guerra Civil" (*La Vanguardia*)
  "Caldrà guardar distància durant un temps, fins i tot a la platja" (*El País*)
  "Els estats petits tenen avantatge" (*El Punt Avui*)
  "La natura s'imposa" (*Ara*)

Diumenge de Pasqua de Resurrecció. Com cada dia, em llevo d'hora i el primer que faig en posar els peus a terra just abans de preparar-me per a la meva tanda diària de bicicleta estàtica, és engegar la ràdio. Ho faig en el moment en què des de l'emissora escollida s'emet un programa d'entreteniment en el qual, d'entre altres coses, s'aprofita per fer un recull d'anècdotes protagonitzades per 'pillos' que s'han passat d'espavilats en saltar-se el confinament i que, en ser 'caçats' per la policia, justifiquen el seu procedir amb excuses que, per inversemblants, acaben fins i tot essent divertides. Sé perfectament que d'una o de diverses anècdotes mai no se'n pot extreure la norma. Però també sé que, sovint, són els petits detalls els que acaben per adquirir un valor comunicatiu extremament subtil, especialment en els temps que vivim, en què el *hooliganisme* està tan estès. Escric això perquè totes les anècdotes que han estat narrades en el programa d'entreteniment tenien casualment un mateix subjecte comú: que els 'pillos' s'expressaven en llengua castellana. I, com deia aquell, aquí ho deixo.

Cinquena setmana

(final del període d'hivernació de l'economia)

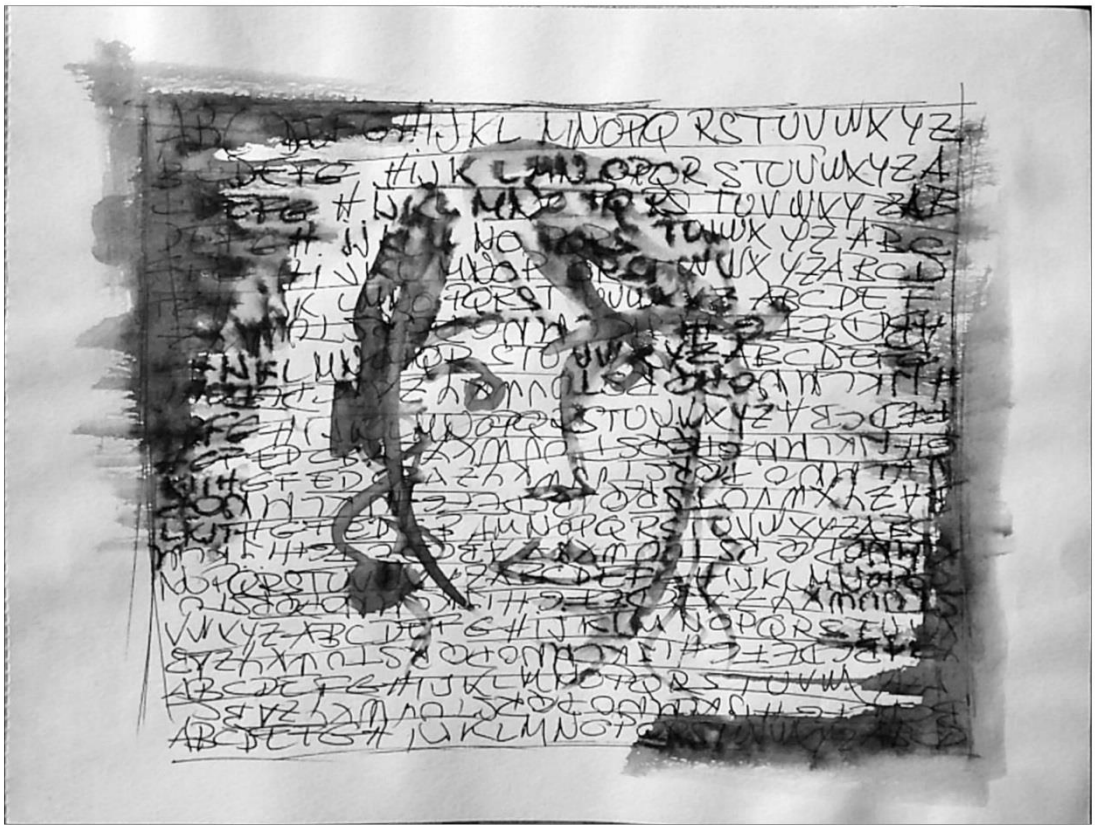

Buscant la paraula justa.

- *Dilluns 13 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "La lluita continua" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez fa una crida al PP i les autonomies per afrontar la crisi" (*La Vanguardia*)
  "Malestar en les autonomies per la gestió del govern" (*El País*)
  "Torra troba irresponsable el pla de desconfinament de Sánchez" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez rep una pluja de retrets de les comunitats" (*Ara*)

Dilluns de Pasqua. Formalment, avui acaben els dies de festa associats a la Setmana Santa. Demà, Catalunya retornarà a la fase de confinament de fa quinze dies, abans que el govern espanyol decidís *hivernar* l'economia. Des de dissabte passat, assistim a l'augment del volum, també sonor, de retrets polítics. Tinc la sensació que hem oblidat que el confinament és la conseqüència d'un fracàs general de previsió de la qual ningú —llevat dels ciutadans de base— se'n pot sentir lliure de responsabilitats i que, tanmateix, la pandèmia és una calamitat de duríssims costos humans, econòmics i socials. Així que davant la commoció que a tots nivells està generant el coronavirus, millor seria apostar per la prudència i per traslladar a la ciutadania missatges de serenitat. Quan per interessos espuris es qüestionen decisions governamentals que busquen establir un molt difícil equilibri entre la magnitud dels mals presents i els mals que en un futur immediat es derivaran de les malalties i de l'emergència social associades al creixement de la pobresa, no es fa altra cosa que contribuir a soscavar la credibilitat de la política i, encara que ningú ho expliciti amb nitidesa, pressuposar allò que segur no és: que les decisions es prenen per anar a la contra d'algú i per aconseguir objectius políticament perversos. Davant aquest panorama, confesso que cada dia que passa em sento més confús i preocupat pel nivell dels polítics que regeixen les nostres institucions...

- *Dimarts 14 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Retorn gradual a la feina sense garanties" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El retorn parcial a la feina arriba entre dubtes i retrets polítics" (*La Vanguardia*)
  "Els ERTO per a 3,5 milions de treballadors desborden el sistema públic" (*El País*)
  "Sense riscos" (*El Punt Avui*)
  "Un milió de catalans tornen avui a la feina" (*Ara*)
  "Tornada a mig gas" (*Diari de Sabadell*)

Dimarts de Pasqua, que enguany coincideix amb l'aniversari de la proclamació de la II República espanyola i, tanmateix, amb el dia en què, dins del confinament, s'ha activat la fase de deshivernació de l'economia, enmig d'una batalla dialèctica de molt difícil comprensió per a la ciutadania; batalla que reforcen les paraules que el pensador xinès **Confuci** va dir fa més de 2.500 anys: "Els savis miren la lluna, mentre que els necis miren el dit que l'assenyala". "En aquests moments de crisi, la batalla crucial que s'està lliurant ho és en el si de la humanitat. Si l'epidèmia crea més desunió i desconfiança entre els éssers humans, el virus aconseguirà sortir-ne victoriós. Quan els humans es barallen, els virus es dupliquen. En canvi, si l'epidèmia contribueix a una major cooperació mundial, estarem davant la victòria no només contra el coronavirus, sinó també contra tots els patògens futurs". No són paraules meves. Són de l'analista, historiador i escriptor israelià, professor de la Universitat Hebrea de Jerusalem, **Yuval Noah Harari**, que tancaven el seu article publicat ahir a *El País*, sota l'explícit títol d'"En la batalla contra el coronavirus, la humanitat no disposa de líders". Poc més a dir més enllà que pel fet de trobar-nos davant un Sant Jordi singular, recomani la lectura de les obres de **Noah Harari**, *Sapiens. Una breu*

història de la humanitat, *Homo Deus: una breu història del demà* i *21 lliçons per al segle XXI*. Ens ajudaran a pensar i a reflexionar i a entendre una mica més el perquè de tot plegat.

- *Dimecres 15 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "El món s'aboca a una altra gran depressió" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'economia pot caure aquest any un 8% i l'atur pujar al 21%" (*La Vanguardia*)
  "L'FMI preveu que el PIB d'Espanya caigui un 8%, igualant en un any tota la crisi anterior" (*El País*)
  "(A)normalitat absoluta" (*El Punt Avui*)
  "L'FMI preveu una caiguda del PIB del 8% i un atur del 20%" (*Ara*)

Dimecres de Pasqua. Torna l'apocalipsi, si és que en el decurs d'aquesta crisi sanitària, que ja és econòmica i social, en algun moment ens havia deixat. Torna ara a partir de les previsions que ahir feia el Fons Monetari Internacional (FMI) en xifrar la magnitud econòmica que tindrà la tragèdia que ara s'està gestant. No només per a Espanya. També per al món en general i per a la resta de països i de la Unió Europea (UE) en particular, amb especial incidència en els països del sud. En moments excepcionals calen solucions excepcionals. I mal parafrasejant **Albert Einstein**, quan es volen obtenir resultats diferents, cal actuar també de manera diferent a com fins ara s'havia procedit. D'aquí la necessitat d'assolir un pacte d'Estat que, d'una banda, impliqui el major nombre d'actors polítics, econòmics i socials possible; que permeti acarar el futur socioeconòmic immediat amb confiança i en les millors condicions per evitar una desfeta de conseqüències letals, també per a la política. De l'altra, perquè, si legítimament reclamem d'Europa —de la UE— solidaritat i mutualització del deute, potser ens hem de preguntar de quina força moral disposem quan aquí no ens estem gens ni mica de mostrar-nos impúdicament les vergonyes. Ho escrivia l'economista **Josep Oliver Alonso** a *El Periódico*: "Mal assumpte quan temes tan substancials com la vida o la mort, el col·lapse econòmic i el sofriment de les persones esdevenen batalla política, independentista o no".

- *Dijous 16 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Tots els escolars passaran de curs" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Aprovat gairebé general amb la nota dels dos primers trimestres" (*La Vanguardia*)
  "Casado es deslliga d'un gran pacte i aposta per acords parcials" (*El País*)
  "Final en curs" (*El Punt Avui*)
  "Els tests, principal escull d'Espanya per complir els requisits de la UE i l'OMS" (*Ara*)
  "Protegits del tot?" (*Diari de Sabadell*)

Dijous de Pasqua. L'endemà del dia en què la Generalitat de Catalunya decidia aplicar nous criteris per al recompte del nombre de persones infectades pel coronavirus, així com de les persones traspassades a causa de la pandèmia. La mesura, que cal agrair, ha contribuït a qüestionar una mica més el model de gestió d'uns equipaments socials crítics, dels quals en té plenes competències la mateixa Generalitat de Catalunya. Són, d'una banda, les residències per a gent gran, on, segons les darreres xifres, s'hi haurien produït el 35% dels decessos comptabilitzats des del 14 de març a Catalunya, i on el personal que hi treballa s'ha vist superat per les circumstàncies en haver d'assumir tasques per a les quals no estava preparat i per a les quals no disposava de l'equipament adient. De l'altra, les residències per a persones discapacitades, les grans oblidades en aquesta pandèmia i des de les quals s'ha

denunciat a bastament l'estat d'abandó assistencial en què es troben. És també en aquests centres assistencials on es concentren la meitat dels sanitaris infectats pel coronavirus. Val la pena prendre'n de tot plegat bona nota. Segur que des del govern d'Espanya s'estan fent malament moltes coses en la gestió de la pandèmia. Segur. Però que això sigui així no pot servir d'excusa ni de tapa per alliberar el govern de Catalunya de les responsabilitats que, en la gestió de la crisi sanitària, li pertoquen. Al País Valencià, amb competències sanitàries semblants a les de Catalunya, el govern de la Generalitat ha llogat fins a vuit avions procedents de la Xina amb materials d'ús sanitari. Des de Catalunya, almenys que jo sàpiga, no se n'ha llogat ni un.

- *Divendres 17 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Les víctimes de la crisi insten l'ingrés mínim vital" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La meitat dels morts pel virus vivien en residències de gent gran" (*La Vanguardia*)
  "Von der Leyen demana perdó a Itàlia per l'abandonament de la UE" (*El País*)
  "Guerra de xifres" (*El Punt Avui*)
  "L'Estat rebutja el nou mètode de càlcul de Catalunya" (*Ara*)

Divendres de Pasqua. Em llevo a l'hora de sempre, a despit que he passat una mala nit. Possiblement, aquesta sigui la causa que observi el panorama polític, econòmic i social que s'obre davant nostre amb un estat d'ànim de nivell menor del que en mi és habitual. M'exaspera comprovar com qualsevol qüestió, per nímia que sigui, continua essent susceptible de generar una batalla política aferrissada, a voltes sense més sentit que el de fer soroll per tapar vergonyes pròpies. Em preocupen les discrepàncies entre científics i, sobretot, la incapacitat des de la política de posar seny i bon fer en la gestió d'una pandèmia de la qual ningú, ningú, en va saber preveure l'abast. Em preocupa que davant la situació socioeconòmica que cal acarar, la cerca de solucions s'intueixi com una dificultat més per superar que no pas com una oportunitat per actuar. I davant de tot plegat, sobretot em preocupa el comportament que en el futur pugui tenir el cos electoral, en sentir-se atret pels cants de sirena dels qui res no fan però que tot ho prometen. Les crides emocionals s'han de sustentar sempre en accions polítiques responsables. És clar que per ser equànime en aquesta meva anotació d'avui, no puc amagar el contrapunt de dues notícies positives: una, que el mes de maig s'implementarà a Espanya l'ingrés mínim vital per a les famílies més desvalgudes; i, dues, que el Parlament europeu aprovarà avui una resolució per la qual es proposa a la Comissió Europea que estableixi un paquet urgent de mesures per contribuir a la recuperació de l'economia i de les inversions de la zona euro, finançat mitjançant l'ampliació del pressupost europeu, els instruments i els fons financers ja existents i pels bons de recuperació garantits (que no són els *coronabonus*, però que s'hi assemblen).

- *Dissabte 18 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "El desconfinament començarà pels nens" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'Executiu admet l'aturada de sectors de l'economia fins a final d'any" (*La Vanguardia*)
  "Torra busca reforçar l'independentisme durant la crisi" (*El País*)
  "Primer, els nens" (*El Punt Avui*)
  "Catalunya supera la fase més crítica del coronavirus" (*Ara*)
  "La natura s'obre pas a la ciutat" (*Diari de Sabadell*)

Dissabte de Pasqua, punt de culminació de la que ha estat la cinquena setmana de confinament. Mentre practico l'avorrit exercici de pedalejar muntat damunt la bicicleta estàtica, m'entretinc fent un repàs del que han estat aquestes cinc setmanes de pandèmia, i em fixo en les contradiccions en què científics i polítics han caigut i que han generat desconcert entre la ciutadania. Penso que és en la lleialtat institucional, en el comportament ètic, en la preservació de les llibertats i en la rendició responsable i precisa de comptes, on rau el mecanisme més eficient per fer front a amenaces com la del coronavirus, que no són només sanitàries, sinó també democràtiques. D'aquí que no em puc estar d'observar amb preocupació el comportament d'alguns dirigents polítics que, des del meu punt de vista, no ha estat presidit pel sentit de l'oportunitat, de la responsabilitat i de la mesura. Les hemeroteques, les fonoteques i les videoteques poden fer enrogir en aquest sentit a més d'un i a més de dos. Tampoc no em pot deixar indiferent que siguin els mateixos governs que fa una setmana legítimament van ser tan crítics i bel·ligerants contra la decisió del govern espanyol de deshivernar l'economia, els qui ara reclamin la flexibilització de les mesures de confinament imposades fa cinc setmanes sobre els infants. Avui, el catedràtic de Literatura Espanyola de la Universitat de Barcelona **Jordi Gracia** escrivia a *El País* que "quan el virus estigui sota control, serà difícil rellegir el mesquí grapat de declaracions que alguns hauran deixat gravats en columnes, tertúlies i xarxes", talment com si fossin "quintacolumnistes amb el cap posat encara en la seva campanya electoral o submergit en la nota agra del narcisisme".

- *Diumenge 19 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Els nens trepitjaran el carrer el 27 d'abril" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez anuncia que els nens sortiran d'aquí una setmana amb limitacions" (*La Vanguardia*)
  "La nova renda mínima costarà 5.500 milions d'euros a l'any" (*El País*)
  "Estat d'alarma fins el 9 de maig" (*El Punt Avui*)
  "Deu receptes per repensar la sanitat a Catalunya" (*Ara*)

Últim dia, gris i plujós, de la cinquena setmana de confinament que comença posant damunt la taula sengles plans que l'endolceixin pels infants; plans que han estat dissenyats en paral·lel pels governs espanyol i català i que són, per tant, anunciadors d'una nova picabaralla institucional sense sentit. Al seu torn, sabem que el confinament —amb mesures d'endolciment o no— continuarà regint les nostres vides com a mínim fins a l'11 de maig, dia que per als sabadellencs coincideix amb el de l'Aplec de La Salut, que és la nostra Festa Major de primavera, i que no podrem celebrar. M'expliquen que, segons les dades de les quals es disposa, la zona sanitària de Sabadell ostenta un destacat lloc en un hipotètic rànquing de les àrees de Catalunya on el coronavirus ha infectat més ciutadans i ha causat més estralls, sobretot entre persones que viuen en residències per a la gent gran. Tanmateix, m'expliquen que la situació patida en algunes d'aquestes residències ha estat el detonant que la Generalitat de Catalunya apartés la metgessa que, des del CAP Centre de Sabadell, en feia un seguiment responsable. La destitució ha provocat de retruc la dimissió de la directora del CAP, a més de l'enèrgica protesta dels seus companys de feina, que han plasmat en un explícit vídeo. Em sorprèn que després dels ingents esforços que es van fer per habilitar un hospital de campanya amb 210 llits bastit a la Pista Coberta d'Atletisme, la instal·lació no hagi entrat en servei per, si més no, alliberar llits al Parc Taulí i facilitar d'aquesta manera que aquest equipament hospitalari central en les vides dels sabadellencs, pugui recuperar part de la normalitat que, arran de la pandèmia, ha perdut. Comptat i

debatut, em continuo fent moltes preguntes per a les quals no trobo respostes, més enllà d'interessos espuris de molt baixa volada.

Sisena setmana

Respira fondo.

- *Dilluns 20 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Injecció de 14.000 milions a les autonomies pel virus" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez adverteix que el Govern central dirigirà la 'desescalada'" (*La Vanguardia*)
  "Espanya proposa un gran fons de deute perpetu a la UE" (*El País*)
  "10 mesures cap a la normalitat" (*El Punt Avui*)
  "Torra exigeix que la Generalitat gestioni el desconfinament" (*Ara*)

No és fàcil començar el dia amb un estat d'ànim bastant alt per acarar-lo quan se'n porten tants de confinament. Menys encara si el cel se'ns mostra gris i emboirat i la pluja no deixa de caure ni un sol moment. Personalment, per mantenir el to vital, sort en tinc de les rutines que m'he autoimposat des de l'inici d'aquest període excepcional del qual anhelem sortir-ne al més aviat possible. Tan bon punt això passi i tornem a trepitjar places i carrers, descobrirem que, en efecte, el món haurà canviat. Que el món, per a nosaltres els humans, ja no serà el que era fa sis setmanes. Però no només haurà canviat el món. També ho haurem fet nosaltres en aprendre que hora és de canviar comportaments. Fa uns dies, el president francès **Emmanuel Macron** reflexionava i es preguntava que si estàvem fent l'impensable amb les nostres economies per apaivagar els efectes de la pandèmia, per què no podíem fer el mateix d'ara en endavant per frenar el canvi climàtic que, al cap i a la fi, és un dels factors desencadenants dels canvis mediambientals que a la Terra s'estan produint els darrers temps. De moment, davant nostre se'ns obre una setmana complexa que políticament —i també per al futur de les llibertats personals— es presenta excessivament grisa i emboirada.

- *Dimarts 21 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Aval oficial del 100% dels deutes per lloguer" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El petroli dels EUA perd tot el seu valor en la pitjor caiguda de la història" (*La Vanguardia*)
  "Sánchez i Casado acorden negociar el pacte nacional en una comissió del Congrés" (*El País*)
  "Sota vigilància" (*El Punt Avui*)
  "El Banc d'Espanya preveu el pitjor crack des de la Guerra Civil" (*Ara*)
  "Esperant un pla de xoc" (*Diari de Sabadell*)

Els excessos verbals i els lapsus, casuals o no, sovintegen en temps de confinament. Fins a cert punt, és comprensible que això succeeixi, atès que des que el coronavirus es va fer present entre nosaltres, vivim envoltats d'un d'excés d'informació oficial (des de Madrid i des de Barcelona), sovint contraposada, i que sense solució de continuïtat ens arriba a través de portaveus no especialment preparats per haver d'assumir aquesta tasca. És clar que els lapsus i els excessos verbals tenen sempre darrere seu un perquè. Dos exemples. D'una banda, el lapsus comès pel director general de la Guàrdia Civil, **José Manuel Santiago Marín**, abans d'ahir en explicar una de les missions del cos armat en matèria informativa clarament atemptatòria contra la llibertat d'informació. De l'altra, els excessos verbals de la consellera de la Presidència del govern de la Generalitat de Catalunya, **Meritxell Budó**, quan ahir, a *Ràdio 4*, donava per fet que en una Catalunya independent s'haurien produït menys contagis i menys morts a causa del coronavirus. Tothom és amo dels seus silencis i esclau de les seves paraules. Però són els fets els que s'encarreguen de posar negre sobre blanc la capacitat institucional per gestionar les competències que a cadascú corresponen. No estic d'acord amb com des del govern espanyol s'està gestionant l'estat d'alarma, sobretot en l'àmbit informatiu. Però això mai no pot ser utilitzat com a

escut protector de les ineficiències mostrades pel govern de la Generalitat de Catalunya al llarg de la crisi.

- *Dimecres 22 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Passejades curtes per als nens de fins a 14 anys" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El Govern central rectifica i deixarà sortir els nens a passejar des de diumenge" (*La Vanguardia*)
  "Alemanya i Espanya obren el pas a un pacte anticrisi a la UE" (*El País*)
  "Forçats a rectificar" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez rectifica i deixarà sortir els nens a passejar" (*Ara*)

Deu ser per la pluja que no deixa de caure en un mes d'abril excepcional. Deu ser pels molts dies de confinament que portem a sobre. Deu ser perquè la primavera la sang altera. Deu ser per una causa o per l'altra, o deu ser per la suma de totes tres. El cas és que cada dia que passa els nervis són més a flor de pell i l'ansietat general augmenta, i amb aquesta el risc de caure en paranys dels quals després ens n'haurem de penedir. Ahir assistirem a noves rectificacions governamentals urgents —tant des del govern espanyol com des del català—, després d'haver anunciat mesures que s'haurien d'aplicar amb la mirada posada en els infants i en el desconfinament que, després, varen haver de modificar, matisar i, en part, fins i tot oblidar. En l'exercici de la política són recomanables altes dosis de calma i de tranquil·litat. Més, en situacions com les actuals en ple estat d'alarma. D'aquí que en matèria de comunicació el que és fonamental és comunicar bé, i per aconseguir-ho, la regla principal que s'ha de seguir és la d'haver avaluat abans tots els extrems que d'un fet comunicatiu concret se'n poden derivar. No es tracta de ser el primer a dir quelcom, sinó de ser el primer a sumar credibilitats. El govern de Madrid navega en un mar abraonat en el qual no acaba de trobar el to precís a l'hora de comunicar-se amb la ciutadania. Al seu torn, el govern català centra la seva estratègia en el manteniment del xoc permanent amb les institucions de l'Estat i no s'està d'anunciar mesures que sap que no podrà aplicar i així mantenir ben greixat l'argument que hemeroteques, fonoteques, videoteques i fets desmenteixen, que si no fos per Espanya, aquí, les coses es farien millor. Ah! I recordar-vos que avui, paradoxalment, és el Dia Internacional de la Mare Terra.

ROSES, LLIBRES, LLIBRES/ROSA, AL BALCÓ!

- *Dijous 23 d'abril. Diada de Sant Jordi*

  Els titulars de la jornada:
  "Brussel·les planteja un pla de xoc d'1,6 bilions" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Pressió sobre la Comissió Europea per crear un fons d'1,5 bilions" (*La Vanguardia*)
  "Brussel·les proposa un fons contra la crisi d'1,6 bilions" (*El País*)
  "Malgrat tot, Sant Jordi!" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez situa el desconfinament a finals de maig" (*Ara*)
  "Esperant els lectors" (*Diari de Sabadell*)

Diada de Sant Jordi. Mai no havíem deixat de celebrar-la abans. Tampoc mai no havíem deixat de sortir en ocasió d'aquesta diada a un carrer curull de roses i de llibres, símbols per excel·lència de l'amor i la cultura. El Sant Jordi d'enguany, però, és una altra cosa. Encara que, malgrat els impediments per celebrar-lo com sempre ho havíem fet, la diada no ha de perdre el seu sentit més profund. Així és que, a banda de mantenir-nos ferms en la reivindicació i en la resistència cultural, bé estarà tenir un record per a les persones que estimem i que avui no podrem abraçar. Les unes perquè, físicament, les tenim lluny de nosaltres. Les altres perquè ens han precedit i malauradament ja no són entre nosaltres. En qualsevol cas, sigui amb festa o sense, els dies de confinament se succeeixen alhora que constatem que, en la vessant política, res no sembla voler entendre de dies ni de circumstàncies que, per ser com són, haurien de ser de diàleg, de compromís i d'entesa; dies en els quals no hi haurien de tenir cabuda ni paraules grandiloqüents, ni declaracions frívoles mancades de tota justificació. Em preocupa que la política, capficada com està en ella mateixa, continuï transitant per la senda que perillosament porta al seu allunyament de la ciutadania. Els posicionaments i les idees han de ser necessàriament benvingudes sempre que compleixin una condició: que siguin expressades respectant les idees dels altres. L'adversari polític mai no hauria de ser un enemic que cal combatre i batre, sinó aquell amb qui cal establir llaços de relació per gestionar el present. Al cap i a la fi, la democràcia és sinònim de llibertat i no hi ha llibertat sense respecte.

- *Divendres 24 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "La UE crearà un fons per a la reconstrucció" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La UE acorda un fons contra la crisi i discrepa sobre el seu finançament" (*La Vanguardia*)
  "La UE dona suport a la creació d'un fons per a la reconstrucció" (*El País*)
  "Aquí tots ens hem acostumat a la por" (*El Punt Avui*)
  "Europa pacta un fons de rescat ambiciós però allarga la negociació" (*Ara*)

Som a punt d'acabar el sisè cap de setmana de confinament que, d'una banda, coincideix amb el dia en què el Parlament de Catalunya ha de donar llum verda als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2020, absolutament depassats pels fets, en l'espera del compliment del compromís que va contreure el president **Quim Torra**: que amb la seva aprovació anunciaria la data de les properes eleccions catalanes. De l'altra, avui és l'endemà del dia que el Consell Europeu aprovava la creació d'un fons per a la recuperació de la UE. És a dir, l'aprovació del què. Falta conèixer el quan i el com. En això, la UE continua jugant-s'hi la seva raó de ser i el seu futur. Completo l'entrada al meu dietari amb dues citacions. La primera, del filòsof i sociòleg alemany **Jürgen Habermas**, recollida fa uns dies pel diari francès *Le Monde*, on deia que la pandèmia ens havia col·locat davant l'evidència que en la resolució de la crisi s'estava actuant "des del coneixement explícit del nostre desconeixement", per afegir que "tots els ciutadans han de ser conscients que els seus governs, en prendre decisions, han de tenir en compte els límits establerts pel

coneixement dels viròlegs que els aconsellen". La segona citació és de l'escriptor i polític nord-americà **Benjamín Franklin** (considerat un dels fundadors dels Estats Units d'Amèrica), que el 1760 va dir que qui "renuncia a la seva llibertat per seguretat, no mereix ni llibertat ni seguretat".

- *Dissabte 25 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "La desescalada serà per territoris i asimètrica" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Primers pressupostos a Catalunya des del 2017 entre ofertes de pactes" (*La Vanguardia*)
  "La desescalada la dirigeix el Govern" (*El País*)
  "Pressupost contra la pandèmia" (*El Punt Avui*)
  "L'estat planteja un desconfinament per províncies" (*Ara*)
  "No és desconfiança, és perseguir a tots els que ens posen en risc" (*Diari de Sabadell*)

Cap de setmana. No obstant aquesta circumstància, em llevo a la mateixa hora de cada dia. Surto a l'eixida per contemplar el despuntar de l'alba. Després d'assistir a aquest singular espectacle em preparo per castigar-me amb una hora de bicicleta estàtica com a mesura substitutòria de l'exercici que feia en les meves tan enyorades passejades matineres d'abans del confinament. Mentre pedalejo i escolto música, m'entretinc a repassar les llums i les ombres més sobresortints d'aquests 40 dies llargs que portem tancats a casa. Em costa ben poc identificar-ne un parell per a cadascuna. Quant a les llums, d'una banda, la responsabilitat demostrada per la ciutadania en mantenir-se reclosa durant tantes setmanes i no sempre en unes condicions suficientment acceptables; de l'altra, les nombroses i imaginatives iniciatives personals i col·lectives, presencials i virtuals, que fan més suportables els dies de confinament. Quant a les ombres, d'una banda, els dèficits en la gestió i en la comunicació politicosanitària de l'evolució de la pandèmia que, en part, troben la seva justificació en el desconeixement del virus i dels seus efectes canviants cada dia que passa. De l'altra, l'acarnissament polític contra els qui han de prendre i administrar decisions gens fàcils de decidir. La mirada curta és mala consellera i encara ho és més en situacions com l'actual, que ningú —ni polítics ni científics— va saber preveure, a despit que ara tothom asseguri tenir-hi solucions. "Receptes tinc que per a mi no vull", deia la meva sàvia àvia. I mentrestant, en joc, el futur de les persones i dels valors democràtics que a alguns sembla preocupar-los ben poc.

- *Diumenge 26 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "L'hora dels més petits" (*El Periódico de Catalunya*)
  "A partir de dissabte es podrà sortir a passejar i fer esport en solitari" (*La Vanguardia*)
  "El Govern permetrà passejar i fer esport el 2 de maig si disminueixen els contagis" (*El País*)
  "Com serà el dia després" (*El Punt Avui*)
  "Com fer un entorn més habitable" (*Ara*)

El diumenge es desperta radiant. Qui sap si per estar en sintonia amb el dia en el qual les llums tendeixen a imposar-se a les ombres de la pandèmia. Hi contribueixen tres mesures adoptades pel govern espanyol, a partir de les quals assistirem, si tot va bé, a un lent relaxament de la duresa del confinament previ a l'aixecament de l'estat d'alarma. En aplicació de la primera de les mesures, els nens i les nenes tornaran a trepitjar els carrers, amb limitacions horàries i d'espais, després de moltes setmanes de no poder-ho fer. Amb la segona, les persones majors d'edat podrem sortir al carrer amb menys estretors que les

actuals a partir del proper dissabte. I amb la tercera, que no per ser la darrera és la menys rellevant, les inacabables conferències de premsa diàries del govern espanyol, ja no comptaran amb la presència d'alts comandaments dels cossos armats de l'Estat; una notícia reclamada i esperada per molts des de fa temps. El conjunt d'aquestes mesures indiquen que caminem cap a la sortida del túnel, alhora que comencem a percebre com seran els complexos horitzons que a la sortida d'aquest ens esperen. La ciutadania ha donat un bon exemple de ser i d'estar en temps excepcionals. Just és reclamar ara que des de la política —tant des dels governs com des de les oposicions— s'estigui a l'altura que els reptes socioeconòmics i les llibertats democràtiques exigeixen.

Setena setmana

(cap a l'inici del desescalament del confinament)

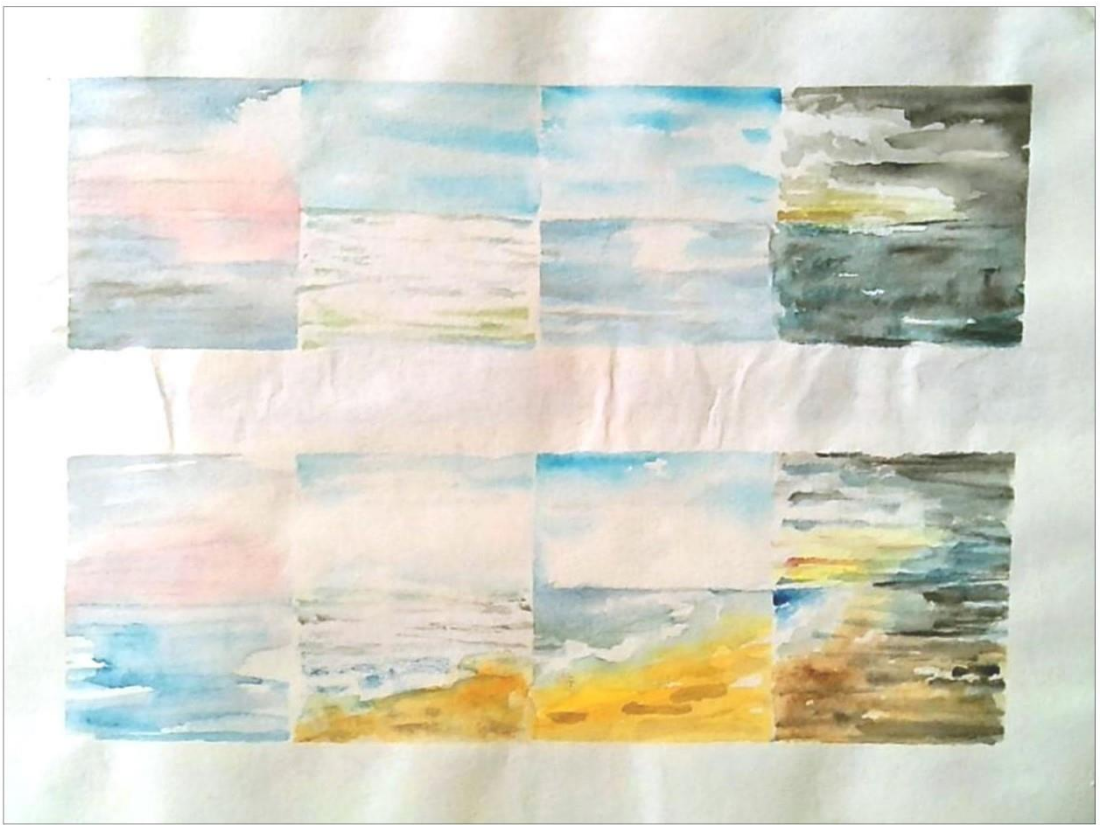

Llevant. Matí. S'hora baixa. Joc de colors.

- *Dilluns 27 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Relaxació el primer dia amb nens" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'esperançadora evolució de l'epidèmia impulsa la desescalada" (*La Vanguardia*)
  "Els hospitals hauran de tenir un circuit especial per als malalts del coronavirus" (*El País*)
  "Els nens tornen al carrer" (*El Punt Avui*)
  "Desconfinament en marxa" (*Ara*)

Cada dia, quan m'assec davant l'ordinador per escriure les quatre ratlles de torn en aquest meu diari personal confegit en temps de reclusió, ho faig amb la vana intenció de sortir de la roda en la qual mitjans de comunicació, xarxes socials, tertulians i opinadors ens mantenen lligats, i des d'on els apocalíptics malastrucs i els integrats més indòmits es retreuen mútuament el "si fas per què ho fas i el si no ho fas per què no ho fas". Entendreu que amb aquest entorn em sigui pràcticament impossible sostreure'm al discurs dominant que no per això evita posar en evidència que ningú no té tota la raó perquè tampoc ningú no disposa de la informació i del coneixement necessaris. Ni els científics, ni els teòrics de tota mena, ni tampoc els polítics. Tanmateix, però, hi ha un punt en aquesta crisi, en què em sembla que es dona una certa coincidència: que res no serà com abans havia estat. D'aquí que seria oportú treure profit de l'aturada forçada pel confinament per pensar i implementar —ja des d'ara, aprofitant el procés de desescalament de l'estat d'alarma iniciat— unes primeres mesures personals i col·lectives amb què fer front als efectes que del canvi climàtic s'estan derivant. "En el decurs dels darrers anys hem passat altres pandèmies que ja ens avisaven que alguna cosa molt greu podria esdevenir-se. L'activitat humana ha generat aquestes pandèmies en alterar el cicle de l'aigua i de l'ecosistema encarregat de mantenir l'equilibri mediambiental del planeta. Els desastres naturals —pandèmies, incendis, huracans, inundacions...— continuaran mentre la temperatura a la Terra continuï mantenint-se a l'alça [...]. Hi ha dos factors que, en el context actual, no poden deixar de considerar-se: el primer, que el canvi climàtic provoca moviments de població humana i d'altres espècies; el segon, que la vida animal i la vida humana s'acosten cada dia més per mor de l'emergència climàtica i que és per això que els seus virus viatgen plegats". Són, aquestes, paraules del sociòleg i activista en favor d'una transformació radical del sistema basat en el petroli i els combustibles fòssils, el nord-americà **Jeremy Rifkin** (Denver, 1945), que he extret d'una interessant entrevista que va ser publicada abans d'ahir a *Público* i que en la seva totalitat podeu llegir si cliqueu aquí mateix. Que tinguem una bona diada de la Mare de Déu de Montserrat.

- *Dimarts 28 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Col·lapse al Govern" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El Govern central crida a la responsabilitat per no frenar la desescalada" (*La Vanguardia*)
  "Més de 114.000 persones hospitalitzades a Espanya des de l'arribada del virus" (*El País*)
  "Crisi oberta" (*El Punt Avui*)
  "Govern esquerdat" (*Ara*)
  "Una sortida amb llums i ombres" (*Diari de Sabadell*)

La crisi del coronavirus presenta diverses cares, a més de l'estrictament sanitària. Quedar-se a casa ha estat una de les consignes més repetida durant les darreres setmanes, en ser una mesura cabdal per controlar l'expansió de la infecció. En contrast, milers de persones es veuen obligades a viure al carrer, ja que no disposen d'un sostre sota el qual aixoplugar-se. Un fet que, a despit que el tenim massa oblidat, no és nou i que amb la pandèmia s'ha

agreujat, tal com posen de manifest les entitats solidàries que fan tot el que poden i més per poder-los ajudar. Les xifres que acabem de conèixer quant a les persones que en els darrers quinze dies del mes de març quedaren a l'atur apunten que el nombre de famílies vulnerables i/o en risc d'exclusió tendeix a créixer d'una manera alarmant. Fins ara, podíem mal suposar que la vulnerabilitat era un fenomen associat als més pobres i marginats ubicats a la perifèria de l'estat del benestar. Ara, a causa de la pandèmia, estem descobrint que les persones i les famílies vulnerables són molt més a tocar nostre i que per front a aquesta realitat cal actuar per evitar la cronificació del problema i, per damunt de tot, garantir la dignitat a les persones.

- *Dimecres 29 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "Desescalada en quatre fases fins a finals de juny" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La desescalada es farà per fases fins a finals de juny" (*La Vanguardia*)
  "La desescalada tindrà quatre fases i acabarà a finals de juny" (*El País*)
  "Sánchez accelera el desconfinament" (*El Punt Avui*)
  "Nova normalitat a finals de juny" (*Ara*)

Bufa! Que complicat serà arribar a la 'nova realitat' a la qual, segons que ens diuen, arribarem a finals del mes de juny, coincidint amb l'inici de l'estiu i després d'haver-nos saltat la primavera. I no serà complicat només pel temps que falta per arribar-hi —que també—, sinó perquè mentre no hi arribem haurem de continuar assistint perplexos al trist espectacle diari de la tirallonga inacabable de retrets entre els uns i els altres, que ben poc ajuden a transmetre calma davant la duresa de l'adversitat. La situació general i anímica de la ciutadania està molt tensionada per continuar per aquesta via de la crítica per la crítica, que ben poc aporta a la solució de la pandèmia, i per preparar el camí de la recuperació socioeconòmica. Ho escriuré per enèsima vegada. Amb encerts o amb errors (i qui no els comet!), es fa difícil adoptar decisions en una situació mai viscuda. Agradi més o agradi menys, fa bé el govern d'Espanya —simplement perquè és la seva obligació—, fixar fases per al 'desescalament' progressiu del confinament (quantes noves paraules haurem d'incorporar al nostre llenguatge!) i les mesures que seran d'aplicació en cadascuna d'elles. Estaria bé, però, i encara que fos per qüestions estrictament estratègiques, deixar a mans de les comunitats autònomes el detall de l'aplicació de les mesures sobre els seus respectius territoris. Qüestió de fons i de forma. Però dit això, deixeu-me que manifesti públicament un meu dubte: vist com està el pati, la diatriba entre governs no s'aturarà passi el que passi...

- *Dijous 30 d'abril*

  Els titulars de la jornada:
  "La desescalada de principi a final" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Les condicions de la desescalada alarmen els sectors econòmics" (*La Vanguardia*)
  "El pla de desescalada genera inquietud en el món empresarial" (*El País*)
  "Què en pensen del desconfinament?" (*El Punt Avui*)
  "Desconcert per la falta de concreció del desconfinament" (*Ara*)
  "Unitat contra la Covid-19" (*Diari de Sabadell*)

Darrer dia d'un mes manllevat. Dia que es desperta amb una nova brega política, ara per les crítiques al pla de desescalament del confinament que abans d'ahir anuncià el president del govern espanyol. Dia en el qual les previsions i les projeccions econòmiques i socials m'aclaparen i els pronòstics malastrucs s'abaten amb fúria sobre nostre. Així és que per no

amargar-me la resta del dia, ni per dinamitar el pla de treball que m'havia fixat, decideixo desconnectar i confinar-me al meu racó de casa preferit. Abans, però, de posar-me a la feina, empès per la necessitat d'animar-me el dia, em proposo fer balanç del que per a mi estan essent els dies de confinament. M'imposo, tanmateix, una condició abans de fer-lo: el balanç només podrà incloure aspectes positius. Tot i l'exigent condició, no trigo en excés a identificar-ne alguns, dels quals avui n'apuntaré solament dos. Un, el plaer que comporta disposar de temps per cultivar aficions com ara escoltar música o llegir amb calma llibres, estudis, informes, opinions..., amb la finalitat d'extreure'n coneixement. Dos, haver entrat definitivament —i això encara no sé ben bé si és del tot bo— en el món de les sèries televisives, de les quals fins ara n'havia estat un crític acèrrim i de les quals he de reconèixer que n'estic aprenent força, sobretot d'aquelles que tenen en el seu rerefons moments històrics.

Sabem on anem?

- *Divendres 1 de maig. Dia Internacional del Treball*

  Els titulars de la jornada:
  "L'ensenyament 'on-line' seguirà el curs que ve" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Barcelona i Madrid no compleixen els requisits per a la desescalada" (*La Vanguardia*)
  "Daltabaix sense precedents de l'economia espanyola i europea" (*El País*)
  "1r. de Maig" (*El Punt Avui*)
  "Crac" (*Ara*)

Dia Internacional del Treball que, per mor de la pandèmia, no veurem referendat amb manifestacions al carrer. Dia que coincideix amb l'endemà que el govern espanyol, per veu del seu ministre de Sanitat, **Salvador Illa**, donés a conèixer el detall de les mesures de relaxament del desconfinament que entraran en vigor d'aquí a 24 hores, com a pas previ a la posada en marxa de les fases de desescalament que culminaran, si tot va bé, a finals de juny. Mesures que continuen envoltades d'un insistent soroll polític que cerca obtenir rèdits electorals criticant sense defallença la gestió que el govern espanyol està fent de la

pandèmia i que, dit sigui de passada i almenys en aquesta ocasió, apunta en la direcció que es comencen a tenir en compte les opinions i les demandes formulades pels governs autonòmics, amb el de Catalunya al capdavant. Però no només això. També els criteris dels científics. La millor prova, les paraules d'**Oriol Mitjà**, el viròleg i científic de capçalera del president **Quim Torra**, que abans d'ahir, des del seu compte a Twitter escrivia que "el pla de desconfinament espanyol és prudent i té bona base científica. La recuperació de l'activitat econòmica per sectors és molt encertada i juntament amb el compromís ja demostrat per la ciutadania, pot veure's acompanyat per l'èxit". Cal afegir-hi res més?

- *Dissabte 2 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "El coronavirus causarà 1,6 milions d'aturats" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'economia espanyola trigarà dos anys a recuperar-se del virus" (*La Vanguardia*)
  "El Govern calcula que Espanya trigarà almenys dos anys a superar la crisi" (*El País*)
  "Reobrint Europa" (*El Punt Avui*)
  "El Govern espanyol preveu que l'atur s'enfili fins a nivells del 2016" (*Ara*)
  "Quan hi ha una necessitat, Madrid i Barcelona queden molt lluny" (*Diari de Sabadell*)

Acollint-me a la franja horària establerta per als entrenaments personals, avui he recuperat el plaer immens, que fins a l'inici del confinament i des de feia sis anys, de les meves enyorades sortides matineres. La sensació que he tingut en tornar a trepitjar camins que feia setmanes no fressava ha estat comparable a la d'un infant que troba un regal molt estimat que suposava perdut per sempre. Mentre caminava i gaudia del retrobament amb la natura i descobria com la vegetació s'havia apropiat d'espais que abans de la pandèmia eren erms, dos han estat els pensaments principals que m'han assaltat el magí. L'un, de record per a les persones que, malauradament, ja no es troben entre nosaltres perquè ens han deixat, inesperadament i inoportunament, a causa del coronavirus. L'altra, l'opinió expressada fa uns dies pel científic del Centre Superior d'Investigacions Científiques (CSIC), **Fernando Valladares**, a *El Confidencial*, que la millor protecció amb la qual comptàvem per acarar futures pandèmies ens venia "de la natura, ja que ella és la millor vacuna", una natura que els éssers humans hem fet malbé per les nostres actuacions irresponsables. "La natura —continuava— desplega una protecció integrada. Potser no és perfecta, però la seva protecció és d'ampli espectre, no costa diners, és sostinguda i compleix moltes altres funcions. [...] Els serveis —rematava— que [la natura] ens fa per mantenir les condicions físiques, químiques i biològiques que redueixen la càrrega vírica i disminueixen els riscos de la zoonosi, són impagables".

- *Diumenge 3 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Desfogament massiu" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez ofereix a les autonomies cogovernar el desconfinament" (*La Vanguardia*)
  "El futur després de la pandèmia" (*El País*)
  "S'han pensat que poden fer i decidir sobre tot" (*El Punt Avui*)
  "Aquesta vegada no hi haurà reducció de despesa" (*Ara*)

"Amb la salut no s'hi juga", va ser un dels eslògans més replicats pels sanitaris arran de les retallades imposades en matèria de salut pels successius pressupostos del govern espanyol i de la Generalitat de Catalunya a partir del 2009. Oportú és recordar que en el cas de la Generalitat de Catalunya, des d'aquella data i fins al pressupost de l'any 2017 (el darrer

aprovat abans que fa uns dies ho fos el del 2020), el decrement en despesa sanitària havia estat de 3.328 milions d'euros en xifres absolutes o, si així ho voleu, del 27,5% en xifres relatives. Aquesta setmana se sotmetrà a votació del Congrés dels Diputats la prolongació de l'estat d'alarma per a un termini de 15 dies més. Això sí, amb mesures de relaxament i amb l'entrada en vigor, a partir de demà, de les fases de desescalament dissenyades pel govern espanyol. A hores d'ara no està clar que **Pedro Sánchez** disposi dels suports necessaris per poder-lo prolongar. Si això passés, quedaria automàticament derogat el Reial Decret pel qual es va decretar l'estat d'alarma, i les competències de salut tornarien automàticament a mans dels governs de les comunitats autònomes amb les inherents dificultats que comportaria per a una efectiva tasca de coordinació i de col·laboració entre governs en la lluita contra la pandèmia. Si això passés, la responsabilitat i la credibilitat dels partits que hi votessin en contra seria alta. Tant com la responsabilitat i la credibilitat del govern espanyol. Tal com escriu avui a *El Periódico* el catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona, **Xavier Arbós Marín**, la sensatesa política no ha de ser "incompatible amb la crítica i la confrontació inherent a la democràcia, i és indispensable en els temps que vivim". I jo torno a l'inici: "Amb la salut no s'hi juga".

Vuitena setmana

(comença el desescalament)

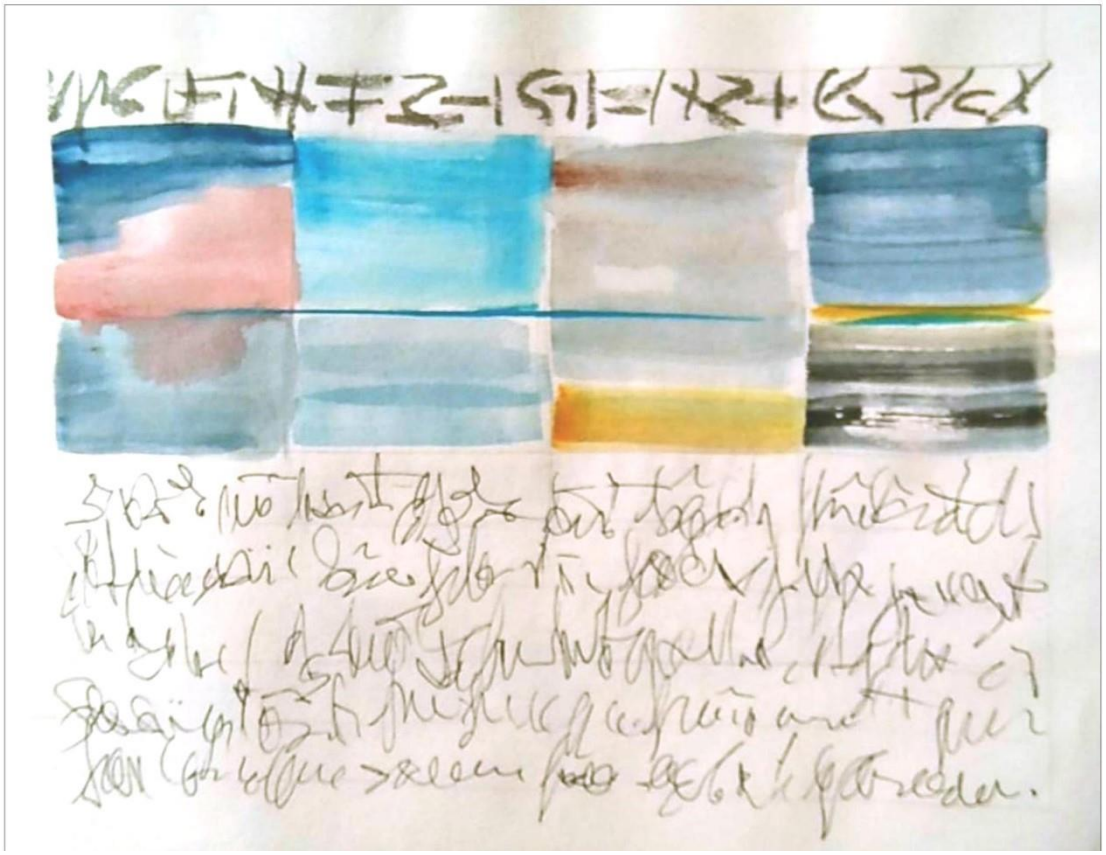

Queda clar?

- *Dilluns 4 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "El petit comerç obre amb dubtes i por" (*El Periódico de Catalunya*)
  "PP, ERC i PNB li posen difícil a Sánchez allargar l'estat d'alarma" (*La Vanguardia*)
  "El PP i el PNB es resisteixen a donar suport a la pròrroga de l'estat d'alarma" (*El País*)
  "Marxa enrere" (*El Punt Avui*)
  "Catalunya vol fer el desconfinament en nou regions" (*Ara*)

Encetem la vuitena setmana de confinament amb l'entrada en vigor de la fase zero del desescalament. Fa uns dies, l'arquitecte **Carlos Lamela**, president d'un dels estudis d'arquitectura madrileny amb més prestigi, declarava a un mitjà de comunicació escrit que "els arquitectes hem d'imaginar i de construir llars en les quals siguin prioritàries la ventilació i una mobilitat senzilla i còmoda, amb independència del tipus d'habitatge", i afegia que el confinament havia posat damunt la taula la manca de terrasses i d'espais flexibles que patien multitud d'habitatges i que, en conseqüència, eren centenars de milers —sinó milions— les famílies per a les quals "el quedeu-vos a casa" els estava significant una càrrega addicional, ateses les condicions que reunien les llars que les acollien. Tot plegat una obvietat que, malgrat que tothom mirés cap a una altra banda, sabíem sobradament que existia. Perquè no era, ni és cap secret, que hi ha milions de famílies i de persones que malviuen en locals i en pisos que, per no tenir, no tenen ni tan sols finestres que donin al carrer; famílies que, a voltes, es veuen obligades a compartir espais ja de per si minúsculs amb una altra família. És un dels altres indicadors que amb el coronavirus han aflorat i que, en aquest cas, ens parlen de les condicions i de la qualitat de vida enmig de les quals discorre el dia a dia de tantes i tantes famílies i persones pobres i en risc d'exclusió social. M'hi referia aquí mateix fa uns dies en escriure que el coronavirus, més enllà de la crisi sanitària que havia desencadenat, ens presentava les moltes cares d'una crisi que, amb el "retorn a la normalitat", s'agreujarà. El futur, per definició, és incert. Però, per als qui menys tenen, ho és més encara, simplement perquè no saben què passarà amb les seves vides demà mateix.

- *Dimarts 5 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Pressió màxima al PP per sostenir l'estat d'alarma" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Els socis preferents de Sánchez retiren el seu suport a l'estat d'alarma" (*La Vanguardia*)
  "El Govern adverteix al PP que rebutjar l'estat d'alarma seria el 'caos'" (*El País*)
  "Alarma a l'Estat" (*El Punt Avui*)
  "L'estat d'alarma penja d'un fil" (*Ara*)
  "Benvinguts a la nova normalitat" (*Diari de Sabadell*)

Demà, al Congrés dels Diputats, es viurà, segur, una nova picabaralla en la qual els gestos ampul·losos, els posturejos i les cartes amagades, a la cerca del major ressò mediàtic possible, entraran en joc per imposar-se a la dura realitat enmig de la qual transcorre el dia a dia d'una ciutadania cada vegada més perplexa davant l'espectacle polític que se li ofereix. La crisi sanitària desencadenada per la pandèmia passarà. Serà llavors quan descobrirem la profunditat d'una crisi socioeconòmica mai no vista, que es veurà agreujada per la distància i la manca de consens i de cooperació entre governs (d'aquí, d'allà i de més enllà). Per fer front a situacions excepcionals, calen decisions excepcionals. A la vista de com s'estan movent les peces polítiques, les deslleialtats continuades entre governs presidides per càlculs curterministes de molt baixa volada, les esperances que les coses es puguin fer més bé d'ara endavant, són cada dia menors. L'objectiu dels governs, de les institucions i dels

actors socials amb més pes en el conjunt de la societat hauria d'estar centrat a fer possible que, en la 'nova realitat' en la qual diuen que entrarem, ningú es quedi tirat pel camí. Malauradament, tots els indicadors apunten que això no serà així i que seran els de sempre els qui hauran de carregar amb els costos d'una crisi —primer sanitària i després socioeconòmica— que ningú, ningú, va saber preveure.

- *Dimecres 6 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Cerca 'in extremis' de suports a l'alarma" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El Constitucional alemany repte el BCE i la justícia europea" (*La Vanguardia*)
  "El Govern encarrila la pròrroga amb un pacte amb Cs" (*El País*)
  "Unitat sobiranista per a Forcadell" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez pacta amb Cs per salvar l'estat d'alarma" (*Ara*)

Al Congrés dels Diputats s'aprovarà avui la prolongació de l'estat d'alarma per a un mínim de quinze dies. Per aconseguir-ho, haurà estat necessari que el president del govern espanyol, **Pedro Sánchez**, hagués decidit arremangar-se finalment les mànigues de la camisa per negociar amb Ciutadans i el PNV i obtenir-ne el seu suport. A partir d'aquí, un parell de constatacions urgents i una triple evidència. La primera constatació: el PNV, coherent amb la seva doctrina fonamentada en la idea que, en política, una cosa és ser crític amb la gestió del govern espanyol i una altra de ben diferent abandonar el principi de la sensatesa en moments tan crítics com els actuals. A canvi de la seva actitud, el PNV n'haurà obtingut el compromís del govern espanyol de dialogar per acordar amb cada comunitat autònoma —no només amb la del País Basc— com s'aplicaran les mesures clau en la lluita contra la pandèmia en cada territori, de les quals la circulació de persones i la contenció del coronavirus en són algunes. La segona constatació: a partir de l'acord **Sánchez**-PNV, a ERC li serà difícil justificar el seu no a la prolongació de l'estat d'alarma, i més quan Bildu (formació política nacionalista basca i d'esquerres) optarà per l'abstenció. L'evidència que de tot plegat se'n desprèn és, com a mínim, triple. Una, que en matèria de negociació política amb el govern espanyol, des del País Basc s'apliquen millors receptes que no pas des de Catalunya. Dues, que de la votació d'avui al Congrés dels Diputats, se'n desprenen unes altres possibles geometries de suport al govern per aplicar que cal tenir molt en compte. I tres, que la negociació política és fonamental i que mai no s'ha de subestimar; tampoc quan un és president del govern espanyol.

- *Dijous 7 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Catalunya demana retardar el ritme de desescalada" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La Generalitat demana que Barcelona continuï a la fase zero de desescalada" (*La Vanguardia*)
  "Sánchez aconsegueix la pròrroga en un nou escenari polític" (*El País*)
  "Posen el fre" (*El Punt Avui*)
  "Només 1 de cada 10 catalans passarà dilluns a la fase 1" (*Ara*)
  "Sense tauletes per fer classe" (*Diari de Sabadell*)

Un dels *mantres* més repetits darrerament a Catalunya —encara que també amb tessitures diferents segons les persones i les responsabilitats de govern en institucions públiques i privades del país que aquestes puguin tenir— consisteix a dir que en una Catalunya independent, la gestió de la pandèmia hauria estat tanmateix diferent. Una obvietat que no penso discutir perquè tampoc no mereix cap mena de discussió per l'evidència que en una

situació diferent a l'actual, políticament i socialment parlant, segur que les coses s'haurien fet de manera diferent. És clar que la qüestió, impossible de discernir, és si els resultats que s'haurien obtingut serien millors o pitjors als fins ara assolits. Així que preferible és deixar a banda el *mantra* per fixar la mirada en com hem fet les coses en aquelles àrees de gestió de la pandèmia que depenien de nosaltres, de la gestió del govern de Catalunya (gestió de residències i proves PCR, per exemple). Malauradament, en aquesta crisi sanitària ningú ho ha fet del tot bé; simplement, perquè tampoc ningú no es va adonar a temps de l'escenari que davant nostre se'ns havia obert. Les hemeroteques, les fonoteques i les videoteques són suficientment explícites. Però millor serà mirar endavant, ja que a partir d'avui disposarem de l'oportunitat de gestionar almenys una part de la crisi en el procés de desescalament de la pandèmia a Catalunya, i amb ella la possibilitat de demostrar que nosaltres sabem fer les coses més bé. Mentrestant, millor serà evitar les declaracions grandiloqüents que amaguen fets i situacions de les quals caldria que se'n donessin explicacions suficientment convincents. Ho deia la meva sàvia àvia: "Cap geperut es veu el seu gep".

- *Divendres 8 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "L'escola del virus" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Crisi a la comunitat de Madrid, per les presses per avançar a la fase 1" (*La Vanguardia*)
  "La dimissió de la directora de Salut obre una crisi a la Comunitat de Madrid" (*El País*)
  "Cap canvi d'aliances" (*El Punt Avui*)
  "Impaciència tant a Barcelona com a la Catalunya interior" (*Ara*)

Governar el confinament haurà estat una tasca relativament fàcil, atesa la magnitud expansiva que la pandèmia adquiria dia rere dia i la por de la ciutadania de veure's infectada pel coronavirus. Governar el desescalament del confinament serà bastant més complex. D'una banda, perquè són molts els dies que la ciutadania porta reclosa a casa i, en conseqüència, són moltes les ganes que es tenen de sortir de nou al carrer sense cap limitació i de retrobar-se amb amics i coneguts en els escenaris abans habituals. De l'altra, perquè després de 50 dies i escaig de paràlisi pràcticament total de l'activitat laboral i productiva, les pressions dels sectors econòmics per reprendre-la són intenses. D'aquí que l'equilibri que s'ha d'establir entre les mesures sanitàries que cal mantenir i les urgències socioeconòmiques que cal satisfer requereixi de molta finesa. Tot i això, o precisament per això, ha de ser ben rebuda la decisió de la Generalitat de Catalunya d'ajornar uns dies el pas de la fase 0 a la 1 del desescalament de la pandèmia en les àrees més poblades del país, ja que qualsevol retrocés sanitari en el control d'aquesta tindria conseqüències més letals encara per a la salut pública i per a l'economia. D'altra banda, seria pertinent que el govern espanyol fes seva la proposta de la Generalitat de Catalunya, si més no com a gest i punt d'arrencada d'una cogovernança en la gestió de la crisi sanitària que mai no hauria d'haver estat obviada en detriment del govern de Catalunya.

- *Dissabte 9 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Mig Espanya avança a la fase 1 de la desescalada" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sanitat permet entrar en fase 1 a mig Espanya però en deixa fora Madrid" (*La Vanguardia*)
  "El 51% de la població passarà a la fase 1 dilluns vinent" (*El País*)
  "Cap a la normalitat" (*El Punt Avui*)
  "Catalunya i Madrid, a la cua del desconfinament" (*Ara*)
  "Reinventar-se aquí i ara" (*Diari de Sabadell*)

La Covid-19 haurà fet possible allò que fins ara ningú no havia aconseguit: tancar els humans a casa (aquells que en tenen) i frenar bruscament l'activitat econòmica del món més desenvolupat. I això fins al punt que qualsevol hipotètic observador aliè al planeta que es deixés portar pel que diuen i expliquen els mitjans de comunicació podria acabar-se fent a la idea que res no està passant-hi més enllà dels efectes devastadors provocats per la pandèmia tant en l'àmbit sanitari com en l'econòmic i en el social. Res, però, és més lluny de la realitat, ja que més enllà del món occidental del qual formem part i que a voltes imaginem com a mèlic del món, els conflictes bèl·lics i polítics preexistents al coronavirus no s'han apaivagat i continuen ben vius. I, amb ells, les indignes i inhumanes condicions de vida que pateixen centenars de milions de persones que malviuen en els seus respectius llocs de naixement i que es veuen obligades a fugir i a migrar a causa de la misèria, del terror de la guerra, o de les persecucions polítiques i/o ideològiques. Tanmateix, avui és el Dia d'Europa, d'una Europa que no està transitant precisament pels seus millors moments i que sembla haver oblidat els principis de justícia i de solidaritat sobre els quals la Unió Europea es va gestar i en la qual, després del Brexit, la Covid-19 n'haurà revifat els desacords entre els països del Nord i els del Sud, desacords susceptibles d'alimentar l'euroescepticisme en favor dels populismes. I aquesta no és precisament una bona notícia..., i no pas només, que també, per la UE mateixa.

- *Diumenge 10 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "La Covid empeny les ciutats a reinventar-se" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Tenim futur" (*La Vanguardia*)
  "En la desescalada es poden cometre errors molt traumàtics" (*El País*)
  "Mirada llarga" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez no creu en l'estat de les autonomies" (*Ara*)

"El sistema sanitari s'ha tornat a posar a prova i ha donat una resposta positiva; però hi ha d'haver un moment que el sistema de salut, començant per la retribució dels professionals, sigui el que correspon a un país del segle XXI. [...] Un bon sistema de salut com el que tenim [a Catalunya], el tenim i s'aguanta perquè els salaris són baixos. Si els salaris que haurien de cobrar tota la gent del món de la sanitat i d'altres també, però sobretot de la salut, fossin els salaris que toquen..., no hi hauria diners per pagar-ho". Són paraules d'**Artur Mas**, recollides per TV3 abans d'ahir (amb les dels presidents anteriors de la Generalitat de Catalunya, **José Montilla** i **Carles Puigdemont)**, a mode de reflexió urgent sobre la crisi sanitària desencadenada pel coronavirus. Són paraules, alhora, prou eloqüents sobre l'estat en què es troba el sistema sanitari a Catalunya que adquireixen major entitat quan, qui les diu, és qui va presidir un dels governs que més retallades va aplicar a les àrees socials arran de la crisi econòmica del 2008 i de les quals en van resultar perjudicades la sanitat, l'ensenyament i les polítiques socials. Deia **Aristòtil** que l'única realitat és el món que tenim al davant i que, a diferència del que defensava **Plató**, no hi ha dos mons —el de les idees i el de les coses—, sinó un de sol, que és el món real, físic, dels éssers, en constant transformació. Així que, més que llepar-nos les ferides pel que ja és passat, millor és aprendre'n la lliçó i esmerçar-nos per tal de repensar i redreçar un present que avui, més que no pas mai, ens demostra que està en plena i total transformació.

Novena setmana

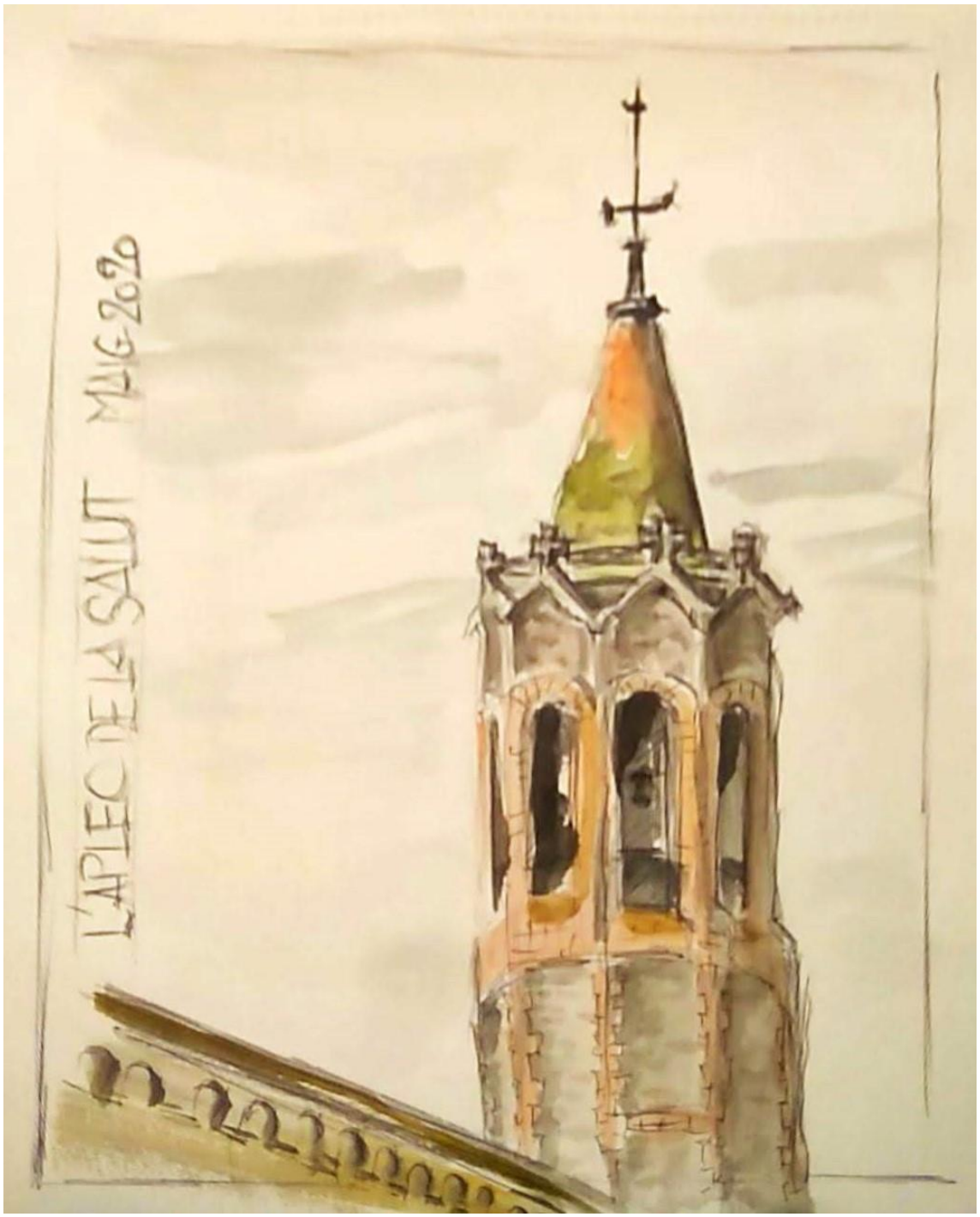

- *Dilluns 11 de maig. Aplec de La Salut*

  Els titulars de la jornada:
  "Sánchez intenta apaivagar el malestar autonòmic" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez rebutja les pressions per accelerar la desescalada" (*La Vanguardia*)
  "Madrid, Andalusia i València, obren un pols per avançar a la fase 1" (*El País*)
  "No farem retallades" (*El Punt Avui*)
  "Tornada a mig gas en les zones que passen a fase 1" (*Ara*)

Si avui hagués estat un dilluns normal després del segon diumenge de maig d'un any qualsevol (la fórmula és certament complicada!), els sabadellencs estaríem celebrant l'Aplec de La Salut. Però aquest mes de maig, com el d'abril i abans el de març, tenen ben poc de normals. L'Aplec de La Salut és, per als sabadellencs, la Festa Major de primavera que ens brinda l'ocasió de visitar el santuari de la Mare de Déu de La Salut per gaudir dels seus entorns naturals. El paratge on avui s'aixeca el santuari, construït el 1882, compta amb una dilatada història impossible de resumir en poc espai. Això no obstant, sí que diré que els antecedents del santuari es remunten al segle X, quan es construí l'ermita de Sant Iscle i Santa Victòria que, amb el pas dels anys i degut a les epidèmies de pesta que van assolar el Sabadell, sobretot, del segle XVII, va ser ampliada i convertida en morberia. A la segona meitat d'aquell mateix segle, en una cova prop d'una font a tocar del torrent de Canyameres, coneguda com a font de la salut per les propietats curatives atribuïdes a les seves aigües, es trobà la talla d'una verge amb un nen en braços que va ser dipositada a l'ermita de Sant Iscle i de Santa Victòria i que va rebre el nom de Mare de Déu de La Salut, a la qual, a partir de llavors, s'encomanaren els vilatans que s'hi adreçaven perquè els protegís de la pesta. La devoció creixent a la verge va fer que, el 1697, el Consell de la Vila prengués l'acord d'instituir una processó anual el mes de maig amb la finalitat de venerar-la. Va ser així com va néixer la tradició de l'Aplec que, llevat del 1910 (que s'ajornà a causa d'una vaga obrera derivada de la Setmana Tràgica de 1909), mai no s'havia deixat de celebrar fins que, enguany, per mor de la pandèmia, s'ha suspès.

- *Dimarts 12 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Retard al pagar a uns 300.000 aturats per ERTOS" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Desconcert per falta de plans per al pròxim curs escolar" (*La Vanguardia*)
  "El Govern signa amb els agents socials ampliar fins a finals de juny els ERTOS" (*El País*)
  "Fase 1. Calaix 0" (*El Punt Avui*)
  "Creix el malestar pels criteris del desconfinament" (*Ara*)
  "Una Salut sense Aplec" (*Diari de Sabadell*)

No hi ha dia al llarg de l'any que no estigui dedicat a una causa determinada. I avui no n'és pas l'excepció, quan fa just 200 anys que, a Florència (Itàlia), naixia **Florence Nightingale**, la infermera considerada mare de la infermeria moderna per haver creat el primer model conceptual que va permetre demostrar la rellevància de les cures d'infermeria en qualsevol afecció o malaltia. En el seu record, i sobretot en el de les seves aportacions a la sanitat, el Consell Internacional de la Infermeria (del qual formen part més de 130 associacions nacionals d'infermeria de tot el món) va decidir, el 1965, instituir el Dia Internacional d'aquest col·lectiu sanitari que els darrers mesos ha adquirit gran projecció i protagonisme arran de la lluita contra la pandèmia de la Covid-19. Casualment, i molt oportunament, en ocasió de celebrar-se el segon centenari del naixement de **Nightingale**, l'Organització Mundial de la Salut (OMS) decidí que el 2020 havia de ser l'Any Internacional del Personal d'Infermeria i Comaratge per tal de ressaltar el paper determinant d'infermers i infermeres

en el bon funcionament de qualsevol sistema sanitari. Així és que a ells i a elles, avui més que no pas mai, adreço el meu reconeixement per la feina anònima que fan, juntament amb el desig que tan bon punt superem la crisi pandèmica i deixem d'aplaudir, no ens n'oblidem i no dubtem de fer-los costat en les seves justes reivindicacions.

- *Dimecres 13 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Espanya posa els viatgers en quarantena" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez es planteja una última pròrroga d'un mes de l'estat d'alarma" (*La Vanguardia*)
  "Espanya imposa una quarantena de 14 dies a qui arribi de fora" (*El País*)
  "Geometria variable" (*El Punt Avui*)
  "El turisme, en quarantena" (*Ara*)

La crisi sanitària de la pandèmia està posant xifres, nom i cognoms als dèficits i a les debilitats d'una societat com la nostra, bastida sobre els fonaments febles de donar per fet que tot estava sota control. De res no havien valgut els avisos que continuadament rebíem que no apuntaven en aquesta direcció. Ingènuament, volíem creure que res ni que ningú podrien contra nosaltres, i la realitat, tossuda com és, ens ha demostrat que això no és així; sinó més aviat tot el contrari. El pitjor del cas és que mentre vivíem obnubilats per la falsa creença que érem els 'amos del món', ens anàvem oblidant de les persones (les d'aquí, les d'allà i les de més enllà) i de la salut del planeta. Persones i planeta que, paradoxalment, són —o haurien de ser— l'eix principal de la nostra existència. El resultat de tot plegat: l'augment de les desigualtats socials a causa dels més diversos conflictes, tant econòmics com polítics, i l'escalfament del planeta, amb l'alteració inherent que comporta quant a l'equilibri mediambiental, que és garantia de vida. De la crisi sanitària de la pandèmia, com passa en qualsevol situació de crisi, se'n deriven oportunitats que no s'haurien de malbaratar en benefici de les generacions que ens seguiran. Val la pena recordar, en aquest sentit, el repetit proverbi indi que resa que "la Terra no és una herència dels nostres pares, sinó que és un préstec dels nostres fills". La qüestió és si haurem après la lliçó i si, en conseqüència, serem capaços de canviar comportaments socials personals i col·lectius que s'han demostrat que van en direcció contrària a la que correspondria. Em permetreu que, en aquest cas, m'estalviï la resposta...

- *Dijous 14 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Pobresa sobrevinguda" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Brussel·les llança un pla per salvar l'estiu, que rebutja les quarantenes" (*La Vanguardia*)
  "L'estudi de prevalença revela que el 5% dels espanyols ha tingut el virus" (*El País*)
  "Cap a la fase 1" (*El Punt Avui*)
  "Barcelona i l'àrea metropolitana hauran d'esperar" (*Ara*)
  "Porta barrada a la fase 1" (*Diari de Sabadell*)

Són ja 61 dies els que portem de confinament. Qui podia pensar quan tot va començar que la ciutadania es comportaria amb la sensatesa i la responsabilitat amb què ho està fent i que compliria les exigents mesures de confinament establertes per l'estat d'alarma i frenar, així l'expansió exponencial de la infecció del coronavirus i el consegüent col·lapse del sistema sanitari del país. Durant aquests dos mesos de confinament, ha quedat demostrada la resiliència de la ciutadania, és a dir, la seva capacitat d'adaptació a les circumstàncies, no sempre en les condicions d'habitatge i econòmiques més dignes. D'aquí que és ara, en

iniciar-se el procés de desescalament del confinament, quan, d'una banda, s'imposa el no fer cap pas en fals que ens portés a dilapidar la feina feta, sobretot pels sanitaris i pels altres cossos de treballadors de serveis bàsics que han vetllat per la nostra salut i seguretat. De l'altra, hora és d'acarar l'altra crisi —la socioeconòmica— que, segons els experts, serà d'una magnitud mai no vista; crisi que, per ser abordada en condicions, requereix que des del sistema polític que conformen partits i governs (locals, autonòmics i estatal) se sigui capaç d'estar a la mateixa l'altura de la ciutadania i que, deixant a banda interessos espuris, s'asseguin en taules de treball necessàriament obertes i transversals, on gestar i aplicar mesures econòmiques i socials, innovadores i excepcionals. És en moments excepcionals quan també calen decisions excepcionals. Al cap i a la fi, es tracta que, en benefici de tothom, ningú no es pugui quedar tirat a un costat del camí.

- *Divendres 15 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Salut vol un alleujament per al comerç de Barcelona" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Les autonomies rebutgen obrir les escoles de 0 a 6 anys" (*La Vanguardia*)
  "Els nens de 0 a 6 anys, sense escola fins al setembre" (*El País*)
  "Diada descentralitzada (*El Punt Avui*)
  "El Govern proposa que tot el petit comerç obri a partir de dilluns" (*Ara*)

"I de sobte, m'he convertit en una velleta!". Amb aquest expressiu titular manifestava el seu sentiment **Rosa Conde** que entre els anys 1988 i 1993, va ser la ministra portaveu d'un dels governs presidits per **Felipe González**. Ho feia en un article publicat a *El País*, que encetava amb la transcripció d'una citació del director suec de teatre i de cinema, **Ernst Ingmar Bergman** (1918-2007), que resava així: "Envellir és com pujar dalt d'una muntanya. A mesura que s'ascendeix, les forces flaquegen, però la mirada es fa cada vegada més lliure i la vista més àmplia i serena". Ningú no sap a hores d'ara com serà el món després de la pandèmia. Ningú. Però malgrat això, un fet continuarà essent inqüestionable: la societat no es pot permetre el luxe d'aparcar a tota una generació, simplement perquè un virus ens prefereix a nosaltres abans que a la gent més jove. Per cert, una preferència, aquesta del virus, que és característica comuna a qualsevol altra malaltia, infecciosa o no. És que algú pot pensar que les persones grans —els avis— no som conscients dels riscos que l'edat, com la vida en si, comporta? Prou bé sabem les persones grans que ens trobem en el tram final de les nostres vides, de la mateixa manera que sabem —perquè malauradament ho hem experimentat— que de la mort cap franja d'edat en té l'exclusiva. Algú s'ha preguntat com seria la nostra societat si de cop i volta les persones que superem la setantena abandonéssim les tasques familiars i socials en les quals col·laborem i ens impliquem? O que decidíssim quedar-nos a casa deixant d'aportar a la societat l'experiència i el coneixement que al llarg de tants anys de vida hem atresorat i que ara posem a disposició d'iniciatives, d'associacions i d'institucions solidàries en què voluntàriament participem, convençuts com n'estem, que amb l'edat arriba el moment de retornar a la societat allò que ella ens havia donat abans a nosaltres? Comptat i debatut: a mi també em dol que, amb la pandèmia, la gent gran ens haguem sentit sovint menystinguts, talment com si forméssim part d'un col·lectiu perillós del qual cal protegir la resta de la societat.

- *Dissabte 16 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Compra sense cita prèvia a Barcelona i Madrid" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Barcelona i Madrid continuaran en la fase 0 però una mica alleujada" (*La Vanguardia*)
  "Madrid, Barcelona i Castella-Lleó continuen en la fase 0 però amb menys restriccions" (*El País*)
  "Què cal saber de la fase 1?" (*El Punt Avui*)
  "Pares i mestres reclamen saber com i quan serà la tornada a l'escola" (*Ara*)
  "8 milions d'euros per al Sabadell post-Covid" (*Diari de Sabadell*)

Vuitè cap de setmana en situació de confinats, encara que alguns ho estem més que no pas uns altres. Però així són les coses, sobretot quan s'han d'acarar situacions mai viscudes en les quals tothom assegura tenir-ne les millors solucions, sobretot si no les ha d'aplicar. Sigui com sigui, cenyint-nos a Catalunya, el desescalament està posant al descobert algunes de les moltes mancances que com a país tenim. Fins i tot, d'algunes que, resoldre-les, és qüestió nostra. I quan escric *nostra*, m'estic referint als nostres representants polítics, als qui, potser, perquè els costa ben poc mostrar les seves desavinences, els és tan difícil assolir acords. El cas és que després de 40 anys i de no sé quants intents, els partits polítics que ocupen escons al Parlament de Catalunya han estat incapaços de consensuar una llei transcendental per a un país com el nostre que vol ser: la Llei d'ordenació territorial de Catalunya (o Llei del territori, com se la denominava en el darrer avantprojecte que porta data de 2017). La crítica a la divisió provincial per la qual actualment ens regim és fàcil i recurrent. La pregunta que hem de formular-nos és, en tot cas, per què malgrat tantes crítiques les diputacions encara són aquí i tothom aspira a governar-les? I no només això: com pot entendre's que la divisió comarcal (que aquesta sí que es va fer partint de la que fou aprovada durant la II República) no coincideix amb la de les regions sanitàries del país, avui peces clau en el procés de desescalament. Així les coses, no ens ha d'estranyar que quan ha arribat el moment d'aplicar les fases de desescalament per regions sanitàries (tal com es demanava des de la Generalitat de Catalunya) apareguin queixes d'alcaldes que, aprofitant que el Ripoll passa per Sabadell, se senten autoritzats a reclamar un tracte diferenciat i ser reconeguts com a comarca pròpia. És evident que mai no plourà a gust de tothom...

- *Diumenge 17 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Sánchez vol la pròrroga final per a la desescalada" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez ampliarà fins al juliol l'alarma però amb un comandament únic limitat" (*La Vanguardia*)
  "El Govern ha dictat 209 normes durant l'estat d'alarma" (*El País*)
  "Més estat d'alarma" (*El Punt Avui)*
  "No demanem eleccions, sinó pactar escenaris i calendari" (*Ara*)

Avui és diumenge i també m'he llevat d'hora, disposat, si el temps meteorològic m'ho permet, a sortir al carrer per fer la meva habitual passejada matinera amb la qual, normalment, començo la jornada. Passejada que aprofito per pensar i per escoltar música mentre gaudeixo descobrint racons impossibles de la meva ciutat i del ric rodal natural que atresora, i que precisament aquests dies molts són els sabadellencs que l'estan descobrint. Quan abans de sortir de casa he posat en marxa el telèfon mòbil per activar l'opció de fer el seguiment de la ruta que em proposava seguir, m'he trobat amb un missatge que m'anunciava la mort d'una altra persona propera i estimada de qui tampoc no em podré acomiadar com jo voldria fer-ho, ni acompanyar físicament els seus deutors. M'ha quedat l'opció d'enviar als seus deutors un missatge de condol i de solidaritat, tot i saber que amb

això ben poc contribuiria a asserenar la seva dissort. Quan la pandèmia hagi passat, farem recompte dels éssers estimats que durant aquestes setmanes ens han deixat, i no només a causa del virus. Farem recompte i n'haurem de fer justa recordança. De moment, a elles i a ells els dedico aquesta entrada d'avui al meu diari de confinament, com a mostra de record i d'homenatge per la tasca sovint anònima, que havien desenvolupat al servei de la societat. Que descansin en pau!

Desena setmana

Entre realitat i virtualitat. Tu tries?

- *Dilluns 18 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Sánchez guanyaria a les urnes un PP que puja" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El Govern central rectifica i permet les rebaixes en tota la desescalada" (*La Vanguardia*)
  "Les autonomies s'aprovisionen per acarar futurs rebrots" (*El País*)
  "Torra: totes les competències" (*El Punt Avui*)
  "L'ús de mascareta serà obligatori a l'espai públic" (*Ara*)

Surto al carrer i noto que la ciutat s'ha tornat més sorollosa que no pas ho era fa uns quants dies enrere. Deu ser, penso, que l'activitat econòmica es va despertant lentament després de tants dies d'hivernació o de ralentí. Recorro places i carrers que, observo, estan més bruts, plens de mocadors de paper, guants de plàstic, mascaretes i excrements de gossos. Deu ser, penso, que la gent està abandonant l'estat de confinament sense mesura i amb ell l'esperit de la responsabilitat i de civisme del qual havia fet gala durant el confinament pur i dur. Cert. No és fàcil gestionar personalment i col·lectivament el comportament individual i social en dies de desescalament d'un confinament llarg, molt llarg en el temps. Menys quan ens movem enmig de la gestió de fases en què no acabem de saber del tot què es pot fer i què no es pot fer i en les quals els consells i les normes es modifiquen constantment, simplement perquè, com ens recordava el doctor **Antoni Trilla**, membre dels consells científics assessors del govern espanyol i del de la Generalitat de Catalunya: "No hi ha receptes clares per aplicar en temps de desescalament", perquè sabem ben poc encara del coronavirus i del seu comportament, a despit que hi pugui haver governants que es creuen ja saber-ho tot i que, amb la seva actitud d'anar sempre a la contra, no contribueixen precisament a restablir la confiança i el clima polític i social que són indispensables per acarar els dies difícils que tenim a tocar de la millor manera i amb els menors danys socials possibles.

- *Dimarts 19 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Treva política contra el virus" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La majoria del comerç aprofita la desescalada per obrir amb cautela" (*La Vanguardia*)
  "Europa va subestimar les primeres alertes d'irrupció del coronavirus" (*El País*)
  "Cursa per la vacuna" (*El Punt Avui*)
  "Alarma per falta de material sanitari protector" (*Ara*)
  "La rebotiga de la fase 1" (*Diari de Sabadell*)

No sabria explicar per quina estranya associació d'idees..., el cas és que aquest matí, mentre passejava, m'han vingut al cap els versos de **Raimon** que, certament escrits en una situació política ben diferent a l'actual, m'han sonat tanmateix com a metàfora del moment politicosanitari que vivim. Són aquells que diuen:

> *"Al meu país la pluja no sap ploure:*
> *o plou poc o plou massa;*
> *si plou poc és la sequera,*
> *si plou massa és la catàstrofe"*

Potser perquè aquells qui fa poques setmanes —quan la pandèmia s'estenia exponencialment i atemoria la ciutadania— auguraven malastrugances alhora que exigien extremar encara més les rígides mesures de confinament a les quals havíem estat sotmesos, són els mateixos que avui reclamen avançar amb més celeritat cap al desconfinament total. "Totes les 'masses' piquen", deia la meva àvia. Temps hi haurà per avaluar com, des de les

diverses instàncies governamentals, s'haurà gestionat aquesta crisi sanitària —també des del punt de vista comunicatiu— que ningú, ningú, va saber preveure, com és fàcil de comprovar acudint a les hemeroteques, les fonoteques i les videoteques de fa tan sols tres mesos. Mentrestant, millor serà no cometre cap error més, no fos cas que donéssim un pas en fals.

- *Dimecres 20 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Sánchez cedeix amb Cs i prorrogarà només per 15 dies" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez cedeix i limita la pròrroga de l'alarma a 15 dies amb el vot de Cs" (*La Vanguardia*)
  "El Govern cedeix davant de Cs i pacta una pròrroga de 15 dies" (*El País*)
  "Pròrroga per a Sánchez" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez pacta amb Cs i s'encalla amb ERC" (*Ara*)

Sengles anàlisis demoscòpiques (del CIS i de GESOP) fetes públiques les darreres hores han estat un incentiu renovat per tornar a destapar la caixa dels trons i posar negre sobre blanc que el partidisme més exacerbat i la mirada curterminista d'unes eleccions és el dominant i s'imposa a la gestió de la que cal esperar sigui la darrera part de l'actual fase del coronavirus. Però allò que a mi personalment més em preocupa és que, per la causa que sigui, ningú (i que són molts) —a la vista de les aliances polítiques que, entorn el manteniment o no de l'estat d'alarma, es conformen— sàpiga veure que el problema més greu que patim és que cap formació política sembla tenir un projecte i una proposta al cap o que, si el té, no el sap explicar, i encara menys, defensar. Avui mateix, al Congrés dels Diputats, assistirem a una nova i pesada —per repetitiva— picabaralla política sobre qui ho fa millor i qui pitjor en la gestió de la pandèmia, quan el que hauria de prevaler és el debat economicosocial sobre el país (el d'allà i el d'aquí) amb el qual ens trobarem quan el coronavirus es prengui el descans estiuenc. Un país (el d'allà i el d'aquí) en el qual viurem mobilitzacions ciutadanes de signe i de composició ben diversa, que incidiran sobre la convivència ciutadana, encresparan l'ambient i tensionaran encara més la política. I és que a hores d'ara no podem tenir ja cap dubte que la crisi sanitària del coronavirus ha obert les portes a la crisi socioeconòmica i que aquesta les obrirà —les ha obert ja— a la crisi política. I ja sabem que "quan hi ha maror, també hi ha peix en abundor...".

- *Dijous 21 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Sánchez salva l'alarma, però irrita els seus aliats" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La UE demana a Espanya que gasti més en sanitat i ocupació" (*La Vanguardia*)
  "Sánchez pacta amb Bildu abolir la llei laboral del PP" (*El País*)
  "Final de curs polèmic i asimètric" (*El Punt Avui*)
  "El sector educatiu reclama més docents, més diàleg i més concreció" (*Ara*)
  "El 26% en un ERTO" (*Diari de Sabadell*)

El dia comença amb una notícia positiva: els contagis i els ingressos hospitalaris per coronavirus han disminuït notablement. La pandèmia ha entrat en fase de control, que no vol dir que n'haguem superat els efectes i, menys encara, que no hi haurà recidiva quan la tardor arribi. Caldrà estar molt atents. Mentrestant, bo serà que no ens oblidem de la duresa dels dies passats i que fem cas de les mesures de prevenció que se'ns aconsella adoptar, encara que a voltes siguin tan canviants i contradictòries com són. Per la resta, el soroll polític continua ben viu, i ahir, com era previsible, al Congrés dels Diputats es va viure una altra jornada en la qual les sortides de to sovintejaren i en la qual en el debat sobre la

pròrroga de l'estat d'alarma es va parlar de tot menys del que tocava. La política està entrant en una fase de politiqueig cada vegada més insuportable. Governar i decidir en temps tan complexos com els actuals no és fàcil. Menys quan els suports polítics amb els quals es compta són tan evanescents i la voluntat de negociar acords estables, tan escassa. Ho comprovarà a partir d'ara el govern de la Generalitat de Catalunya, a qui li correspon prendre decisions que només d'ell depenen. El primer avís el té en forma d'allau de crítiques que el conseller d'Educació, **Josep Bargalló**, està rebent des que ahir, quan va anunciar la reobertura de les escoles a partir del primer de juny ("sempre que la regió sanitària on està ubicada estigui en fase de desescalament 2"), i avançar que "al setembre començarem un curs que serà inèdit, ja que estarem en emergència educativa" i d'aquí que "haurem de demanar a la comunitat la cessió d'espais perquè tots els infants puguin anar tots els dies a l'escola". Molt em temo que els conceptes "inèdit" i "emergència" seran dels més usats per justificar qualsevol mancança o improvisació.

- *Divendres 22 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Calviño frena en sec Iglesias en la llei laboral" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Irritació contra el Govern central pels vaivens amb la reforma laboral" (*La Vanguardia*)
  "El pacte amb Bildu obre esquerdes en el govern i confon el PSOE" (*El País*)
  "Sánchez Style" (*El Punt Avui*)
  "Crisi interna al govern espanyol per la reforma laboral" (*Ara*)

Que el coronavirus està tensionant les costures polítiques (i de retruc les econòmiques i les socials) és una evidència que no admet discussió. D'entre d'altres raons pel fet de no tenir-se en compte l'oportunitat i les conseqüències de les decisions i/o dels acords que des de les instàncies governamentals cal anar adoptant, a voltes simplement per salvar una votació parlamentària. N'hem tingut un nou exemple les darreres hores amb la tempesta desfermada a partir del moment en què Bildu va decidir abstenir-se en la votació d'ahir al Congrés dels Diputats per ratificar la prolongació de l'estat d'alarma i que s'anessin coneixent els detalls del com i del perquè de l'abstenció amb la Llei de reforma laboral de 2012 en el rerefons. El resultat, una nova polèmica —dins i fora del govern de **Pedro Sánchez**—, que al seu torn ha estat aprofitada pels opositors al govern que no deixen perdre passada per desgastar-lo en aquesta batalla caïnita a la cerca del vot perdut. I mentre es debat si són llebrers o són perdiguers i la corba sanitària de la pandèmia s'aplana, s'obliden i ens oblidem que una altra corba segueix una línia ascendent: és la corba de la pobresa i de la marginació social. Els indicadors així ho reflecteixen. A Sabadell, com també a la ciutat de Barcelona, darrerament s'han triplicat les demandes d'ajut alimentari; l'organització solidària Save the Children denuncia que una de cada quatre famílies no disposa de cap font d'ingrés; i la Creu Roja calcula en 200 mil les persones en situació de vulnerabilitat a Catalunya.

- *Dissabte 23 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Barcelona i Madrid passen dilluns a la fase 1" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La necessitat d'anar a una altra pròrroga complica encara més el panorama a Sánchez" (*La Vanguardia*)
  "Sánchez es fixa com a prioritat recobrar la confiança del PNB i agents socials" (*El País*)
  "Canvi de fase" (*El Punt Avui*)
  "Canvi de fase" (*Ara*)
  "Persianes amunt" (*Diari de Sabadell*)

Dia 70è, de la *quarantena* i onzè cap de setmana de confinament, amb la paradoxa que les setmanes ens han passat volant encara que tinguem la percepció que ens queda molt lluny el dia en què ens vàrem recloure a casa. Demà passat, la Regió Sanitària de Barcelona (una de les set en les quals està dividida Catalunya) entrarà en la fase 1 de desescalament del desconfinament. Una fase que permet una major mobilitat de la ciutadania que pot sortir del seu terme municipal de residència, mentre i tant no ho faci dels límits de la seva regió sanitària. Atès, però, que la Regió Sanitària de Barcelona està subdividida al seu torn en tres àmbits territorials, els habitants que vivim en el denominat Àrea Metropolitana Nord (que comprèn les àrees territorials del Barcelonès Nord, el Maresme, el Vallès Occidental i el Vallès Oriental) no podrem anar, si no és per raó de feina, ni a la ciutat de Barcelona ni tampoc a cap dels municipis que formen part de la denominada Àrea Metropolitana Sud (que comprèn les àrees territorials de l'Alt Penedès, el Baix Llobregat, el Garraf i el Barcelonès Sud). Aquest exercici descriptiu de la Regió Sanitària de Barcelona que acabo de fer permet entendre el perquè dels molts dubtes amb els quals es pot trobar qualsevol ciutadà disciplinat a l'hora de saber on pot i on no pot anar en ocasió de l'entrada en vigor de la fase 1 del desescalament. Per acabar-ho d'adobar, la comarca del Barcelonès, als efectes sanitaris, ha estat dividida en nord i sud. Comptat i debatut, tot plegat un garbuix que fa que el ciutadà acabi tirant pel dret...

- *Diumenge 24 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Les seqüeles del coronavirus" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Espanya obrirà la frontera al turisme a inicis d'estiu" (*La Vanguardia*)
  "Espanya s'obrirà al turisme internacional a partir del mes de juliol" (*El País*)
  "El turisme estranger, a partir de juliol" (*El Punt Avui*)
  "Vint anys d'abusos a l'Aula de Teatre de Lleida" (*Ara*)

Amb el batibull de dades no sempre coincidents que diàriament ens arriben sobre el nombre de persones contagiades, ingressos hospitalaris i decessos provocats per la Covid-19, sensat és esperar uns mesos abans no es disposi d'estudis precisos a partir dels quals donar resposta a les moltes preguntes que, entorn la pandèmia i la seva gestió, caldrà fer-se i que seran clau per acarar la possible recidiva a la tardor i, sobretot, futures situacions epidèmiques i pandèmiques d'una manera més pertinent i eficient. És clar que a hores d'ara ja sabem que un alt percentatge de les víctimes que el coronavirus deixarà per al record, per a les estadístiques i per a la història, s'haurà produït entre la població resident en centres geriàtrics. D'altra banda, sabem que no en totes les residències el coronavirus s'ha comportat de la mateixa manera i que en algunes ni tan sols hi ha entrat. Així és que, d'una manera especial caldrà analitzar amb cura els factors pels quals hi ha residències que presenten un elevat nombre de víctimes i, per contra, n'hi ha d'altres —certament poques— en les quals, fins ara, no se n'ha produït cap, com és el cas de tres centres geriàtrics de Sabadell, que tenen en comú haver aplicat mesures contundents quant a l'accés de persones externes a l'equipament (familiars de les persones residents i proveïdors) i quant al règim intern d'atenció a les persones residents i al personal que en té cura, a finals de febrer; és a dir, un parell de setmanes abans que es dictés l'estat d'alarma.

Onzena setmana

Cansat del confinament, he sortit un moment.

- *Dilluns 25 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "El virus desafia ara la sanitat primària" (*El Periódico de Catalunya*)
  "#Sortim més forts" (*La Vanguardia*)
  "Sánchez ofereix a les comunitats escurçar les fases de desescalada" (*El País*)
  "Ajuts que no arriben" (*El Punt Avui*)
  "La Paeria portarà a la fiscalia el cas d'abús a l'Aula de Teatre" (*Ara*)

Barcelona, ciutat confinada. L'única de tot l'Estat en què, en fase 1, els seus habitants no poden sortir del seu terme municipal i a la qual tampoc no hi poden entrar persones provinents de la resta de la comarca del Barcelonès. És una de les paradoxes que es deriven del fet d'haver apostat per les regions sanitàries (en detriment, per exemple, del més ampli de les comarques) com a patró territorial per regir en l'aplicació de les diferents fases de desescalament i en substitució del de les províncies, gens plaent per al govern de la Generalitat de Catalunya. Sabem que ningú no és perfecte. Tampoc cap govern. Ahir, el president **Quim Torra**, en la reunió setmanal de presidents autonòmics, presentava un document amb 40 punts reivindicatius i demanava conèixer quins eren els plans que el president **Pedro Sánchez** tenia per al futur immediat. Bé està que el president **Torra** aprofiti l'ocasió de les reunions de caps de govern autonòmics amb el president del govern de l'Estat per reclamar allò que legítimament considera que és just i per demanar la informació de la qual creu no disposar. És clar, però, que també la ciutadania de Catalunya agrairia al president **Quim Torra** que expliqués quins són els seus plans, més enllà de repetir-nos fins a la sacietat que el seu objectiu és el de la independència que, com bé sabem, per ella mateixa no és un projecte de país. Per no saber, ni tan sols sabem quan seran les eleccions a Catalunya que va prometre n'anunciaria la data (no pas que les convocaria) immediatament després d'aprovar-se els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, que, per cert, han quedat desfasats a causa de les crisis sanitària i socioeconòmica.

- *Dimarts 26 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Sanitat rebaixa la xifra de morts en quasi 2.000" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Important descens dels ingressos als hospitals per coronavirus" (*La Vanguardia*)
  "PP i Cs posen Vox al capdavant de la comissió andalusa per a la reconstrucció" (*El País*)
  "De los Cobos, destituït" (*El Punt Avui*)
  "Desgavell en el recompte de morts" (*Ara*)
  "Sant tornem-hi!" (*Diari de Sabadell*)

Per si algú tenia dubtes que de la crisi sanitària de la pandèmia se'n derivaria la socioeconòmica —que al seu torn en comportaria la política—, avui dues evidències que ho confirmen. La primera, la fulminant destitució del coronel **Diego Pérez de los Cobos**, cap de la comandància de la Guàrdia Civil de Madrid, pel ministre de l'Interior del govern espanyol **Fernando Grande-Marlaska**. La raó adduïda, la pèrdua de confiança. Una decisió, la del ministre, que s'hauria d'haver pres fa temps, sobretot tenint en compte les conseqüències dels fets ocorreguts i protagonitzats per la policia espanyola en ocasió de l'1-O de 2017 en actuar sota la direcció de **Pérez de los Cobos**. El ministre **Grande-Marlaska** ha fet honor al seu primer cognom, en no tremolar-li la mà a l'hora de prendre una decisió que serà aprofitada a bastament per la dreta extrema i l'extrema dreta espanyoles en el seu objectiu de desgast del govern que presideix **Pedro Sánchez** i que ara disposaran d'una munició molt sensible després d'haver *tocat* la Guàrdia Civil. La segona,

un article signat pel republicà **Joan Tardà**, publicat avui a *El Periódico* sota el títol "Més 'junquerisme' i menys 'torrisme'", que ha acostat perillosament el llumí encès a la caixa dels trons del govern català. L'afirmació de **Tardà** que "des de l'esquerra és pecat de reacció desitjar la caiguda del govern espanyol" ha caigut a pes de plom sobre les files de JxCat i, òbviament, no ha agradat gens ni mica al president **Quim Torra**, que no ha trigat a mostrar la vessant d'activista irredimible amb una piulada de resposta a **Tardà** en la qual diu: "Estimat amic, estic acostumat a gairebé totes les teves pirotècnies verbals, però això del 'torrisme' m'ha deixat bocabadat. I equiparar-lo al 'sanchisme' supera els límits de la meva imaginació. No acostumo a veure la vida en clau espanyola. Fàcil, jo vull la independència. I tu?". Comptat i debatut: dues tempestes polítiques de les quals no en trigarem a conèixer els danys ocasionats, a més, en uns moments altament delicats.

- *Dimecres 27 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "La crisi entre interior i la Guàrdia Civil s'engrandeix amb una dimissió" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La gestió de l'informe de la Guàrdia Civil obre una crisi a Interior" (*La Vanguardia*)
  "Els experts coincideixen que el 8-M va resultar marginal en la pandèmia" (*El País*)
  "En pròpia pell" (*El Punt Avui*)
  "El Govern espanyol xoca amb la Guàrdia Civil i la justícia" (*Ara*)

És sobradament sabut que un dels tres puntals d'un estat social de dret és el judicial, el poder judicial. Quan, com passa a Espanya, aquest poder manté ben vives unes estructures que, en la seva composició, recorden anys pretèrits, el problema esdevé especialment preocupant pels dubtes que desplega quant a garantir la imparcialitat de la qual sempre i en tot moment n'hauria de fer gala. Que això no sigui així provoca la pèrdua de confiança, també en la justícia, per part de la ciutadania. La profunda revisió de l'estructura del poder judicial i dels seus òrgans de govern continua essent una assignatura sospitosament pendent des de la recuperació de la democràcia. Hi contribueixen, tanmateix, els interessos dels partits, amb els de la dreta extrema i els de l'extrema dreta al capdavant, que a conveniència fan i desfan per mantenir-ne el control per tal d'assegurar-se que allò que no aconsegueixen per la via de les urnes ho poden acabar assolint per la via judicial. La resolució del Tribunal Constitucional de juliol de 2010, a partir dels recursos presentats pel PP contra determinats articles de l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 2006 que, prèviament, havia estat aprovat pels parlaments espanyol i català i referendat per la ciutadania, n'és un clamorós exemple —que no pas l'únic—, tal com vàrem poder comprovar amb les exagerades i poc fonamentades sentències emanades dels judicis de l'1-O. I quan en aquesta qüestió hi afegim les tergiversacions dels fets en investigacions policials, el problema adquireix unes dimensions alarmants. El coronavirus continua i continuarà fent estralls..., i no pas només per les conseqüències que se'n deriven en l'àmbit sanitari...

- *Dijous 28 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "77 mil milions a fons perdut per a Espanya" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Brussel·les presenta un gran pla de recuperació amb ajuts de 500.000 milions" (*La Vanguardia*)
  "Espanya podrà rebre del nou fons europeu 140.000 milions" (*El País*)
  "Apugen el to" (*El Punt Avui*)
  "L'advocacia denuncia una 'causa general' contra el govern Sánchez" (*Ara*)
  "Els mercats ambulants en dubte fins a la fase 3" (*Diari de Sabadell*)

Un dels plaers que m'és donat en temps de desescalament del confinament de la pandèmia prové de les passejades matineres diàries que acostumo a fer pel rodal sabadellenc. Especialment aquests dies en els quals la natura se'ns mostra generosa i esplendorosa després d'una primavera abundosa d'aigua i d'escassa pressió ambiental sobre ella per part de l'home. Tanmateix, no em deixa de sorprendre l'elevat nombre de persones amb qui em trobo practicant esport (caminant, corrent, pedalejant...) que res té a veure amb els qui ho feien just abans que el coronavirus ens confinés a casa. Els qui hi entenen parlen que es tracta de l'efecte tap de cava. El cert, però, és que en els dies que vivim els plaers dels quals podem gaudir són ben pocs i que la duresa del dia a dia acaba per imposar-se. Fa ben poques hores que s'ha anunciat el tancament de la fàbrica de cotxes que Nissan té a la Zona Franca de Barcelona a partir de finals d'any i que deixarà sense feina 3.000 treballadors directes i un nombre força més elevat d'indirectes. És l'inici d'una tendència de pèrdua de llocs de treball a la qual cal fer front de manera immediata. No serà gens fàcil. Menys encara quan la política continuï transitant preferentment per camins tenebrosos com els que vàrem poder tornar a veure ahir al Congrés dels Diputats, on la qüestió estrella fou l'exigència de la dimissió del ministre **Fernando Grande-Marlaska** per part de PP, Vox i Cs, arran de la destitució —tan necessària com possiblement inoportuna en el temps— del coronel de la Guàrdia Civil **Diego Pérez de los Cobos**, amb intervencions impròpies del debat democràtic, de les quals en fou un lamentable exemple la de la incorregible **Cayetana Álvarez de Toledo** que, adreçant-se a Pablo Iglesias, li etzibà que era "fill d'un terrorista, l'aristocràcia del crim polític". De la crítica situació econòmica del país, ni una paraula. Malament anem quan, com deia la meva sàvia àvia, és "amb aquests bous amb els que hem de llaurar".

- *Divendres 29 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Nissan deixa Catalunya i fulmina 20.000 feines" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Nissan tanca Barcelona i sumeix l'automòbil en la incertesa" (*La Vanguardia*)
  "Calviño i Iglesias exhibeixen les seves diferències sobre els plans de reconstrucció" (*El País*)
  "Nissan tanca" (*El Punt Avui*)
  "Nissan se'n va" (*Ara*)

"Estem aquí amb la voluntat política d'acordar, de proposar. Els ciutadans no esperen [de nosaltres] que estiguem tot el dia instal·lats en l'insult, en la desqualificació. Cal que entenguem per a què serveix la política, i si no és així, no servim per a res". Són paraules, dures i explícites, pronunciades ahir pel president de la Comissió per a la Reconstrucció, **Patxi López**, que reflecteixen perfectament el clima de crispació que actualment presideix la vida política espanyola en el seu conjunt, a despit dels moments summament difícils pels quals transitem. Mentre això passava al Congrés dels Diputats, en el si de la comissió creada —recordem-ho— per pal·liar les conseqüències econòmiques i socials de la Covid-19, al carrer, a Barcelona, es vivien les primeres manifestacions després que s'anunciés oficialment el tancament de les plantes de Nissan a Catalunya el proper mes de desembre, al qual varen seguir les declaracions institucionals dels presidents dels governs espanyol i català fent pinya en un intent de revertir la situació i, en cas que això no fos possible, trobar-hi alternatives. El problema de fons és que ni des del govern espanyol ni des del de Catalunya s'ha estat capaç d'impulsar polítiques industrials eficients, la qual cosa ha contribuït que de mica en mica, s'anés degradant la capacitat innovadora del teixit productiu en benefici del sector turístic i de l'especulatiu del sòl. Però com que de tota crisi en sorgeixen oportunitats, més que lamentar-nos com sempre fem, caldrà que s'aprofiti el

tancament de Nissan per dissenyar una estratègia de futur en què l'objectiu central sigui desenvolupar plans destinats a incentivar canvis tecnològics a partir dels quals poder donar resposta a les demandes que la transformació dels models de mobilitat comportarà i en els quals el cotxe privat en deixarà de ser el protagonista.

- *Dissabte 30 de maig*

  Els titulars de la jornada:
  "Ingrés mínim vital per frenar la pobresa" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'ingrés mínim vital alleujarà 2,3 milions de persones en la pobresa" (*La Vanguardia*)
  "El govern amplia l'Estat del benestar amb la renda mínima contra la pobresa" (*El País*)
  "Per la llibertat dels Jordis" (*El Punt Avui*)
  "Nova eina de xoc per fer front a la pobresa extrema" (*Ara*)
  "Un 15% de morts a les residències" (*Diari de Sabadell*)

Darrer cap de setmana d'un mes de maig que també —almenys en part— ens haurà estat segrestat pel coronavirus. I escric *en part*, atès que si bé és cert que el confinament ens ha trastocat la vida i les rutines que manteníem abans que la pandèmia ens aturés a nosaltres i al món —i que, de retruc i perillosament, ens limités i condicionés la nostra llibertat d'acció i d'actuació—, tanmateix ens haurà obert les finestres de noves possibilitats/oportunitats de les quals convé treure'n partit. En això pensava aquest matí mentre caminava pel rodal i a la ràdio escoltava opinions que, a partir del que ens ha passat amb Nissan, semblaven que enyoressin temps passats, quan el pujolisme regnava a Catalunya i la política de "peix al cove" li donava tants bons resultats, gràcies també al doble llenguatge del qual **Jordi Pujol** n'era un mestre. És clar que quelcom es deu haver fet malament al nostre país (en aquest cas el d'aquí) quan la crisi de Nissan sembla haver agafat el govern de la Generalitat de Catalunya —com el de Madrid— per sorpresa, quan allò que ha passat és simplement que ningú mai abans s'havia plantejat seriosament què succeiria si una de les poques grans indústries del país dependents de multinacionals —com ho és l'automobilística— fes fallida o ens deixés per anar-se'n a un altre lloc on li oferissin millors condicions. En unes altres paraules: Catalunya continua mancada d'una política industrial que, a partir del coneixement del qual disposem (que és molt!), aposti per la dinamització de la creativitat i de la innovació basada en la recerca. No és estrany, doncs, que davant d'aquesta mancança tan rellevant, ara tot siguin planys —i com no-pot-ser-d'una-altra-manera (i perdoneu-me la ironia d'aquesta frase feta tan usada)— la culpa, com sempre, acabi essent de l'altre. I és que de sobra sabem que és més fàcil buscar culpables i lamentar-nos de la nostra dissort que no pas ser proactius i aportar solucions. Ho deia la meva sàvia àvia: "A més de pregar, cal treballar".

- *Diumenge 31 de maig. Pasqua de Pentecosta i dia central de la tradicional Festa Major de la Creu Alta (que enguany no haurà pogut ser)*

  Els titulars de la jornada:
  "Sánchez pacta amb ERC la pròrroga de l'alarma" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez pacta amb ERC la sisena i última pròrroga de l'estat d'alarma" (*La Vanguardia*)
  "Els obstacles es multipliquen en la carrera per la vacuna" (*El País*)
  "Desbordats" (*El Punt Avui*)
  "ERC s'abstindrà perquè el PSOE torni a renovar l'estat d'alarma" (*Ara*)

"Una part de la Guàrdia Civil, de la policia i de la judicatura es van cobrint entre elles i se senten amb la legitimitat de no aplicar les lleis com s'haurien d'aplicar". Són explícites paraules del professor titular de Dret Constitucional de la Universitat de Sevilla i ex-lletrat

del Tribunal Constitucional **Joaquín Pablo Urías** (Sevilla, 1968), recollides abans d'ahir pel digital *Vilaweb*, que ens parlen de la crisi política que està adquirint major protagonisme cada dia que passa, que qualifica de "molt greu, de legitimitat democràtica". "L'essència de l'estat de dret —continua— és que les decisions polítiques es prenen en un parlament elegit pel poble i que el poder judicial és neutre, és a dir, que aplica la voluntat del parlament". Davant d'aquesta delicada situació, **Urías** creu que la "defensa de la democràcia i de l'estat de dret ha d'anar més enllà de l'aspiració per la independència", alhora que, en resposta a algunes veus que darrerament s'han pogut escoltar, considera un error "fins i tot estratègic per a Catalunya dir que tant hi fa què passi a Madrid", ja que avui "Catalunya està legalment integrada en l'àmbit espanyol i patirà igual com pateixi el govern espanyol", per concloure que "amb independència d'allò que hagi passat abans, ara no és el moment de rentar-se les mans" davant d'aquesta greu crisi política que plana sobre nosaltres. Poc més a afegir a l'opinió d'**Urías** —que dit sigui de passada comparteixo pràcticament en la seva totalitat—, just l'endemà que ERC hagi decidit, amb la seva abstenció, evitar que el govern de **Pedro Sánchez** perdi a mans de la dreta extrema i de l'extrema dreta la votació del proper dimecres al Congrés dels Diputats de pròrroga de l'estat d'alarma fins al 21 de juny. Recomano, tanmateix, l'atenta lectura íntegra de l'entrevista a **Urías**, en la qual, d'altra banda, fa referència al "soroll de sabres" que ell no percep com una amenaça de cop d'estat, sinó com un advertiment dels "que tenen el monopoli de la força" que són aquí, atents i vigilants... (La totalitat de l'entrevista la podreu llegir fent un clic aquí mateix).

Dotzena setmana

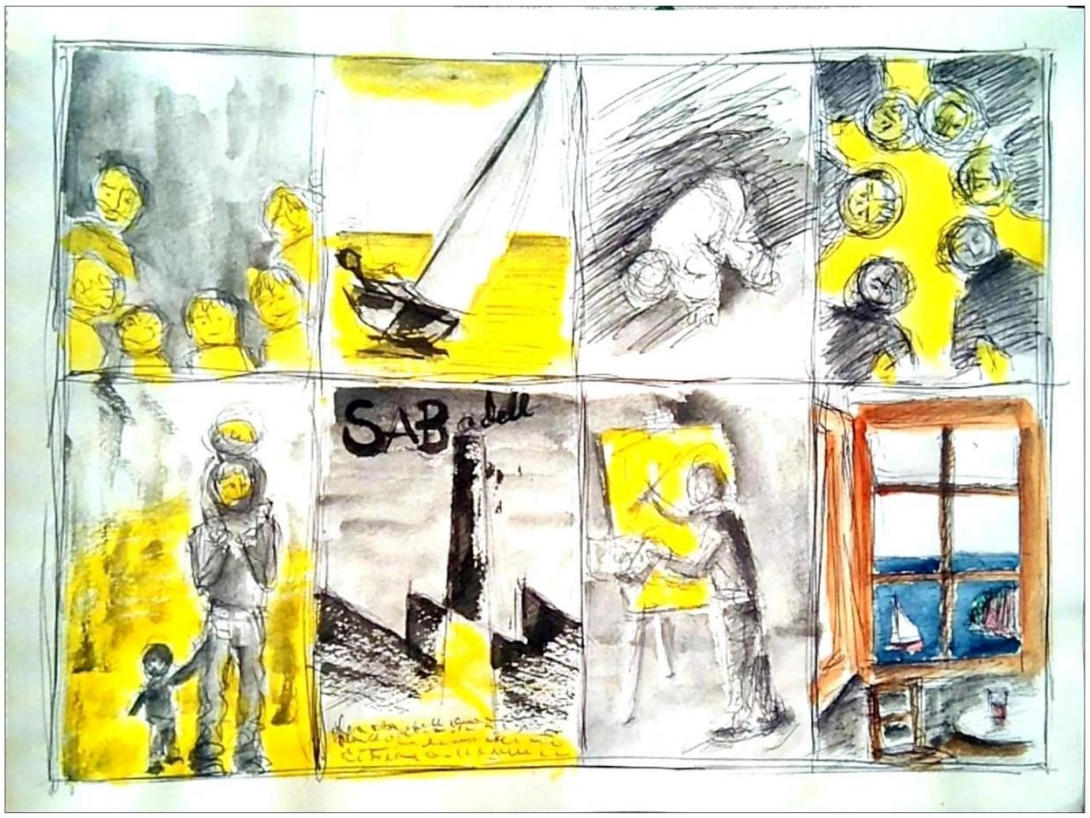

- Zoom, team, duo, hangouts, skype..., per la finestra.
- Qui no navega és perquè no vol..., per la finestra.
- Fem tombarelles?
- Però..., és molt petit?
- Anem a fer un tomb?
- Ni feina, ni fum?
- I..., ara què pinto?
- ESCAPATÒRIA.

- *Dilluns 1 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "La demanda interior dona esperança al turisme" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El pacte d'ERC amb el PSOE agreuja la fractura en el Govern" (*La Vanguardia*)
  "Sánchez dona a les autonomies tot el control de la fase 3" (*El País*)
  "Efectes secundaris" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez retornarà les competències en salut en la fase 3" (*Ara*)

Ètica i estètica en la política. Un dels debats que acostumen a encendre més les xarxes socials és el que té a veure amb els sous dels polítics amb responsabilitats de govern en corporacions i institucions públiques. No seré jo qui es pronunciï sobre aquesta qüestió en el benentès que defenso que l'exercici de qualsevol càrrec públic ha d'estar remunerat d'acord amb la responsabilitat que comporta i de la que, per cert, no sempre se n'assumeixen les que se'n deriven. Una altra cosa és com es gesten i s'estableixen els sous i els augments corresponents en cadascun dels organismes públics (ajuntaments, governs autonòmics, govern central, cambres de representants...) i, sobretot, l'oportunitat en el temps d'aprovar-los i d'aplicar-los. Aquest seria el cas, per exemple, del que va passar en el ple del Parlament de Catalunya el darrer dijous, quan es va aprovar el Decret llei 11/2020 de mesures per pal·liar els efectes de la pandèmia en el qual, com aquell qui-no-fa-la-cosa, s'hi va colar una mesura que ben poc tenia a veure amb la crisi del coronavirus: l'actualització de les pensions per als presidents estats de la Generalitat de Catalunya i l'augment del 0,9% en l'assignació dels consellers estats. Tot plegat, una qüestió d'estètica política més que no pas d'ètica. Un assumpte diametralment diferent és que, malgrat la duresa dels dies pels quals transitem i de les experiències viscudes, observem que continuen perfectament greixades les portes giratòries per les quals alguns polítics pretèrits accedeixen a les més altes instàncies de corporacions privades amb uns emoluments d'escàndol per no escriure d'infart. Un fet que, si més no, contribueix a eixamplar l'escletxa de la confiança i de la distància entre ciutadania i política. Ho exemplifica el cas que vàrem conèixer divendres passat, quan Enagás anunciava l'ampliació del seu consell d'administració. La cosa tindria una importància relativa si no fos perquè els tres nous membres incorporats al consell són els ministres socialistes estats, **José Blanco** i **José Montilla** (que també va ser president de la Generalitat de Catalunya), i **Cristóbal José Gallego**, que havia estat membre de la comissió d'experts per a la transició energètica impulsada per l'executiu que, fins avui fa justament dos anys, presidia **Mariano Rajoy**. Una qüestió d'ètica més que no pas d'estètica.

- *Dimarts 2 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Deslluïda tornada a l'escola a Catalunya" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Trump evita cridar a la unitat, demana mà dura i agreuja la crisi" (*La Vanguardia*)
  "L'ingrés mínim només mereix el rebuig de Vox" (*El País*)
  "Aules gairebé buides" (*El Punt Avui*)
  "L'Estat preveu la mobilitat entre zones a la fase 3" (*Ara*)
  "Braçades post-Covid" (*Diari de Sabadell*)

80 dies des que tot va començar. I el que havia de ser una quarantena de quinze dies s'ha convertit en una quarantena de doble durada. Esmorzo amb un antic i entranyable amic amb el qual ens separen molts punts de vista. No obstant això, atès que ens uneix una amistat posada a prova al llarg de molts anys i a la qual ni ell ni jo no volem renunciar, ens plau trobar-nos periòdicament per discutir la jugada i practicar el beneficiós exercici

d'enraonar, que vol dir defensar els punts de vista propis sense deixar d'escoltar i valorar els de l'altre. De la conversa d'avui —la primera des que la pandèmia ens començà a canviar la vida—, força coincidència en els fets, però no pas en la seva interpretació. Estem d'acord, per exemple, que res no se sabia del coronavirus i que les mesures per fer-hi front s'han anat adoptant d'acord amb el coneixement que se n'anava adquirint, així com de la seva evolució, tot tenint en compte els criteris dels científics que, com és lògic en una situació mai viscuda abans, no sempre han estat ni són necessàriament coincidents. Com pot ser, li pregunto, que el mateix **Quim Torra**, que fins i tot amb un to de veu un xic alterat exigia el confinament total del país (el d'allà, però sobretot el d'aquí) les primeres setmanes de l'estat d'alarma, amb l'argument que si això no passava el pic de la pandèmia no arribaria fins a finals del mes de maig, sigui ara la mateixa persona que, amb tossudesa, reclama l'immediat i total desconfinament? La interpretació que el meu amic en fa és simple i contundent: llavors calia confinar-ho tot per evitar l'expansió exponencial de la pandèmia, mentre que ara cal acabar amb l'estat d'alarma per evitar un major daltabaix econòmic. Una opinió que no puc compartir, i així li ho faig saber. No serà, li responc, que sense voler entrar en més detalls, des del primer moment de la pandèmia tant al president **Quim Torra** com a la majoria dels líders polítics opositors al govern de Madrid, encara que amb arguments de base ben distants, els interessava aplicar una estratègia basada en la crítica ferotge a la gestió de la crisi per part del govern de Madrid que els permetés treure el major profit i rèdit electoral de la situació, sabent que és més fàcil i més mediàtic anar a la contra que no pas treballar per pactar i proposar? Quan després de la trobada torno cap a casa, no em puc estar de pensar que per a massa polítics allò que més els importa és la defensa dels seus interessos personals i de partit, sovint molt lluny dels interessos més immediats i punyents de la ciutadania.

- *Dimecres 3 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Construcció i indústria donen esperança de feina" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'ocupació remunta al maig, però el virus encara deixa 700.000 aturats" (*La Vanguardia*)
  "Interior destituí Pérez de los Cobos per no informar d'accions de la Guàrdia Civil" (*El País*)
  "ERC, Cs i el PNB facilitaran l'última pròrroga de l'estat d'alarma" (*El Punt Avui*)
  "Trump incendia la revolta" (*Ara*)

Mentre el virus de la Covid-19 perd força —diuen que en part per raons climàtiques (?)—, un altre virus ressorgeix empès per la situació economicosocial en la qual ens trobem. Es tracta d'un virus que, com a característica principal, té l'atemptar contra els drets i la dignitat d'algunes persones i col·lectius pel sol fet de ser "diferents". És el virus de la xenofòbia i el racisme que, per la tendència indomable que tenim de girar la mirada cap a una altra banda quan hi ha quelcom que no ens interessa veure, ens volem fer creure que només nia i s'expandeix en la societat nord-americana. Però res més lluny de la veritat, ja que els efectes del virus de la xenofòbia i el racisme es deixen notar en les col·lectivitats humanes on s'estigmatitza els "diferents" i on sistemàticament se'ls vulneren els seus drets. La detenció i la brutal retenció aplicada per un policia sobre el ciutadà nord-americà **George Floyd** a Minneapolis (Minnesota) el 25 de maig, amb el resultat de mort per asfíxia, ha estat la guspira que ha atiat de nou el foc de la xenofòbia i el racisme i que ha tornat a posar en primer pla de l'actualitat el tracte denigrant que als EUA rep una part significativa de la ciutadania per raó de raça o de procedència. És clar que, com escrivia anteriorment, el virus de la xenofòbia i el racisme no només es manifesta en la societat nord-americana. A tocar nostre mateix, diàriament, ens és donat assistir a actituds i comportaments de menysteniment envers els "diferents". N'és un exemple la situació que

aquests dies es viu a Lleida, on els temporers que hi han arribat per treballar en la campanya de la recollida de fruita són tractats d'una manera displicent, fins al punt de veure's obligats a dormir al carrer perquè, segons que ha denunciat l'activista lleidatana **Nogay Ndiaye**, hotelers i llogaters es neguen a facilitar-los allotjament.

- *Dijous 4 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Carrera contra rellotge a Europa pel turisme" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez obté l'última pròrroga de l'alarma davant l'assetjament de la dreta" (*La Vanguardia*)
  "Casado i Abascal responen amb atacs a l'oferta d'unitat de Sánchez" (*El País*)
  "Decret i retrets" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez defensa que Marlaska està desmuntant 'la policia patriòtica'" (*Ara*)
  "Portes obertes, aules buides" (*Diari de Sabadell*)

Si res no ho espatlla, l'estat d'alarma ja té data de caducitat. Així es va acordar ahir a Madrid, al Congrés dels Diputats on, amb l'abstenció d'ERC i el ja habitual vot en contra de JxCat al costat de PP i de Vox, es va aprovar la sisena i última pròrroga del Decret llei que el va habilitar el 14 de març. Però, com és habitual, els debats previs a la votació de la pròrroga van ser presidits per la bronca política en la qual es va parlar de tot menys del que s'anava a votar. Així, mentre **Pedro Sánchez** oferia diàleg (més retòric que no pas real), **Pablo Casado** (PP) i **Santiago Abascal** (Vox) l'acusaven, el primer, d'amagar víctimes del coronavirus i de fer purgues sistemàtiques, i el segon suggeria que al president li fos aplicada la pena de presó. I és que tant el PP com Vox ja no es tapen la cara ni les vergonyes per amagar l'estratègia de soscavar l'acció de govern, convençuts com estan que quan entrem en la fase més dura de la crisi econòmica la coalició governant s'acabarà trencant. Una jugada sempre arriscada aquesta del tot o res... Per la seva banda, ERC i JxCat tampoc no es van estar d'aprofitar l'avinentesa de votar de manera diferent al Congrés dels Diputats, per intercanviar-se retrets d'alt voltatge que contrastaven amb l'actitud versallesca que ambdues formacions col·ligades a Catalunya varen mantenir a la mateixa hora en el barceloní Parc de la Ciutadella. Madrid i Barcelona continuen estan molt distants l'una de l'altra, i no solament per quilometratge. També pel que fa als discursos polítics i als dobles llenguatges. Deu ser perquè allà es parla en castellà i aquí ho fem en català... D'una qüestió, però, no hi pot haver cap dubte a l'altura de la pel·lícula en la qual ens trobem: l'independentisme polític —i potser de retruc el social— camina cap a una col·lisió de la qual, a hores d'ara, no en podem conèixer les conseqüències.

- *Divendres 5 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Nou repte del virus" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El BCE surt al rescat de l'economia europea amb 600.000 milions més" (*La Vanguardia*)
  "El BCE dispara uns altres 600.000 milions contra la pandèmia" (*El País*)
  "Seqüeles del 155" (*El Punt Avui*)
  "La Moncloa genera confusió amb les dates d'obertura de les fronteres" (*Ara*)

Avui, dia mundial del medi ambient, el jorn comença lluminós, confús i esperançat. M'explicaré. Lluminós per la diafanitat de les primeres llums del jorn que ressalten d'allò més els colors d'una natura que, enguany, se'ns mostra més esplèndida que no pas mai. Els sabadellencs i els terrassencs ho podem descobrir fàcilment si posem la mirada sobre el massís de Sant Llorenç del Munt. Comprovarem immediatament que un verd ben viu és el

color i la tonalitat sorprenentment dominant a la muntanya en un mes de juny que ha començat mostrant-se excepcionalment plujós. Confús pel fet que les notícies relacionades amb el procés de desescalament del desconfinament se succeeixen a tal velocitat que es fa difícil treure'n l'entrellat sobre què podem fer i què no. No és estrany, doncs, que el comportament de les persones segueixi un patró comú de comportament i que les contradiccions entre normes puguin ser percebudes a cada pas que fem. Esperançat perquè en temps de dificultats i de diferències de criteri notables entre el nord i el sud, tot apunta que la Unió Europea (UE) s'acabarà posant les piles per fer front amb decisió a la crisi socioeconòmica en la qual hem entrat. Ahir, el Banc Central Europeu (BCE), que presideix la discutida **Christine Lagarde**, desafiant algunes poderoses veus en contra (la dels tribunals alemanys, entre elles), decidia ampliar el programa d'adquisició d'actius vinculat a la pandèmia en 600.000 milions d'euros més i estendre'n la durada fins al juny de 2021. Es tracta d'una mesura complementària —després de la injecció dels 750.000 milions d'euros inicials— per acarar els efectes del daltabaix econòmic que la Covid-19 ha causat a la zona euro. I això a l'espera del gran pla de recuperació que no s'acaba de concretar pels dubtes que nien en el si del Consell Europeu, òrgan que reuneix els caps d'estat i/o primers ministres dels 27 estats membres de la Unió. Mentre el pla no arriba, el BCE està actuant a l'avançada. El Parlament Europeu va fer els deures quan li pertocava i la Comissió Europea, també. És, doncs, el torn del Consell Europeu. D'això, en gran part, depèn que la UE continuï mantenint ben viu el projecte ambiciós i integrador que la va veure néixer. En això ens hi va molt a tots plegats, tant des d'un punt de vista econòmic com social i sobretot polític, amb una extrema dreta a l'aguait.

- *Dissabte 6 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Trump exigeix més repressió" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La ràpida recuperació de l'ocupació als EUA dispara les borses europees" (*La Vanguardia*)
  "El Govern fixa multes per no portar la mascareta després de l'alarma" (*El País*)
  "Més que mai, cal la figura del relator" (*El Punt Avui*)
  "Espanya i Itàlia no es volen quedar enrere en l'obertura de fronteres" (*Ara*)
  "A Sabadell hi ha de tot" (*Diari de Sabadell*)

Preguntada ahir la consellera de la Presidència de la Generalitat de Catalunya, **Meritxell Budó**, per *El Punt Avui* sobre l'estimació de professorat que es contractaria per poder acarar el proper curs escolar (en les seves tres etapes d'infantil, primària i secundària) amb garanties, sense deixar de complir les restriccions d'alumnes per aula (la qual cosa, al seu torn, imposarà que pràcticament calgui doblar-les), la resposta va ser que seria necessari contractar uns 9 mil docents. Segons l'Institut d'Estadística de Catalunya (Idescat), el professorat en centres públics (infantil, primària i secundària) era de 71.586 docents el curs que ara acaba. Això vol dir que la xifra de nou professorat que es vol contractar per al curs escolar 2020-2021 equival a un augment de l'actual plantilla docent de l'ordre de poc més d'un 12 %. A partir d'aquesta constatació, quan ens trobem a dos mesos i alguns dies de l'inici del nou curs, les preguntes superen amb escreix les respostes de les quals es disposa. Per exemple: d'on sortiran els nous 9 mil docents? Per quin procediment i en quines condicions es contractaran, atès el poc temps del qual es disposa? Com s'encaixarà el nou professorat en els respectius equips escolars per tal de repartir la càrrega docent de manera convenient i equilibrada, complir el projecte escolar de cada centre i garantir l'assoliment dels coneixements corresponents a cada nivell, més quan els alumnes arribaran a les aules sense haver completat el programa formatiu del curs anterior? Per si no n'hi hagués prou amb els dubtes que aquestes preguntes generen, preocupa força l'actitud del sindicat USTEC-STEs, majoritari entre els docents, en denunciar que, ara com ara, no es

poden tornar a obrir els centres escolars pel fet que no s'hi poden garantir ni la salut ni la seguretat de la comunitat educativa... Serem capaços tots plegats de prendre consciència del delicat moment pel qual transitem i posar-nos mans a l'obra?

- *Diumenge 7 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Rebel·lió contra el fracàs" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El sou dels sanitaris continua castigat per les retallades de la crisi" (*La Vanguardia*)
  "Vist el que hem vist, tots hi hem arribat tard" (*El País*)
  "'Normalitat' judicial" (*El Punt Avui*)
  "20 dies a l'infern" (*Ara*)

Les desavinences entre ERC i JxCat són cada vegada més ostentoses. Abans d'ahir, el president de la Generalitat, **Quim Torra** —secundat per la seva escudera, la portaveu del govern, **Meritxell Budó**— es feia fort en la idea que ara no és el moment de convocar eleccions a Catalunya, per la feina que cal fer. Per contra, des d'ERC es reclama —això sí, amb la boca petita— que s'assenyali data de convocatòria d'eleccions, en compliment del compromís presidencial, en el sentit que tan bon punt s'aprovessin els pressupostos del 2020, s'anunciaria. Així les coses, el vicepresident del govern i adjunt a la presidència dels republicans, **Pere Aragonès**, assegurava ahir mateix que durant el mes de juliol es reprendran les negociacions entre governs (d'Espanya i de Catalunya), ajornades després de decretar-se l'estat d'alarma. "Seria una irresponsabilitat abandonar la taula de negociació", va dir **Aragonès**, qui es reafirmà en la necessitat d'establir una col·laboració entre administracions. "Qui s'hi negui [a continuar les negociacions] —seguí— només està buscant titulars ràpids i efímers", per acabar reconeixent que, malgrat que puguin generar-se "contradiccions", s'han d'explorar les oportunitats de negociació amb l'Estat. "Qui es manté en la puresa de la teoria —remata **Aragonès**— és perquè no la posa en pràctica i nosaltres [ERC] posem l'independentisme i el republicanisme en pràctica". Tot això com a resposta explícita al posicionament que el president **Torra** havia formulat poques hores abans (en coherència amb la seva actitud indòmita d'anar sempre a la contra de tot), en afirmar que ara no era el moment de tornar a asseure's a la taula de negociacions amb Madrid, atès "que no es donaven les condicions per manca de confiança" amb el president **Pedro Sánchez**, i aprofitava l'avinentesa per apujar de nou el cost de les factures que l'Estat ha de pagar a Catalunya pels efectes de la Covid-19, fins als 15 mil milions d'euros, que són els que avui reclamarà al govern de Madrid, en ocasió de la reunió de presidents autonòmics. I mentre discutim si són llebrers o si són perdiguers, la troca es va embolicant i els problemes i les tensions socials augmenten al mateix temps que ho fan les discrepàncies entre els partits amb responsabilitats de govern a Catalunya, més capficats en càlculs electorals que en el fet d'acarar els enormes reptes de país que requereixen l'acció conjunta de tots els actors (econòmics, socials i polítics), sense exclusions de cap mena.

Tretzena setmana

Confinat, cansat, despistat, ?¿?¿

- *Dilluns 8 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Desconcert escolar" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Crítiques autonòmiques al repartiment dels fons de 16.000 milions" (*La Vanguardia*)
  "Les autonomies hauran de destinar el 70% del nou fons a salut i educació" (*El País*)
  "L'ANC fa via" (*El Punt Avui*)
  "Torra acusa a Sánchez d'anar lent i 'entorpir' la recuperació econòmica" (*Ara*)

Superat el solstici d'estiu, que serà quan previsiblement aparcarem la pandèmia en l'espera que si es produeix un rebrot sabrem actuar de manera diferent a com ho hem fet en aquesta ocasió —en què res no sabíem de la Covid-19—, ens caldrà demanar moltes respostes quant a algunes de les moltes actuacions governamentals d'allà, però sobretot d'aquí. Actuacions que han quedat eclipsades per les continuades picabaralles polítiques i per les urgències del moment. En el rerefons de tot plegat, el debat pendent i fonamental sobre el revertiment de les retallades operades en la sanitat pública des del 2009 fins ara, que ascendeixen, recordem-ho, a uns 3.300 milions d'euros, quantitat que sens dubte ha tingut efectes notables pel que fa a la qualitat de l'atenció dels malalts infectats pel coronavirus. No pas perquè el personal sanitari no hagi fet el que calia fer, sinó per les condicions en les quals havien de treballar, amb unes instal·lacions i uns equipaments no sempre ben preparats. En aquest context, si l'aprovació per part del govern de la Generalitat de transferir 43 mil euros per malalt ingressat en les UCI de centres sanitaris privats i concertats ja va aixecar polseguera i va coure, la gota que ha fet vessar el vas de la paciència ha estat l'adjudicació a dit del seguiment dels contagis i dels contactes per coronavirus a l'empresa Ferroser Servicios Auxiliares, que és una filial de la sobradament coneguda constructora Ferrovial, casualment i curiosament implicada en el cas del finançament il·lícit de CDC. L'adjudicació, d'un import de 17,6 milions d'euros, s'ha fet seguint la norma de la casa, sense concurrència i aprofitant el decret d'alarma. Caldran moltes explicacions per justificar-ho, i més tenint en compte que amb actuacions d'aquesta mena sonen a música celestial —per no dir a menysteniment— les declaracions del president **Torra** i de la consellera **Alba Vergés** en favor de la sanitat pública, que és la que, al cap i a la fi, ens ha salvat de la pandèmia. Comptat i debatut, des de Salut de la Generalitat de Catalunya es continua preferint l'externalització de serveis que poden ser perfectament assumits pel sistema públic abans d'abordar un reforma en profunditat del servei. És clar que, per tal que això sigui possible cal voluntat política i, sobretot, intel·ligència i expertesa per planificar a curt i a llarg termini. Tres virtuts que, malauradament, no abelleixen gens ni mica els responsables polítics de la sanitat pública a Catalunya.

- *Dimarts 9 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "La fiscalia investigarà per primer cop Joan Carles" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El Govern planteja deixar Barcelona a la fase 2 fins al final de l'alarma" (*La Vanguardia*)
  "La fiscalia investiga Joan Carles I per les comissions de l'AVE a la Meca" (*El País*)
  "Joan Carles I, investigat" (*El Punt Avui*)
  "La fiscalia del Suprem investigarà el rei emèrit per l'AVE a la Meca" (*Ara*)
  "Cuines obertes, tres mesos després" (*Diari de Sabadell*)

Jordi Pujol i Soley compleix 90 anys. És de bona educació felicitar-lo, i així ho faig. **Pujol** celebrarà aquest seu rodó aniversari envoltat de les lloances dels seus turiferaris, que pretenen que li siguin perdonats els mals comesos —considerats de menor importància—,

atès que, per damunt de tot, ell és "un patriota" i "un lleial servidor de Catalunya". No són d'aquest mateix parer els qui —com jo mateix— considerem que els fets que es deriven de la seva trajectòria personal no poden dissociar-se de la seva vida política. En qualsevol cas, serà la història qui el jutjarà. Així que tampoc no cal fer llenya de l'arbre caigut. Però sí que es tracta de no oblidar i de preguntar-nos què hauria passat si l'afer Banca Catalana —que esclatava quatre anys més tard que **Pujol** ja tingués diners dipositats fora del país— no s'hagués convertit per obra i gràcia del pujolisme en model de l'atac del govern de Madrid; no pas contra ell, sinó contra Catalunya. Recorden la manifestació en suport a **Jordi Pujol** pocs dies després de les eleccions autonòmiques de 1984 —que ell va guanyar amb solvència— i el discurs abrandat que des del balcó del Palau de la Generalitat va adreçar als concentrats per donar-li suport denunciant la "jugada indigna del govern central" per haver interposat contra ell i exdirigents de Banca Catalana una querella que finalment va ser arxivada. Un fet que va permetre a **Pujol** brandar una altra proclama històrica en afegir a l'"ara no toca": "A partir d'ara —va dir— els únics que podrem parlar d'ètica i de moral serem nosaltres". A quina ètica i a quina moral feia referència **Pujol**? A quina ètica i a quina moral s'acollia quan es va conèixer l'afer de la deixa de l'avi **Florenci** a Andorra i l'actuació de **Marta Ferrusola** al capdavant de la congregació familiar, quan —a l'estil del **Borbó** amb l'afer de l'elefant abatut a Botswana— es limitava a dir que "sento molt el que està passant"? No n'hi ha prou per recuperar la confiança confessar i demanar perdó. Menys quan, uns mesos més tard, amb actitud desafiant i superba, va acarar-se als partits polítics en seu parlamentària i va deixar anar aquell també ja mític "Diuen, diuen, diuen...", com a argument a partir del qual pretenia desqualificar les referències que se li feien en relació amb els interrogants que s'havien amuntegat i que encara continuen amuntegats sobre la controvertida herència. També sobre el 3 %, el finançament il·legal de CiU, els casos Casinos, **Pasqual Estivill**, **Piqué Vidal**, **De la Rosa**, **Pallerols**... Massa contres per salvar els pros indubtables d'un personatge que, per la seva dimensió política, cal reconèixer que continua emergint molt per sobre de la dels presidents estats **Mas**, **Puigdemont** i **Torra**.

- *Dimecres 10 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Adéu Pau" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez consolida una nova majoria amb el PNB i Cs al Congrés" (*La Vanguardia*)
  "Calviño parteix com a favorita per presidir l'Eurogrup" (*El País*)
  "Vella normalitat" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez matisa la recentralització amb el suport del PNB i Cs" (*Ara*)

Que la Covid-19 continuarà condicionant les nostres vides uns quants mesos més, ningú no en pot tenir cap dubte. I no pas, com seria el més normal, pel que fa a qüestions que tenen a veure amb l'àmbit de la salut; sinó que també s'estén a les de l'àmbit de la política. Així, en l'àmbit de la salut, ens haurem d'acostumar a respectar les mesures que se'ns aniran proposant (o potser imposant!) fins que la tan anhelada vacuna salvadora vingui a rescatar-nos d'aquest mal son que, a finals de mes, ens atorgarà una llibertat condicionada o vigilada, amb l'objectiu de controlar qualsevol possible rebrot de la infecció. En l'àmbit polític, perquè són les estratègies curterministes amb la mirada posada en processos electorals, les que determinen i determinaran en cada moment el comportament de les forces polítiques, *infectades* com estan pels efectes i pels defectes que la Covid-19 ha posat damunt la taula i que, a conveniència, utilitzen a favor o en contra. Enmig d'aquest aiguabarreig politicosanitari —que perillosament incideix en un creixent desprestigi de les institucions—, es debat amb vehemència i sectarisme sobre allò que ja no té remei a la cerca de responsabilitats impossibles de discernir. Contràriament, poc o gens disposat s'està per fer pinya i acarar la urgent reactivació econòmica i, a partir de l'experiència viscuda,

establir protocols d'actuació quan la infecció rebroti. Els economistes no varen preveure el daltabaix del 2007 de la mateixa manera que els epidemiòlegs tampoc ho van fer quant a l'abast de la Covid-19 i, a hores d'ara, encara no es posen d'acord sobre l'evolució del temut, per imprevisible i desconegut, virus. Aquesta sola evidència hauria de ser condició suficient per obligar a actuar políticament amb més prudència en aquells que tenen a les seves mans la governança del país. El d'allà i el d'aquí. Malgrat tot, avui cal deixar constància d'una bona notícia: l'aprovació al Congrés dels Diputats de l'ingrés mínim vital. Un pas important en la lluita contra la pobresa i la desigualtat.

Estabilitat complexa.

- *Dijous 11 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "L'escola busca aules i professors per obrir" (*El Periódico de Catalunya*)
  "El suport unànime a l'ingrés mínim no apaga el xoc polític" (*La Vanguardia*)
  "El Congrés aprova sense cap vot en contra l'ingrés mínim vital" (*El País*)
  "Paga sanitària" (*El Punt Avui*)
  "El Govern donarà una paga extra de fins a 1.350 euros als sanitaris" (*Ara*)
  "Covadonga empeny el Sabadell 4.0" (*Diari de Sabadell*)

Diada de Corpus. Enceto el meu comentari d'avui de la mateixa manera que l'acabava ahir, quan destacava la previsible aprovació al Congrés dels Diputats de l'ingrés mínim vital. Ho

faig per ressaltar encara més la importància de la mesura i que la proposta fos aprovada sense cap vot en contra i amb l'única abstenció de Vox. Que això passés en el context d'acarament dur i constant en el qual està immersa la política espanyola diu molt a favor del govern, més quan l'ingrés mínim vital és la decisió més rellevant que ha estat adoptada des de fa molts anys per lluitar contra la pobresa i la desigualtat. Algú pot imaginar si una mesura semblant —com també la dels ERTO— s'hauria plantejat i aplicat amb un govern conservador conduint les regnes de l'Estat? Val la pena deixar-ne constància i tenir-ho en compte. Que això passés no vol dir que la dreta extrema i l'extrema dreta estiguin disposades a donar un sol moment de respir al govern **Sánchez**. Va quedar ben clar que això no passaria en el debat que va precedir a la votació històrica de l'ingrés mínim vital que, per educació m'abstinc de qualificar. Una cosa similar sembla passar entre les relacions dels governs de Catalunya i d'Espanya, que no acaben de trobar el camí de col·laboració —d'entesa— que seria recomanable, almenys en uns moments tan crítics com els actuals. I si fins ara havien estat qüestions d'ordre sanitari els cavalls de batalla principals de la pugna entre institucions, si ens atenem a les declaracions d'ahir mateix de la ministra d'Educació, **Isabel Celaá**, i del conseller d'Educació, **Josep Bargalló**, a partir d'ara ho seran també qüestions vinculades a l'ensenyament a Catalunya i amb el retorn dels nostres infants i adolescents a les aules. "Amb la salut, no s'hi juga" va ser i continua essent un dels lemes més recurrents en les reivindicacions dels professionals de la sanitat ja abans de la pandèmia, arran de les retallades sofertes pel sector durant els darrers anys. "Amb la formació i amb l'ensenyament, tampoc s'hi juga", hauria de ser el crit d'alerta per evitar caure en disquisicions que no porten enlloc. La salut i l'ensenyament són dos dels pilars fonamentals de l'estat del benestar. El tercer ho és la cohesió social, i l'ingrés mínim vital és una mesura que hi contribueix decisivament.

- *Divendres 12 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Més pes industrial per a la reconstrucció" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Torra es resisteix a fixar les eleccions tot i el compte enrere judicial" (*La Vanguardia*)
  "El PP europeu exigeix controls durs a Espanya pels ajuts de la UE" (*El País*)
  "Torra al Suprem" (*El Punt Avui*) (?)
  "El Suprem empeny a Torra a fixar el calendari electoral" (*Ara*)

Anit, amb el retorn del futbol professional masculí, vàrem tenir un dels primers indicis de tornada a la normalitat adjectivada (per allò de si serà vigilada, condicionada, supervisada o les tres coses alhora). Una normalitat que, en qualsevol cas —i ens hi posem com vulguem—, de normal en tindrà ben poc. La primera mostra la tenim, precisament, en el partit de futbol jugat ahir sense espectadors al camp, talment com si es tractés d'aquells partits que, en la meva infantesa, jugàvem d'estranquis en el desaparegut camp de l'Espanya, allà on més o menys avui hi ha el llac del sabadellenc Parc de Catalunya. Sigui amb espectadors o sense, el retorn del futbol després de tres mesos tornarà a captar de ben segur l'atenció de molta gent i la mirada dels mitjans de comunicació. Cal esperar, però, que el retorn de l'esport professional a les nostres vides no eclipsi la realitat que se'ns obre davant, en què hi ha molt interessat a fer-nos passar bou per bèstia grossa i obtenir guanys en riu revoltat. De moment, avançant-me al balanç que del temps de pandèmia haurem de fer, un parell de qüestions comencen a sobresortir per damunt de la picabaralla política de cada dia. D'una banda, la sensibilitat de com acarar la crisi socioeconòmica per part del govern d'Espanya, amb mesures que contribueixin a fer front a les desigualtats socials i de les quals els ERTO i l'ingrés mínim vital en són exemples. De l'altra, que el diàleg social entre govern, sindicats i patronal, a despit de les moltes dificultats enmig de les quals es

mou, mostra signes d'una major responsabilitat social que no pas la que presideix el massa barroer pretès diàleg parlamentari.

- *Dissabte 13 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Govern i Cs ratifiquen la seva sintonia cara a cara" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La jutgessa arxiva el cas del 8-M perquè no hi veu delicte i dona un respir a l'Executiu" (*La Vanguardia*)
  "La jutgessa arxiva la investigació del 8-M en no veure-hi indicis de delicte" (*El País*)
  "Jo no plegaré perquè sóc innocent" (*El Punt Avui*)
  "Recta final del desconfinament" (*Ara*)
  "Any 'interruptus'" (*Diari de Sabadell*)

El president **Quim Torra** acusava fa uns dies el govern de Madrid d'"asfixiar" Catalunya per la insuficiència dels recursos que li eren transferits, alhora que li exigia el pagament de 5 mil milions d'euros per equilibrar les despeses sanitàries extraordinàries que la Generalitat de Catalunya havia hagut d'assumir per la pandèmia. Tot en la més pura lògica de l'estratègia seguida per **Torra** de mostrar-se sempre contrariat amb el que des de Madrid es decideix en relació amb la gestió de l'estat d'alarma i d'apujar les exigències econòmiques per justificar que qualsevol transferència que pugui arribar serà clarament insuficient. Res a dir amb aquesta estratègia, si no fos perquè en un dels informes mensuals del Departament d'Economia del seu propi Govern no avala que siguin 5 mil milions els que, de manera extraordinària, s'han invertit a Catalunya a causa de la pandèmia; sinó que, en el pitjor dels escenaris, els fixa en uns 1.100 milions d'euros. D'altra banda, en el mateix informe, es reconeix que la Generalitat de Catalunya ha rebut un avançament de poc més de 1.100 milions d'euros per aquest concepte. És clar que una cosa és demanar i l'altra ben diferent, decidir. I així constatem que, després que el president **Torra** exigís el desconfinament total de Catalunya fa només unes setmanes, ara, quan toca al govern de la Generalitat prendre la decisió de quan, on i com s'apliquen les darreres fases del desescalament, prevalen els principis de sensatesa i de prudència que comporten que les regions sanitàries de Lleida i les metropolitanes de Barcelona (que inclou la de Sabadell) continuïn uns dies més en la fase 2 de desconfinament. I això quan a l'estat d'alarma li queden escassament set dies de vida.

- *Diumenge 14 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Homenatge" (*El Periódico de Catalunya*)
  "La divisió de la UE compromet el pla de recuperació econòmica" (*La Vanguardia*)
  "Sánchez porta al pressupost el més rellevant del pacte amb Podemos" (*El País*)
  "El negoci del futbol torna als estadis" (*El Punt Avui*)
  "La cursa global per la vacuna" (*Ara*)

Les protestes del moviment antiracista desencadenades als EUA arran de l'assassinat de **George Floyd** han retornat a un primer pla el debat sobre què cal fer amb les estàtues i els reconeixements a esclavistes o altres personatges històrics, també a Catalunya. Abans d'ahir, **Jèssica Albiach**, coordinadora de Catalunya en Comú i líder dels comuns al Parlament de Catalunya, obria la porta a eliminar de l'*skyline* barceloní un dels grans símbols: l'estàtua de Colom. "Crec que seria una bona mesura —va dir **Albiach** al diari *Ara*— desmuntar l'estàtua de Colom. El 12 d'octubre no tenim res a celebrar. El reconeixement cap a una figura que va fer possible la colonització d'uns territoris, amb el genocidi que hi va generar, a mi tampoc em representa". A partir d'aquesta opinió, les

preguntes se succeeixen. Què cal fer, doncs, amb els vestigis del passat que, des de l'òptica actual, són qüestionables per reprovables? On hem de situar el límit d'ofensa als valors cívics i els drets humans que ens transmeten les efígies i els noms que trobem al llarg de places i carrers de les nostres ciutats? No seria millor contextualitzar noms i vestigis abjectes per fer pedagogia quant a actituds i comportaments que mai no haurien d'haver estat? Què passaria si transforméssim la indignació pels fets esdevinguts a Minneapolis que varen acabar amb la vida de **George Floyd** a mans d'un policia, en fermesa per erradicar el virus del racisme que, malgrat ho vulguem negar, continua ben present a casa nostra? Amagant el passat, descavalcant estàtues i suprimint noms del nomenclàtor sense més criteris, correm el risc d'oblidar part de la nostra història.

Catorzena setmana

Tot túnel té sortida.

- *Dilluns 15 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Espanya obrirà fronteres a partir del 21 de juny" (*El Periódico de Catalunya*)
  "L'Executiu avança al 21 de juny l'obertura per a turistes de la UE" (*La Vanguardia*)
  "L'ingrés mínim espanyol és un bon instrument per a la igualtat" (*El País*)
  "Vacunes a la vista" (*El Punt Avui*)
  "Barcelona i Lleida també passen aquesta setmana a la fase 3" (*Ara*)

Dia singular el d'avui, en el qual convergeixen diversos fets. D'una banda, que és el darrer dilluns de vigència de l'estat d'alarma que, tanmateix, coincideix amb els tres mesos de l'efectiva entrada en vigor del Reial Decret 463/2020 de 14 de març que el va declarar. De l'altra, que fa justament 365 dies que es va iniciar l'actual mandat dels ajuntaments sorgits de les eleccions municipals del 26 de març de 2019. També que avui és el dia en el qual la Generalitat de Catalunya demanarà a Madrid que les regions sanitàries de Lleida i les metropolitanes de Barcelona passin a la fase 3, per tal que el govern de Catalunya pugui recuperar part de les seves competències en matèria de salut abans no finalitzi la vigència de l'estat d'alarma diumenge vinent, quan, de fet, les recuperarà totes. Comencem a girar full a una situació excepcional de tres mesos que no només ha condicionat les nostres vides, sinó que les continuarà condicionant, almenys fins que la vacuna de la Covid-19 s'obri camí i ens alliberi del mal son viscut. Toca ara posar fil a l'agulla sense més dilació per bastir un futur al qual cal afegir-hi —a més de les incerteses habituals— les que es deriven de la situació socioeconòmica a què estem abocats. La pandèmia ha demostrat que l'aposta preferent pel turisme i derivats (especulació del sòl i construcció) com a principals *indústries* del país era excessivament agosarada. Mentrestant, la indústria productiva perdia múscul per manca d'una política governamental incentivadora quant a inversió, innovació i recerca que, alhora, contribuís a capitalitzar els valors que en recursos humans i tecnològics s'havien anat acumulant al llarg dels anys. La indústria automobilística tan arrelada a Catalunya des de fa 100 anys, n'és la millor mostra d'aquesta deriva. La qüestió és si el maleït virus ens haurà fet reaccionar i si serem a temps de revertir la situació. Els dubtes, tal com estan les coses, són més que raonables.

- *Dimarts 16 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Els empresaris demanen diàleg contra la crisi" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Els empresaris demanen seguretat jurídica i consens polític" (*La Vanguardia*)
  "Espanya preveu invertir 150.000 milions contra la crisi en dos anys" (*El País*)
  "Ja n'hi ha prou!" (*El Punt Avui*)
  "Els primers turistes alemanys arriben a Mallorca" (*Ara*)
  "Quant deu quedar?" (*Diari de Sabadell*)

Una de les constants al llarg de l'estat d'alarma ha estat la manca de transparència —i sobretot de coherència— en les informacions que des del govern de l'Estat s'han anat traslladant a la ciutadania. D'entre d'altres raons perquè res no se sabia de la Covid-19 ni tampoc del seu comportament, que obligava a canviar d'estratègies contínuament. Però que això fos així no eximeix a ningú de cap responsabilitat. En aquest context, diumenge, en la reunió virtual de presidents autonòmics amb el president espanyol **Pedro Sánchez**, el president **Quim Torra** tornava a acusar de manca de transparència el govern de Madrid. No era la primera vegada que ho feia, atès que aquest ha estat un dels fils argumentals exhibits durant la crisi sanitària pel president **Torra**. És clar que la demanda seria més creïble si el govern de la Generalitat de Catalunya la practiqués, per exemple, quan es tracta

d'explicar fil per randa què ha passat a les residències de persones grans catalanes, on s'han produït un terç de les víctimes que el coronavirus ha fet a Catalunya. O amb els fets esdevinguts el gener de 2019 a Sant Feliu Sasserra quan, en ocasió d'un desnonament, una dotació dels Mossos d'Esquadra va tenir un comportament absolutament reprovable per racista i xenòfob, del qual en fou víctima un ciutadà de raça negra de 20 anys. Ha estat necessari que transcendís el contingut d'un enregistrament d'àudio que recull la duresa de les paraules i els fets, per tal que el conseller d'Interior, **Miquel Buch**, sortís a la palestra pública i reconèixer els fets i que, malgrat la seva rellevància, que els agents implicats no havien estat suspesos de sou ni tampoc preventivament retirats de servei, almenys mentre es feia la instrucció. Que fàcil és veure la palla en els ulls dels altres!

- *Dimecres 17 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Alerta amb el rebrot" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Casado allarga la mà a Sánchez per a acords en sanitat i economia" (*La Vanguardia*)
  "Sánchez fitxa 100 economistes d'elit per a l'era postcovid" (*El País*)
  "Nova etapa" (*El Punt Ara*)
  "Un corticoide, primer fàrmac efectiu per a malalts greus de covid" (*Ara*)

Acarem el tram mitjà de la setmana que culminarà amb la derogació de l'estat d'alarma, en un dimecres presidit, d'una banda, per les sessions de control parlamentari als governs al Congrés dels Diputats i al Parlament de Catalunya, dels quals ben segur se'n derivaran noves tensions i retrets —malauradament tan habituals durant els darrers temps—; de l'altra, per conèixer el detall de les disposicions del govern de la Generalitat quant a les actuacions que s'han d'aplicar sanitàriament i socialment a partir del dia que s'aixequi l'estat d'alarma, a l'espera que es facilitin les explicacions per les actituds racistes i xenòfobes d'alguns membres del cos dels Mossos d'Esquadra. Un dimecres en el qual hem sabut que un medicament —la dexametasona— és susceptible de contribuir a rebaixar la taxa de mortalitat entre persones hospitalitzades afectades per la Covid-19. Un dimecres en el qual preocupa el rebrot del coronavirus a Pequín, que ha obligat les autoritats de la capital xinesa a confinar alguns barris de la ciutat i, preventivament, a tancar escoles i universitats. Un dimecres en el qual l'epidemiòleg **Oriol Mitjà** —que fou nomenat fa unes setmanes assessor personal del president de la Generalitat de Catalunya per a la pandèmia— s'ha mostrat contrariat perquè des del govern de Catalunya no s'ha fet cas al pla de desconfinament del que n'és autor, on es detallaven les mesures que s'havien d'adoptar per combatre el coronavirus i prevenir-ne possibles rebrots que, segons la comunitat científica, es produiran, a despit que no es posin d'acord en el quan. Un dimecres, també, amb una bona notícia que arriba des de la Comissió Europea, que ha aprovat el projecte "Corredor 5G del Mediterrani" (promogut per un consorci de 21 entitats, empreses i centres tecnològics de sis estats i coordinat pel principal operador d'infraestructures per a les telecomunicacions sense fils d'Europa, Cellnex Telecom), per desenvolupar un corredor transfronterer on poder fer proves amb vehicles autònoms i connectats i amb ferrocarril entre Perpinyà i Figueres. I tot a l'espera de la decisió de l'Eurogrup de divendres, que haurà d'aprovar el pla d'ajuts econòmics per als països de la UE més afectats per la pandèmia.

- *Dijous 18 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Catalunya sencera al llindar de la normalitat" (*El Periódico de Catalunya*)

"Catalunya encarrila la normalitat de cara al pont de Sant Joan" (*La Vanguardia*)
"Populars i socialistes xoquen pel fons europeu" (*El País*)
"Desconfinats" (*El Punt Avui*)
"Lliure circulació a tot Catalunya" (*Ara*)
"Relleu al Taulí" (*Diari de Sabadell*)

Les regions sanitàries de Lleida i les metropolitanes de Barcelona (Barcelonès, metropolitana nord i metropolitana sud) transitaran de la fase 2 de desescalament a l'aixecament de l'estat d'alarma sense pràcticament passar —com ho havia fet la resta del territori— per la fase 3. El govern de Catalunya té pressa a recuperar la "nova normalitat catalana" —tal com inicialment l'ha definida el govern—, si més no per desmarcar-se de la nova normalitat, en aquest cas de l'espanyola. I com no se li escapa a ningú, no es tracta d'un simple joc de paraules. Però així són les coses de la política en temps de tribulacions i de desorientacions. En clau estrictament sabadellenca, assenyalar que ahir es produïa el relleu en la presidència del Consell de Govern del Consorci Corporació Sanitària Parc Taulí, després que qui n'havia estat president fins ara, **Modesto Custodio**, presentés la seva dimissió. Per substituir-lo ha estat nomenada **Mariona Creus** sense que ni tan sols, i si més no per deferència, s'hagués consultat abans el seu nomenament a l'Ajuntament de Sabadell, que disposa de dos representants en la taula del Consell de Govern de la Corporació formada per nou membres (sis en representació de la Generalitat de Catalunya, dos de l'Ajuntament de Sabadell i un de la UAB). D'aquesta manera, i més per una qüestió de forma que no pas de fons, el relleu en la presidència del Consorci ha derivat en un nou desacord a afegir a la llista dels produïts entre Ajuntament i Departament de Salut de la Generalitat, quant a les dotacions econòmiques destinades al Parc Taulí i a l'atenció primària sabadellenca, i, en aquest cas, el tercer entre la consellera **Alba Vergés** i l'avui alcaldessa **Marta Farrés**. El primer, durant la precampanya a les eleccions municipals de 2019, quan es va conèixer el trasllat immediat del servei d'oncologia infantil del Parc Taulí a la Vall d'Hebron i a Sant Joan de Déu, al qual **Farrés** es va oposar des del primer moment, fent costat a **Custodio** i a l'equip sanitari del Parc Taulí. El segon, en ocasió de la polèmica desencadenada per la construcció, amb l'ajuda de l'exèrcit espanyol i en plena pandèmia, d'un hospital temporal a la Pista Coberta d'Atletisme, que mai no va entrar en servei. El tercer, ara, arran del relleu en la presidència del Consorci.

- *Divendres 19 de juny*

Els titulars de la jornada:
"Barcelona es prepara per a la gran evasió" (*El Periódico de Catalunya*)
"Catalunya confia al seny ciutadà la contenció de la Covid" (*La Vanguardia*)
"El Consell de Seguretat Nacional va infravalorar el risc de pandèmia" (*El País*)
"Marcant distància" (*El Punt Avui*)
"El Govern manté restriccions fins al 25 de juny" (*Ara*)

"No em tremolarà la mà per prendre les decisions que calgui per vetllar per la salut de la població". Són paraules del president **Quim Torra** pronunciades ahir durant la roda de premsa convocada per explicar el contingut del decret de l'etapa ara rebatejada com de "represa", poques hores després que s'hagués aixecat l'estat d'alarma a Catalunya i que el govern hagués recuperat les competències que, en matèria de salut, li havien estat manllevades el 14 de març proppassat, en decretar-se l'estat d'alarma. A l'entorn d'aquesta declaració presidencial, dues consideracions urgents. La primera, quant al fons i la seva credibilitat pel dubte que generen després d'observar com es va gestionar —i com es va voler resoldre amb un simple canvi de departament (de Treball, Afers Socials i Família al de Salut)— la crisi de les residències de gent gran, en les quals s'hauran produït una tercera

part de les víctimes totals que la Covid-19 ha fet fins ara a Catalunya. La segona, per la impressió que ens trobem davant un oxímoron. És a dir, davant una situació en la qual allò que esdevé fonamental és establir diferències amb el que l'Estat fa o té previst fer, encara que només sigui per com ho denominem. I és que la gran diferència —i permeteu-me la ironia— que pot establir-se entre el pla espanyol camí de la "nova normalitat" i el pla català cap a la "represa" rau en el fet que els detalls de cadascun es publiquen en castellà i en el BOE en el primer cas, i en català i en el DOG en el segon. Anem bé si això és tot el que hem après durant els tres mesos llargs de confinament. Que Déu ens agafi confessats!

- *Dissabte 20 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "Campanya per cobrar les multes del confinament" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Les escoles catalanes constituiran grups de fins a 22 alumnes" (*La Vanguardia*)
  "La Comissió i el BCE avisen que el pitjor encara ha d'arribar" (*El País*)
  "En marxa" (*El Punt Avui*)
  "S'acaba l'estat d'alarma" (*Ara*)
  "Sant Joan apagat" (*Diari de Sabadell*)

Formalment avui, darrer dia d'una primavera que haurem viscut de manera ben diferent a les d'anys anteriors, hauria de cloure el "diari d'un confinament" que vaig començar a escriure l'endemà mateix que va ser declarat l'estat d'alarma, amb la intenció de posar-hi creu i ratlla quan s'aixequés, la qual cosa passarà aquesta nit. Però deixat portar per l'encant que sempre desprenen les xifres rodones, he pres la decisió que la darrera entrada al diari es produirà demà passat, just quan s'acompliran cent dies des d'aquell 14 de març, que mai no oblidarem. Sigui com sigui, demà sortirem dels dies de confinament i de les seves diferents fases i graus de desescalament, per endinsar-nos en la "nova normalitat" o en la "represa", segons sigui a qui escoltem. Hi entrarem també amb la sensació que, a despit dels dies passats, les preguntes continuen essent moltes més que no pas les respostes —que, a més, no sempre són necessàriament coherents amb els fets—. Tanmateix, hi entrarem amb la sensació que cal treure partit i profit dels dies d'estiu, a l'espera d'una tardor i d'un hivern que també —segons a qui s'escolti— es presenten més o menys preocupants, tant des d'un punt de vista sanitari com des d'un de vista econòmic i, sobretot, social. El cert és que ben poc es coneix encara de la Covid-19 i que, per això mateix, les projeccions de la seva evolució són diverses. Davant de tants i tants dubtes, continua sorprenent la incapacitat dels nostres representants polítics a l'hora de treballar per buscar punts de trobada susceptibles, al seu torn, de traslladar un missatge de confiança a la ciutadania. Per contra, un dels millors punts de partida dels quals es disposa per acarar el futur immediat rau en la voluntat de diàleg d'empresaris i de sindicats amb el govern espanyol, amb l'objectiu d'afrontar la reactivació econòmica de la millor manera possible mentre des de la UE es desencallen els acords econòmics que hi han de contribuir.

- *Diumenge 21 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "...I resistim" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Sánchez deixa enrere l'estat d'alarma i demana unitat per a la legislatura" (*La Vanguardia*)
  "Espanya surt de l'estat d'alarma" (*El País*)
  "Tret de sortida" (*El Punt Avui*)
  "Sánchez especula amb el diàleg per dividir l'independentisme" (*Ara*)

Surto a caminar de bon matí com talment ho faig cada dia. És una de les meves rutines diàries que només m'he saltat en casos extrems, dies de confinament intens inclosos. Fa una estona que les primeres llums de l'alba han trencat la foscor de la nit més curta de l'any, mentre el sol es prepara per emergir de darrere de la serralada del Montnegre-Corredor i il·luminar el primer dia d'estiu i d'aixecament de l'estat d'alarma que ens ha condicionat els darrers tres mesos. La gent amb la qual em trobo avui torna a ser pràcticament la mateixa amb la qual em trobava abans de l'inici d'aquest mal son que acabem de viure i del qual segur trigarem a despertar-nos del tot. La pregunta que avui em faig és si haurem après la lliçó, les lliçons, d'aquests mesos passats. La primera, la del fenomen Glòria a començaments d'any. La segona, la de la Covid-19. Em pregunto, tanmateix, si aquestes lliçons hauran estat suficients per adonar-nos com a mínim de la nostra feblesa davant els ritmes de la naturalesa i de si haurem entès d'una vegada que l'alteració de l'equilibri mediambiental a causa del nostre comportament, solament problemes de tota mena ens pot reportar. A nosaltres i a les generacions que ens succeiran. Són només algunes preguntes que afegeixo a les moltes que m'he anat fent al llarg dels dies de confinament, la majoria de les quals han quedat recollides en aquest diari que demà tocarà a la seva fi. Són preguntes per a les quals no tenim —i molt em temo que no tindrem— resposta fefaent. De moment, desitjar-vos i desitjar-nos un bon estiu amb responsabilitat i civisme. Al cap i a la fi, com deia **Václav Havel**, el civisme és el concepte més rellevant de tots els que acaben en '-isme' i que no obstant això, tenim en escassa estima.

Punt i seguit...

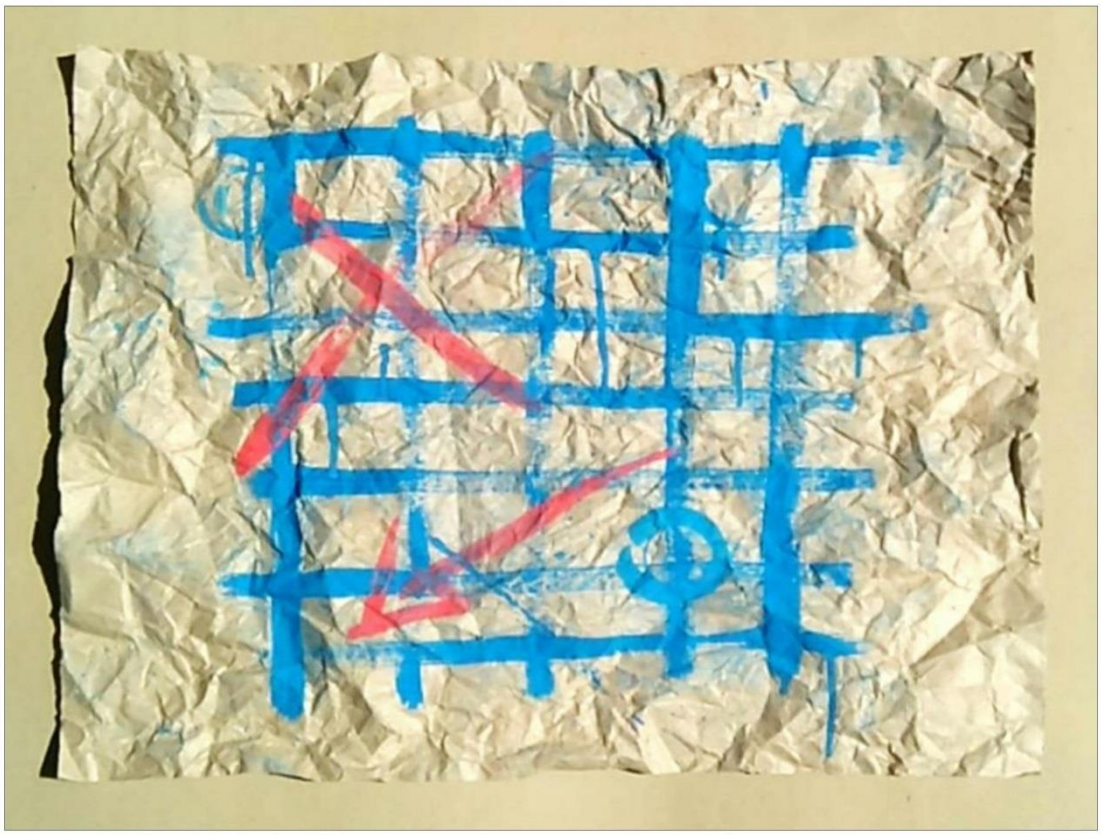

Pautes, normes i línies vermelles.

- *Dilluns 22 de juny*

  Els titulars de la jornada:
  "La reconstrucció, el nou desafiament" (*El Periódico de Catalunya*)
  "Espanya lidera a Europa la mortalitat per Covid-19 a les residències" (*La Vanguardia*)
  "Pla migratori de la UE: blindar fronteres i accelerar expulsions" (*El País*)
  "Hem idealitzat la unitat" (*El Punt Avui*)
  "Sis de cada deu alts funcionaris són de Madrid" (*Ara*)

Punt i final o punt i seguit. Aquesta que ara esteu llegint és l'entrada que té la responsabilitat de cloure el diari de confinament, que sense massa convenciment vaig començar a escriure el 15 de març passat. Endarrere queden 100 dies viscuts amb intensitat i tensió i, en ocasions, amb perplexitat pels efectes colaterals que el coronavirus ha generat no només en l'àmbit sanitari sinó també en l'econòmic, el social i, sobretot, el polític. L'aixecament de l'estat d'alarma no és sinònim que la lluita sanitària per erradicar la Covid-19 hagi acabat. Cert és que els científics saben ara més del virus que no pas sabien fa uns mesos; però encara no ho saben tot. Caldrà esperar algunes setmanes i mesos més abans que no es disposi d'estudis dels quals extreure informació suficient quant al comportament i l'evolució d'un virus que passarà a la història per haver estat, ell solet, capaç d'aturar el món. Mentre estudis i vacuna no arribin, ens haurem de mantenir atents per tal que una segona onada vírica no derivi en noves mesures de confinament. Sigui com sigui, el món al qual estem retornant és, segur, diferent al que vàrem deixar enrere, la qual cosa no vol dir que sigui millor. Per endavant, la crisi socioeconòmica d'abast mundial, europea, estatal i nacional de dimensions i de conseqüències absolutament desconegudes. Una crisi que en clau estricta del nostre petit país —que des d'un punt de vista territorial és Catalunya— es veu agreujada per un horitzó electoral a mans d'un president a punt de ser inhabilitat, al qual pertoca gestionar uns pressupostos ineficients amb el suport d'un govern que no governa i amb una ciutadania dividida en dos blocs irreconciliables. Per tot plegat, cal entendre que avui no toca posar punt i final a la pandèmia i a les seves conseqüències; sinó un punt i seguit que dona pas a uns temps altament complexos que, no obstant això, desitjaria que ens fossin propicis... Gràcies per haver-me seguit fins aquí i gràcies per la vostra complicitat i pels comentaris sempre oportuns que al llarg de catorze setmanes i per diversos canals m'heu fet arribar. Continuem!

Epíleg

Per Joan MARCET I MORERA, professor de Dret Constitucional

Altres riscos.

Sortim al carrer després de més de tres mesos d'una difícil i estranya situació personal i col·lectiva de tancament social. Han estat setmanes i setmanes de relacions molt contingudes, de moltes telefonades, de videoconferències, de seguiment angoixant de les notícies sanitàries, econòmiques i socials. I després arribem a una falsa sensació d'alleujament i de pseudoseguretat, ja que "ens permeten" moure'ns, reunir-nos i trobar-nos amb algunes condicions. I encara a l'horitzó la por als rebrots de la malaltia, el retorn de la pandèmia d'aquí uns mesos i l'esperança que es trobi ben aviat una vacuna (i mentrestant uns remeis més o menys eficaços).

Han estat més de tres mesos durant els quals hem tingut de tot i en tots els àmbits: dels aplaudiments emotius de les primeres setmanes dedicats al personal sanitari a la bronca política atiada pels qui sempre tenen un mal perdre; de la competició territorial entre comunitats i estats a la queixa reiterativa i acumulativa de tots els sectors econòmics i socials, amb més o menys raó segons cada cas. Tot plegat mereix alguna reflexió i algunes consideracions.

1. L'estat d'alarma. Després d'alguns dies (pocs, molt pocs) de dubtes i de primeres mesures restrictives decidides per les diverses administracions, el govern central va decidir el 14 de març declarar l'estat d'alarma a tot Espanya, d'acord amb les previsions de l'article 116 de la Constitució i de la llei de 1981 que desenvolupa aquest article, situació que s'ha mantingut fins al 21 de juny. Es tractava de limitar la mobilitat individual, fet que amb més o menys èxit s'ha aconseguit durant tot aquest temps. Tots coneixem casos de conciutadans que, amb raons o sense, s'han saltat les mesures de confinament o restrictives de la mobilitat que s'han anat aplicant en cada moment. De les imatges molt cinematogràfiques de paralització quasi total de finals de març i començaments d'abril —quan en sortir a llençar les escombraries o, amb mota recança, a comprar, només et creuaves amb algun passejador de gossos—, hem anat transitant a una progressiva recuperació de la mobilitat i de la relació social.

Quasi ningú discuteix que l'instrument utilitzat per fer possible les diverses mesures de confinament i restricció d'activitats ha estat efectiu en el tractament de la pandèmia, i que era l'única possibilitat jurídicament vàlida. Només des de l'estat de somni polític i jurídic s'han apuntat hipotètiques alternatives legals a l'estat d'alarma, que ben poques opinions jurídiques han avalat.

Una altra cosa és la lògica discussió sobre l'abast d'aquest estat excepcional en cada moment. És a dir, el contingut concret que cada renovació (voluntàriament quinzenal, recordem-ho) que l'estat d'alarma ha fixat. Els debats i les discussions parlamentàries, i l'aprovació subsegüent per part del govern, ens ajuden a conèixer els continguts i les raons de cada pròrroga. Però tant la debilitat politicoparlamentària del govern com les ocurrències erràtiques de l'oposició ens han ofert uns debats parlamentaris molt poc edificants sobre les successives peticions de pròrroga. El PP s'ha anat apropant a les posicions deslegitimadores i extremistes de VOX, fins al punt de contradir-se en les seves argumentacions al llarg de les setmanes. Com també ho ha fet ERC, més preocupada per la seva particular batalla amb els postconvergents de JxCat que a donar mostres de coherència política en el seu paper de suport crític al govern.

En definitiva, utilització homologable a la realitzada per altres països dels instruments juridicopolítics que han fet possible la contenció de la pandèmia de la Covid-19. I visualització de batalles polítiques i institucionals en diversos fronts amb l'objectiu d'erosionar el govern, que han contrastat en molts moments amb allò que ha succeït en diversos països del nostre entorn, de Portugal a Alemanya, d'Itàlia a Noruega, on el

capteniment institucional de l'oposició ha estat de donar suport genèric o explícit al govern en uns moments de màxima gravetat per a la ciutadania.

2. La Sanitat davant de la pandèmia. L'esclat de la malaltia, el contagi de la Covid-19 a tot el món i a casa nostra han posat en evidència les fortaleses i les mancances dels sistemes de salut i sanitaris. Des de l'OMS fins al més petit centre de salut, tot ha entrat en tensió.

A casa nostra, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya, s'han evidenciat especialment dues realitats: els efectes perjudicials dels anys de les retallades promogudes al sistema sanitari pels governs de dretes i, per contrast, l'actitud resilient i professional de primer nivell del conjunt de treballadors sanitaris: metges, infermeria, auxiliars, tots aquells que tenien cura de la neteja o els qui van fer possible la instal·lació cuitacorrents de nous espais per cuidar els malalts.

Les retallades, les privatitzacions, les mancances en la previsió i provisió d'instal·lacions, plantilles i equips durant els darrers deu anys han fet aflorar les debilitats d'un sistema de salut que, tot i amb això, ha resistit. Ha patit molt, sobretot els equips humans; però ha mostrat que amb la salut no es pot jugar i que, d'aquest patiment, n'haurem d'extreure conclusions de futur. En els diversos nivells de govern —des dels municipis fins a les comunitats autònomes, que han mantingut en tot moment les seves competències de gestió sanitària, fins a l'Estat com a garant del dret constitucional a la salut, o la Unió Europea com a àmbit de coordinació i resolució pràctica de les mancances dels estats— s'ha actuat amb dedicació plena.

Més endavant caldrà analitzar la situació viscuda, les raons de les mancances materials i personals, els efectes de les retallades anteriors a l'esclat de la pandèmia, la pròpia gestió d'aquesta, i actuar amb conseqüència per evitar els problemes d'una nova crisi sanitària com la que hem viscut. Tots els nivells de govern tenen coses a dir i a proposar, però de manera especial la Unió Europea, que en podria sortir reforçada si s'esforça en una actuació valenta, més coordinada i més generosa.

De tota l'evolució sanitària de la pandèmia, potser cal ressaltar una figura descoberta per molts: el ministre de Sanitat, Salvador Illa, un socialista català, que s'ha mostrat com un molt hàbil gestor, que mai no ha perdut la calma, actuant amb total transparència, i amb una cintura política més que notable davant dels intents deslegitimadors, i moltes vegades deslleials, de l'oposició conservadora.

3. La coordinació territorial. De fet, mai com durant aquests mesos de crisi sanitària s'havien produït tantes reunions (virtuals, però reals i efectives) entre el govern central i els governs de les comunitats autònomes.

En primer lloc, les setmanals Conferències de Presidents durant tota la vigència de l'estat d'alarma. Cada diumenge una videotrobada on, a més d'intercanviar-se informacions i retrets —sempre d'alguns presidents autonòmics cap al govern central i mai a l'inrevés— només alguns, i notablement una, la presidenta de la Comunitat de Madrid, Díaz Ayuso, han donat la nota discordant i displicent. Potser no han estat unes trobades o reunions tot l'efectives que calia esperar, però ningú pot dir que no hi ha hagut un esforç de diàleg i de coordinació al màxim nivell polític i institucional. De fet, la sola presència de totes les presidències autonòmiques i central donaven legitimitat i potencialitat en aquestes reunions setmanals.

I després, un nombre important de reunions sectorials multilaterals, o bilaterals quan ha calgut, en molts i diversos àmbits de gestió política i administrativa. Especialment, i

lògicament, desenes de reunions de la Conferència Sectorial de Sanitat i Salut. L'equip, modest però efectiu, del Ministeri de Sanitat, amb Salvador Illa al capdavant i amb el Dr. Fernando Simón com a tècnic responsable, reunint-se tantes vegades com ha calgut amb les conselleries autonòmiques, per tal de coordinar accions, facilitar complexes compres de material sanitari per fer front a la malaltia, o per consensuar obligacions o recomanacions en cada moment de l'evolució de la pandèmia, han estat l'objectiu i la conseqüència positiva d'aquestes reunions.

S'ha parlat molt de "recentralització". No només des de Catalunya, o des d'Euskadi en algun moment, sinó fins i tot des dels rengles del PP o des d'algunes de les comunitats autònomes que gestiona aquest partit, s'ha criticat l'acció que s'ha dut a terme des del govern central durant els quasi cent dies d'estat d'alarma, situació que dotava en aquest de competències o poders especials, sobretot pel que fa a la mobilitat personal i territorial. Però la competència de la gestió sanitària, dels hospitals i centres de salut, de les residències d'ancians, de l'ordre públic, del control de la mobilitat i de la resta d'àmbits polítics i administratius l'han mantingut en tot moment les autoritats de les comunitats autònomes. Les polèmiques més agres han estat, en uns primers moments, per l'adquisició de material sanitari, dins un mercat mundial superestressat des del començament de la pandèmia, i on mai l'activitat desplegada pel govern central ha impedit l'actuació d'un govern autonòmic. Més aviat al contrari. Hem pogut veure com, en moltes ocasions, les accions del govern central facilitaven l'actuació de governs autonòmics, que després han volgut capitalitzar políticament l'arribada d'aquest material sanitari. El desplaçament a Barajas de la presidenta Díaz Ayuso per rebre a peu de pista un carregament de material —fet que, a més, va comportar el seu retard a la cita amb la resta de presidents autonòmics— n'és l'exemple més palès.

Sembla que la reiterada presència dels responsables tècnics ministerials, o de membres del govern, davant els mitjans de comunicació ha donat la sensació d'"*ordeno y mando*" des de l'administració central. La sobreexposició mediàtica mai no és ben rebuda, ni recomanable. Tampoc quan aquesta es produeix des dels àmbits autonòmics, com també hem pogut veure, per exemple, en el cas del govern de Catalunya apareixent, tècnics i sobretot polítics, de manera reiterada i a tota hora a TV3 o en altres mitjans catalans.

Després, la polèmica ja s'ha centrat en la gestió compartida (la "cogovernança") del procés de desescalament, de progressiva sortida de l'estat d'alarma. Fins a arribar a situacions ridícules, com canviar la denominació del pas definitiu: de la potser poc encertada definició com a "nova normalitat" a la també desafortunada "fase de represa". O limitar-se a traduir al català el conjunt de normes o recomanacions aprovades dos dies abans pel govern central de cara a aquesta nova i darrera fase. Tot un exercici de propaganda política.

Governar no vol dir manar, o no només. Governar vol dir manar correctament i gestionar bé, fet que alguns governs autonòmics semblen haver oblidat durant aquestes setmanes de pandèmia i posteriors. L'exemple negatiu del govern de la Generalitat, més pendent de la baralla interna entre els dos socis i de la queixa constant davant del govern central, ha estat paradigmàtic. Només ha faltat la sortida de to dels qui han defensat que una Catalunya independent hagués gestionat millor la situació de crisi sanitària, econòmica i social. Quin disbarat polític!!

4. La crisi econòmica i social. L'efecte i la conseqüència de la crisi sanitària ha estat, i serà durant alguns mesos, una profunda crisi econòmica i social. El confinament, l'impediment de la mobilitat, l'aturada de bona part de l'activitat econòmica, el tancament de comerços, bars, restaurants i hotels, ha impactat sobre l'economia mundial, i, de manera

especial, sobre les economies més dèbils i dependents de sectors tan lligats a la mobilitat com el turisme. Espanya i Itàlia, situades en els primers llocs del rànquing.

La crisi econòmica i social que s'ha desfermat és de tal magnitud, que ni les actuacions dels governs nacionals ni els compromisos europeus semblen poder-hi fer front amb immediatesa i eficàcia. El govern espanyol va intentar fer-hi front des del primer moment amb actuacions destinades a frenar la sangria econòmica (ERTO, ajudes i crèdits a les empreses —sobretot petites i mitjanes—, moratòries i rebaixes impositives...) i, especialment, dirigides a ajudar els sectors més vulnerables (mesures sobre els preus dels lloguers —per evitar els desnonaments—, per garantir els subministraments energètics, mesures laborals com la prohibició d'acomiadaments, o de lluita contra la pobresa amb l'aprovació ràpida de l'ingrés mínim vital...). Les comunitats autònomes i també els ajuntaments varen impulsar mesures pal·liatives de les situacions precàries que la pandèmia anava fent aflorar.

Però a la sortida provisional de la crisi sanitària, el panorama econòmic i social que es dibuixa és més aviat desolador arreu del món: caiguda del PIB, caiguda d'ingressos, augment desfermat de l'atur i increment de la pobresa. Només una acció concertada supraestatal pot ajudar mínimament a resoldre la situació en els propers mesos. Ni en l'àmbit local ni nacional ni estatal hi ha massa a aconseguir. Si en aquesta ocasió la Unió Europea no fa un pas decisiu, tota ella se'n ressentirà. Ni el sud ni el nord, ni els països més dèbils econòmicament, ni els anomenats "països frugals" (pretesament més equilibrats i sanejats) podran per ells mateixos sortir del forat. Avui més que mai, una actitud solidària, federalment solidària i eficaç, del conjunt d'Europa, de les seves institucions i del conjunt de països que integren la Unió, pot afrontar una sortida digna a la crisi econòmica i social a què ens ha portat la pandèmia. Esperem que en aquesta ocasió l'Europa que tots desitgem sàpiga estar a l'altura del repte.

I a dins de casa nostra, a Catalunya i a la resta d'Espanya, posar-hi tothom de la seva part. Sentim massa vegades demandes ben contradictòries: que es rebaixin impostos i cotitzacions, mentre s'exigeix més inversió pública i es demanden ajudes en tots els sectors i àmbits econòmics. Si cal invertir més en sanitat, en educació, en cultura, en algunes infraestructures, cal tenir recursos públics suficients. Si s'han d'ajudar i, en ocasions subvencionar, molts i diversos sectors econòmics, indispensables per impulsar-los a sortir de la crisi, per reprendre l'economia productiva i per generar ocupació, cal tenir recursos públics i privats suficients. És hora d'empènyer econòmicament, socialment i políticament en una mateixa direcció. Ajudar més que posar pals a les rodes. Debatre i acordar, sempre que es pugui, amb la mirada llarga, no amb el curt regateig de la política de mirada partidista i electoralista.

En alguns mitjans acadèmics es parla darrerament de la contraposició entre "democràcies de consens" i "democràcies de conflictes". Fem entre tots plegats que Catalunya, el conjunt d'Espanya i Europa es decantin cap a configurar-se com a democràcies de consens. Segur que ens anirà millor a tots els ciutadans.

Alguna conclusió provisional. Responsabilitat per part de tothom, i de manera especial per part d'aquells que pensen que ni la malaltia ni les seves conseqüències els afecten. Alguns sectors socials i generacionals hauran de fer algun esforç més durant força mesos, si no volen veure afectats els seus pares i, sobretot, els seus avis. Que no oblidin les generacions que tant varen lluitar per fer possible un país més lliure, més democràtic, socialment més just, obert i tolerant. És l'hora de la responsabilitat individual i col·lectiva per sortir definitivament del problema sanitari, i treballar per superar la crisi social i econòmica.

Responsabilitat política en totes les institucions i en tots els nivells de govern i d'administració. Vénen temps difícils en què cal que tothom estiri del carro. Cadascú des del lloc que li pertoca —des del govern o des de l'oposició— ha d'aportar l'esforç compartit que ens ha de fer superar la situació que ningú no ha volgut ni ningú ha creat voluntàriament. És l'hora de la unitat més que de la baralla de vol ras. Unitat que no vol dir ni uniformitat ni absència de control i alternativa. Unitat que vol dir, sobretot, no destorbar i remar en la direcció adequada.

Responsabilitat europea en un dels moments més difícils pel projecte polític i econòmic de la Unió. La malfiança entre els estats i la claudicació davant les actituds populistes i antieuropees són els grans perills. L'audàcia i la generositat entre tots els països de la UE ajudaran a reforçar el projecte i situaran novament Europa en el mapa polític mundial. Així semblen voler-ho la majoria de ciutadans de la Unió, segons estudis recents. Amb més o menys percentatge, l'opció per una Europa políticament més unida, més forta econòmicament i política, se situa en el primer lloc de les preferències dels ciutadans dels principals estats de la Unió. És novament l'hora d'Europa.

Qui és qui...

Relació, per estricte ordre alfabètic, de les persones que han estat citades en el diari, amb una referència succinta de qui eren o qui són.

Ho tenim més que clar.

Abascal Conde, Santiago

Bilbao, 1976. Polític. Fundador i president del partit d'extrema dreta Vox. Entre 1994 i 2013 havia militat al PP, i va ser parlamentari al Congrés dels Diputats per aquesta formació entre 2004 i 2009.

Albiach Satorres, Jèssica

València, 1979. Periodista, activista i política. Coordinadora de Catalunya en Comú i presidenta del grup parlamentari de Catalunya en Comú-Podem al Parlament de Catalunya, del qual ha estat diputada en la XI i XII legislatures.

Álvarez de Toledo, Cayetana

Madrid, 1974. XIII marquesa de Casa Fuerte. Periodista, historiadora i política. Diputada del Partido Popular per Madrid en la IX i X legislatures de les Corts Generals. És directora de l'àrea internacional de la Fundació FAES.

Aragonès i Garcia, Pere

Pineda de Mar, 1982. Polític. Coordinador d'ERC. Vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda des del 19 de maig de 2018.

Arbós Marín, Xavier

Barcelona, 1954. Catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona. Diplomat en estudis avançats per l'Institut d'Estudis Polítics de París.

Aristòtil

Estagira (Grècia), 384 aC - Eubea (Grècia), 322 aC. Filòsof de l'Antiga Grècia. És considerat un dels grans pensadors de la humanitat. La seva lògica, naturalisme i ètica dominaren en el pensament europeu fins ben entrat el segle XVI.

Bargalló Valls, Josep

Torredembarra, 1958. Filòleg, escriptor, catedràtic de secundària de llengua catalana i polític. Conseller d'Educació del Govern de la Generalitat de Catalunya, des de maig de 2018.

Bergman, Ernst Ingmar

Uppsala (Suècia), 1918 - Fårö (Suècia), 2007. Considerat un dels cineastes més importants de la història del cinema, per la magnitud de la seva obra i pel seu compromís artístic.

Blanco López, José

Palas de Rei, 1962. Llicenciat en Dret i polític. Ha estat vicesecretari general del PSOE i ministre de Foment.

Brisbane, Arthur

Buffalo (EUA), 1864 - Manhattan (EUA), 1936. Editor de premsa. Escriptor, orador i capdavanter en relacions públiques. Fou assessor, d'entre altres, de Henry Ford, de Thomas Edison i de John D. Rockefeller.

Buch Moya, Miquel

Premià de Mar, 1975. Polític. Des de maig de 2018, conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya. Abans havia estat alcalde de Premià de Mar. Sense estudis especials.

Budó Pla, Meritxell

Barcelona, 1969. Llicenciada en Farmàcia i política. Consellera de la Presidència i portaveu del govern de la Generalitat de Catalunya.

Campins Martí, Magda

Barcelona, 1956. Doctora en Medicina i Cirurgia. Especialista en Medicina Preventiva i Salut Pública. Epidemiòloga hospitalària. Màster en Gestió Clínica i Organització de Serveis Sanitaris. Professora de Medicina Preventiva i Epidemiologia de la Facultat de Medicina de la UAB i del Màster Interuniversitari en Salut Pública UPF/UAB.

Casado Blanco, Pablo

Palència, 1981. Llicenciat en Dret i polític. Des de juliol de 2018 és president del PP. Diputat president del grup popular al Congrés dels Diputats i cap de l'oposició.

Celaá Diéguez, Isabel

Bilbao, 1949. Llicenciada en Filologia Anglesa, Filosofia i Dret. Catedràtica d'ensenyament secundari i política. Ministra d'Educació i Formació Professional del govern d'Espanya.

Conde Gutiérrez del Álamo, Rosa

Ronda, 1947. Sociòloga. Va ser directora del Centro de Investigaciones Sociológicas (CIS) (1987-1988) i ministressa portaveu del Govern d'Espanya (1988-1993).

Confuci

Qufu, 551 aC - Lu, 479 aC. Pensador xinès creador del corrent doctrinal del confucianisme. Exercí com a mestre i treballà com a fuster.

Creus Virgili, Mariona

Sabadell, 1946. Infermera. Presidenta de la Corporació Consorci Sanitari del Parc Taulí des del 15 de juny de 2020. Abans havia estat presidenta del Col·legi Oficial d'Infermeres i Infermers de Catalunya.

Cuní Llaudet, Josep

Tiana, 1953. Periodista d'una dilatada trajectòria radiofònica i televisiva. Director d'*El matí de Josep Cuní* a RAC1.

Custodio Gómez, Modesto

Don Benito, 1954. MBA per ESADE i PDG per IESE. President de la Corporació Consorci Sanitari del Parc Taulí (2011-2020).

De Borbó, Joan Carles

Roma, 1938. Ha estat rei d'Espanya entre 1975 i 2014 sota el nom de Joan Carles I. Accedí a la prefectura de l'Estat espanyol el 22 de novembre de 1975 després de la mort del dictador Francisco Franco. Considerat com un dels actors de la Transició espanyola del franquisme al sistema constitucional de 1978 s'ha vist envoltat els darrers temps per escàndols de diversa mena que el varen portar a abdicar a favor del seu fill Felip, el 19 de juny de 2014.

De Grauwe, Paul

Uccle (Bèlgica), 1946. Economista i professor d'economia política europea en la London School of Economics and Political Science.

De la Rosa, Javier

Barcelona, 1947. Advocat, empresari i financer. Va fer-se popular arran del cas KIO per haver-se apropiat, presumptament, d'uns 500 milions de dòlars en la seva condició d'administrador a Espanya de les inversions del grup kuwaitià. La major part dels diners desviats varen ser destinats a finançar partits polítics i, d'entre aquests, CiU.

Delors, Jacques

París, 1925. Polític. Estudià Dret i Economia a La Sorbona. Membre del Partit Socialista francès. President estat de la Comissió Europea entre 1985 i 1995.

Eisntein, Albert

Ulm (Alemanya), 1879 - Princeton (EUA), 1955. Físic d'origen alemany, nacionalitzat suís i nord-americà. Va ser el científic més conegut i important del segle XX. Premi Nobel de Física el 1921 en reconeixement a la seva trajectòria científica i en especial per la teoria general de la relativitat, que ell elaborà.

Enjuanes Sánchez, Luis

València, 1945. Químic i viròleg. Professor d'Investigació del Consejo Superior de Investigaciones Científicas (CSIC). Director del Laboratorio de Coronavirus del Centro Nacional de Biotecnología.

Farrés Falgueras, Marta

Sabadell, 1981. Política. Politòloga i diplomada en Relacions Institucionals i Protocol. Alcaldessa de Sabadell.

Ferrusola Lladós, Marta

Barcelona, 1935. Empresària. Esposa de Jordi Pujol i Soley. Implicada en afers de corrupció dels quals foren protagonistes els seus fills.

Floyd, George Perry

Fayetteville (EUA), 1973 - Minneapolis (EUA), 2020. Afro-estatunidenc mort per l'asfíxia provocada per un agent policial de Minneapolis que l'havia detingut sota l'acusació d'haver falsificat un bitllet de 20 dòlars. La mort de Floyd ha desencadenat protestes contra la xenofòbia i el racisme als EUA i en diverses ciutats d'altres països.

Franklin, Benjamin

Boston (EUA), 1706 - Filadèlfia (EUA), 1790. Polític, científic i inventor. Considerat un dels pares fundadors dels EUA.

Gallego Castillo, Cristóbal José

Madrid, 1982. Enginyer aeronàutic i professor associat a la Universdad Politécnica de Madrid. Membre de la Comissió d'Experts per a la transició energètica que impulsà el darrer govern de Mariano Rajoy i de l'Observatori Crític de l'Energia afí a Podemos.

González Márquez, Felipe

Dos Hermanas, 1942. Advocat laboralista i polític. Tercer president del govern d'Espanya (1982-1996).

Gracia Garcia, Jordi

Barcelona, 1965. Filòleg i assagista. Catedràtic de Literatura Espanyola a la Universitat de Barcelona.

Grande-Marlaska Gómez, Fernando

Bilbao, 1962. Magistrat i polític. Ministre de l'Interior del govern d'Espanya.

Habermass, Jürgen

Düsseldorf (Alemanya), 1929. Filòsof i sociòleg alemany, reconegut pels seus treballs de filosofia política, filosofia del llenguatge, ètica i teoria del dret.

Havel, Václav

Praga (Txecoslovàquia), 1936 - Hrádeček (Txèquia), 2011. Escriptor, dramaturg i polític txec. Fou el darrer president de Txecoslovàquia i el primer de la República Txeca.

Hoekstra, Wopke Bastiaan

Ede (Països Baixos), 1975. Polític neerlandès. Ministre de Finances dels Països Baixos des d'octubre de 2017.

Illa Roca, Salvador

La Roca del Vallès, 1966. Polític i filòsof. Ministre de Sanitat des d'inicis de 2020. Portaveu principal del govern espanyol durant els dies de confinament. Alcalde estat de la Roca del Vallès.

Jetten, Rob Arnoldus Adrianus

Veghel (Països Baixos), 1987. Polític. Llicenciat en Ciències Administratives. Membre de la cambra baixa del parlament neerlandès i president i portaveu dels Jonge Democraten.

Lagarde, Christine Madeleine Odette

París, 1956. Advocada, economista i política. Presidenta del Banc Central Europeu. Havia estat directora gerent del Fons Monetari Internacional (FMI).

Lamela de Vargas, Carlos

Madrid, 1957. Arquitecte. Cofundador i president executiu de l'Estudi Lamela, una de las firmes més prestigioses de l'arquitectura espanyola.

López Álvarez, Patxi

Baracaldo, 1959. Polític. Secretari de Política Federal del PSOE.

Macron, Emmanuel Jean-Michel

Amiens (França), 1977. Filòsof, politòleg i polític. President de la República Francesa i copríncep d'Andorra.

Marshall (Pla)

El Pla Marshall —oficialment anomenat European Recovery Program (ERP), que pren el seu nom del militar, estadista i polític George Catlett Marshall Jr. (Uniontown, 1880 - Washington D. C., 1959) (militar, estadista i polític)— fou una iniciativa dels EUA per ajudar els països de l'Europa Occidental destruïts per la Segona Guerra Mundial, amb ajuts de l'ordre dels 12 mil milions de dòlars de l'època, amb els quals poder fer front a la seva reconstrucció.

Mas Gavarró, Artur

Barcelona, 1956. Economista i polític. President estat de la Generalitat de Catalunya (2010-2016). El març de 2017, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el condemnà a dos anys d'inhabilitació per desenvolupar càrrecs electes d'àmbit local, autonòmic o estatal i a pagar una multa de 36.500 euros per un delicte de desobediència pel fet d'haver mantingut la consulta del 9-N després de la suspensió dictada pel Tribunal Constitucional.

Michel, Charles

Namur (Bèlgica), 1975. Advocat i polític. President del Consell Europeu. Prèviament, havia estat primer ministre belga.

Mitjà Villar, Oriol

Arenys de Munt, 1980. Metge i investigador especialitzat en medicina interna i malalties infeccioses, i expert en malalties tropicals relacionades amb la pobresa a l'Institut de Recerca Germans Trias i Pujol. Assessor de capçalera nomenat pel president Quim Torra arran de la pandèmia.

Montilla Aguilera, José

Iznájar, 1955. Polític. President estat de la Generalitat de Catalunya (2006-2010). Prèviament, havia estat ministre d'Indústria, Turisme i Comerç del govern espanyol (2004-2006), president de la Diputació de Barcelona i alcalde de Cornellà de Llobregat.

Ndiaye Mir, Nogay

Lleida. Filòloga anglesa i docent de secundària. Activista antiracista i en lluita contra la segregació escolar que lidera la denúncia contra hotelers i propietaris de pisos per no voler acollir els temporers arribats a Lleida per participar en la campanya de la recollida de fruita

Nightingale, Florence

Florència, 1820 - Londres, 1910. Infermera, escriptora i experta en estadística. És considerada precursora de la infermeria professional moderna i creadora del primer model conceptual d'infermeria. Destacà en matemàtiques i aplicà els seus coneixements en estadística a l'epidemiologia.

Noah Harari, Yuval

Kiryat Atta (Israel), 1976. Historiador i escriptor. Professor de la Universitat Hebrea de Jerusalem. Autor d'obres com *Sapiens: D'animals a déus*, *Homo Deus: breu història del demà* i *21 lliçons per al segle XXI*.

Oliver Alonso, Josep

Girona, 1946. Economista i escriptor. És catedràtic d'Economia Aplicada de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Col·laborador habitual d'*El Periódico de Catalunya*, *5 Días* i *Ara*.

Orbán, Viktor

Székesfehérvár (Hongria), 1963. Advocat i polític. Primer ministre hongarès.

Pallarols, Fidel

Empresari andorrà. Implicat i condemnat per haver utilitzat Fons Europeus per finançar il·legalment Unió Democràtica de Catalunya (UDC).

Pasqual Estivill, Lluís

Cabacés, 1933. Advocat i jutge. Separat de la carrera judicial i condemnat per sentències fermes per la seva implicació en casos de corrupció.

Pérez de los Cobos, Diego

Gandia, 1963. Coronel de la Guàrdia Civil cessat pel ministre Grande-Marlaska durant el confinament com a cap de la Comandància de la Guàrdia Civil de Madrid per pèrdua de confiança. Va ser cap de l'operatiu de la Policia Nacional i de la Guàrdia Civil per tractar d'evitar el referèndum sobre la independència de Catalunya de l'1-O.

Piqué Vidal, Joan

Barcelona, 1933. Advocat i empresari. Defensor de Jordi Pujol i Soley durant el Cas Banca Catalana el 1984 i per diversos escàndols de corrupció, estafa i blanqueig de capitals.

Plató

427 aC - 347 aC. Filòsof. Desenvolupà un sistema filosòfic, el platonisme, i un centre de formació, l'Acadèmia, que gaudiren de gran popularitat entre les elits grecoromanes. Deixeble de Cràtil i de Sòcrates i mestre d'Aristòtil. Autor del treball *La República.*

Ponsatí Obiols, Clara

Barcelona, 1957. Economista. Consellera estada d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Diputada del Parlament Europeu.

Puigdemont Casamajó, Carles

Amer, 1962. Periodista i polític. President estat de la Generalitat de Catalunya (2016-2017). Alcalde estat de Girona.

Pujol Brugat, Florenci

Darnius, 1906 - 1980. Banquer. Pare de Jordi Pujol i Soley, que li atribueix la deixa dipositada i no regularitzada a Andorra, base de la fortuna atresorada per Marta Ferrusola i els seus fills, amagada durant trenta-quatre anys.

Pujol Soley, Jordi

Barcelona, 1930. Metge, empresari i polític. Fundador de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC). President estat de la Generalitat de Catalunya (1980-2003). El 2014 va confessar disposar d'una fortuna dipositada a Andorra, forjada —segons ell— a partir de la deixa del seu pare. Diners que mai no varen ser regularitzats i que impliquen la seva esposa i els seus fills en casos de corrupció.

Raimon (Pelegero Sanchís, Ramon)

Xàtiva, 1940. Llicenciat en història i cantautor. És un dels membres més representatius de la història contemporània de la nova cançó catalana que, alhora, disposa d'un major reconeixement i projecció internacional. De la seva trajectòria, en sobresurten recitals emblemàtics com els de l'Olympia de París (1966 i 1969), del campus de la Complutense de Madrid (Facultat d'Econòmiques,1968) i del Teatre La Faràndula de Sabadell (1975), poques hores després d'haver estat executades les que havien de ser les sis darreres víctimes del franquisme.

Rajoy Brey, Mariano

Santiago de Compostel·la, 1955. Registrador de la propietat i polític. Ha estat el sisè president del Govern d'Espanya entre els anys 2011 i 2018

Rifkin, Jeremy

Denver (EUA), 1945. Sociòleg, economista, escriptor, assessor polític i activista nord-americà. Investigador de l'impacte dels canvis científics i tecnològics sobre l'economia, la força del treball, la societat i el medi ambient. Autor de l'obra *El fin del trabajo* (1995).

Rusiñol Prats, Santiago

Barcelona, 1861 - Aranjuez, 1931. Pintor, escriptor, col·leccionista, periodista i dramaturg. Un dels líders del modernisme a Catalunya. La seva producció pictòrica, amb un miler d'obres, i literària, amb un centenar de títols i un extens nombre d'articles, el situen com a referent de l'art, la literatura i les idees estètiques del seu temps.

Santiago Marín, José Manuel

Vilasequilla, 1961. General de Brigada. Llicenciat en dret i diplomat en Estat Major. Director general de la Guàrdia Civil i home de confiança del ministre de l'Interior del govern espanyol Fernando Grande-Marlaska.

Sánchez Pérez-Castejón, Pedro

Madrid, 1972. Llicenciat en Ciències Econòmiques i Empresarials, doctor en Economia i Empresa i polític. President del govern d'Espanya des de l'any 2018.

Schuman, Robert (Jean-Baptiste Nicolas Robert Schuman)

Luxemburg, 1886 - Scy-Chazelles (França), 1963. Polític francès d'origen alemany-luxemburguès. Considerat un dels pares d'Europa gràcies a la seva determinant participació en la creació de les comunitats europees predecessores de l'actual Unió Europea.

Schwarz, Géraldine

Estrasburg, 1974. Historiadora i periodista franco-alemanya.

Simón Soria, Fernando

Saragossa, 1963. Epidemiòleg. Director del Centro de Coordinación de Alertas y Emergencias Sanitarias del Ministeri de Sanitat. Portaveu del Ministeri de Sanitat contra la pandèmia del coronavirus.

Tardà Coma, Joan

Cornellà de Llobregat, 1953. Professor de secundària i polític. De 2004 a 2019 fou diputat al Congrés dels Diputats. Portaveu estat d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC).

Torra Pla, Quim

Blanes, 1962. Advocat, editor, escriptor i polític. President de la Generalitat de Catalunya, des del 17 de maig de 2018.

Trilla García, Antoni

Barcelona, 1956. Metge i epidemiòleg. Catedràtic de la Universitat de Barcelona. Cap del Servei d'Epidemiologia de l'Hospital Clínic i investigador d'ISGlobal. Consultor del govern de Catalunya, del European Centre for Disease Prevention and Control (ECDC) i del govern d'Espanya durant la pandèmia del coronavirus.

Urías Martínez, Joaquín Pablo

Sevilla, 1968. Doctor en Dret i professor titular de dret constitucional de la Universitat de Sevilla. Ha estat lletrat del Tribunal Constitucional.

Valladares Ros, Fernando

Mar del Plata, 1965. Doctor en Ciències Biològiques. Professor d'investigació en el CSIC i professor associat de la Universitat Rei Juan Carlos.

Vergés Bosch, Alba

Igualada, 1978. Economista i política. Diputada al Parlament de Catalunya. Consellera de Salut de la Generalitat de Catalunya.

Fonts documentals

—*Ara*
—Blog de Joan Brunet i Mauri
—*Diari de Sabadell*
—Catalunya Ràdio
—*El País*
—*El Periódico de Catalunya*
—*El Punt Avui*
—*iSabadell*
—*La Vanguardia*
—Ràdio Sabadell
—RAC1
—SER Catalunya
—*Vilaweb*
—Viquipèdia